FRANCESC MARCÉ I PUIG

MAI M'HE CONSIDERAT POETA

POEMES DEL SEGLE XX I EL XXI

(I UNS QUANTS CONTES)

«Pensa que les ostres no han cercat mai perles en el mar i els floreixen constantment les perles dins del pit.»

Castellar del Vallès 2020

© Francesc Marcé i Puig

Esta obra está licenciada bajo la Licencia Creative Commons Atribución-NoComercial-SinDerivadas 4.0 Internacional. Para ver una copia de esta licencia, visite http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/.

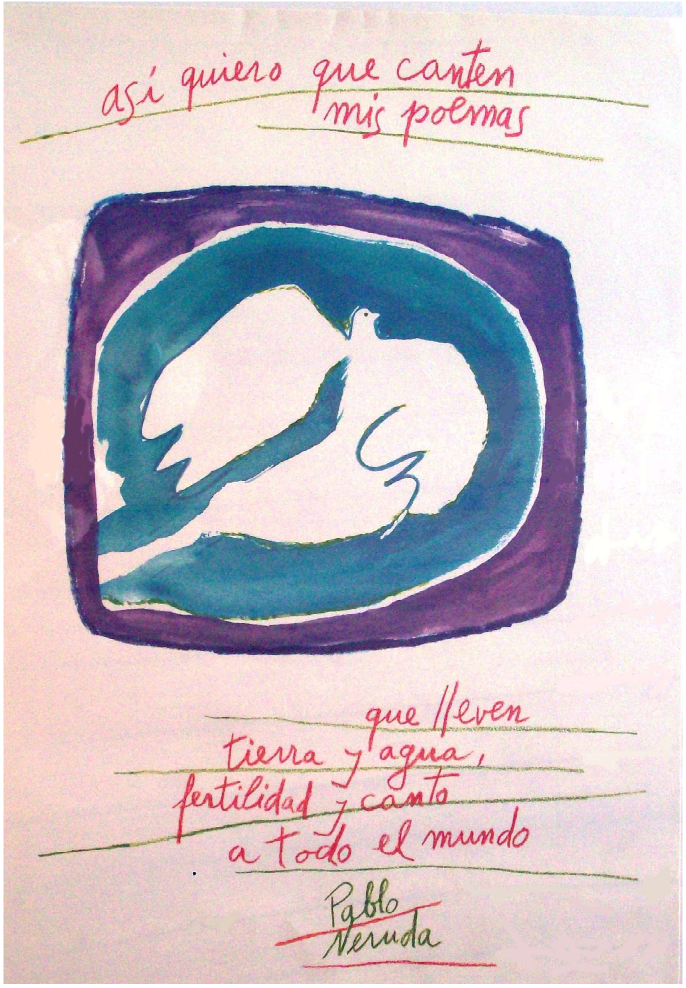

Nota: Els 4 pòsters de Pablo Neruda els vaig comprar a La Chascona, la seva casa de Santiago de Chile, l’abril del 2003.

ANTECEDENTS I CONTEXT

Després del maig del 68 francès i el festival de Woodstock el 1969, el moviment hippie, la contracultura i la lluita contra la guerra del Vietnam, en rebelar-se fets com la matança de My Lai, estaven en el seu apogeu. El 1969 també l'home trepitjà la Lluna. Es publicava "Gimme Shelter" dels Rolling Stones i l'àlbum "Abbey Road" dels Beatles, on destacava "Something" de Harrison.

L'existencialisme de Sartre i Camus ens arribaven a la sequera intel.lectual d'aqui. "La Nàusea" de Sartre feia 3 anys que s'havia traduit al català a Edicións Proa, com "El Procés" de Kafka, o el 67 "Els Pòtols Místics" de Kerouac. "L'Etranger" de Camus el podiem trobar en francès. El 67 Alianza havia publicat "El Llop Estepari" de Hermann Hesse. El 68 ens arribava "La Mare" de Gorki i els "Poemes i Cançons" de Brecht. Plaza & Janés publicava "El Món Feliç" de Huxley el 1969. Aquest any també es publicaven el poemes de Evtuchenko, "No" de Max Aub i el teatre de Grass i Edicions 62 "La fi de la Utopia" de Marcuse i "La Ideologia Alemanya" de Marx i Engels. Els primers poemes d'aquest llibre són del 1969.

El 1970 també fou prolífic en publicacións interessants pels que erem joves llavors. Per citar-ne algunes: "Esperant Godot" i els "Relats" de Samuel Beckett, els "Viatges a L'altre Món" de Lovecraft, el "Relato de un Náufrago" de García Màrquez, "La revolució Sexual" de Reich, publicada per Ruedo Ibérico i Manuel Vàzquez Montalbán publicava el seu "Manifiesto Subnormal" a Kairós. També la "Contribució a la Crítica de l'Economia Política" de Marx. El 1971 R.D. Laing publica "El Qüestionament de la Familia" i "Experiència i Alienació a la Vida Contemporània" i David Cooper "La mort de la Familia", que ens arriben traduits per Paidós. La resta de poemes i contes del Segle XX inclosos aquí, es van escriure poc temps després. Els del segle XXI ja són una altra història...o potser no?. Tots s'han escrit potser en moments "crítics"?.

Alguns lemes d'aquells moviments socials de finals dels seixanta segueixen sent actuals i potser els hauriem de recuperar i reivindicar, com a tots aquests autors que per sort o per desgràcia segueixen sent també massa vigents:

"Fem l'amor, no la guerra"

"Prohibit prohibir"

"La imaginació al poder"

Fotografies de la portada i pàgina 7:
Francesc Marcé i Puig

Retrat dibuixat de l'autor:
Pere Falcó

La vida es un cigarrillo,
-humo, ceniza y candela.
Unos lo fuman deprisa
y otros lo saborean.

Manuel Machado

EM PLAU LA MAR RONDINOSA

En plau la mar rondinosa
sota d’un cel tardoral...
Veure volar una oreneta
i tenir-te al meu costat.

Em plau la pluja en el rostre,
trepitjar l’herbei d’un prat,
posar-te la mà a l’espatlla,
com si fóssim dos companys.

Em plau que la tarda mori
dolçament i sense plany,
mirar la teva mirada
i, en silenci, somniar.

Em plau perdre’m dins la fosca,
oir un grill enamorat
i en els teus llavis fixar-hi
mon desig d’eternitat.

Francesc Marcé i Sanabra

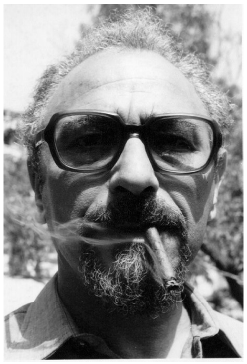

Dedicat al meu pare Francesc Marcé i Sanabra, (1921-2014), que fou qui m'ensenyà les quatre coses que sé sobre com escriure poemes.

SPLEEN

J’ai plus de souvenirs que si j’avais mille ans.
Un gros meuble à tiroirs encombré de bilans,
De vers, de billets doux, de procès, de romances,
Avec de lourds cheveux roulés dans de quittances,
Cache moins de secrets que mon triste cerveau,
C’est une pyramide, un immense caveau,
Qui contient plus de morts que la fosse commune,
--Je suis un cimetière abhorré de la lune,
Où comme des remords se traînent de longs vers
Qui s’acharnent toujours sur mes morts les plus chers,

Charles Baudelaire

PRESENTACIÓ

Jo no sempre he sigut sols algú amb ànsies de caràcter científic en el camp de la comunicació humana, o un apassionat de la política o de la música. He passat per fases o èpoques, en que els meus interessos han estat molt diversos. Aquestes fases sovint han passat i s'han acabat, les he donat per tancades. He arribat fins quasi a oblidar-les. Però des de fa ja uns quants anys, sigui per l'edat o una serie de circumstàncies que m'hi van portar, he anat fent una mica "d'arqueologia" de mi mateix, o en definitiva arqueologia de les vivències de moments viscuts al meu passat. El fet de què afortunadament sempre he tingut per costum no llençar res m'ha facilitat la feina.

Com deia l'Edith Piaff "Je ne regrette rien..."; no renuncio, ni m'avergonyeixo, ni em penedeixo de cap d'aquestes etapes.

Segurament no us podíeu imaginar que entre els tretze i els vint i dos anys, aproximadament o fins quasi el final dels setanta, jo també vaig gosar jugar a fer de poeta i fins escriure un quants contes. Curiosament, quasi igual que Arthur Rimbaud. No és que m'hi vulgui comparar, pel que fa a la qualitat, però les edats coincideixen més o menys, així com la bogeria, la disbauxa, l'esperit anarquista, bohemi, llibertí, cercador d'experiències. Vaja que m'identificava amb el personatge i encara avui m'inspira força simpatia. Tots dos abandonarem la poesia i la literatura molt joves; ell per dedicar-se a traficar amb armes i jo per dedicar-me a traficar amb les idees.

Vaig tenir la sort de tenir un pare que si que sempre va escriure poesia i de ben petit ja em va ensenyar els fonaments de la mètrica i la rima. De molt nano ja vaig escriure algún primer conte bastant impresentable i alguns poemes molt elementals. No sols vaig escriure poemes. Entre els anys 73 i 76 vaig escriure una serie de contes curts, però menys que poemes, dels que en conservo 35 (segurament tots). N'incloc 32 al final, més 2 de l'any 80. El 2009 en vaig tornar a escriure un altre amb què clouré aquest llibre. Abans dels 70 també havia escrit un conte llarg de 30 pàgines i una novela curta de 90, però que crec sincerament que no valen la pena i em fa molta mandra rellegir sencers. Als 13 anys em vaig presentar per primer cop a un premi, els Jocs Florals Infantils de L'Hospitalet, amb un poema dedicat al meu primer amor platònic i vaig guanyar la Flor Natural. El conservo, però no el poso aquí doncs considero que està bé com a record i prou. Mai m'havia presentat a res ni ho he tornat a fer. De fet els poemes sempre els vaig escriure per a mi, com quelcom íntim i personal, o com a molt dedicats a alguna noia de qui m'havia enamorat i a qui si que els hi vaig donar. Sempre van tenir una certa funció terapèutica, de treure fora quelcom que portava a dintre i necessitava sortir. En realitat acostumen a expressar sentiments o impressi-

ons, relacionats amb el meu estat d'ànim, o amb vivències que me'ls han provocat. Conte en vaig publicar algun, traduit al castellà, a la revista del gremi d'Ebenisteria, que em van encarregar, vaig crear i me'n vaig cuidar entre el 1974 i el 76, mentre va existir. Vaig aprofitar per "colar-los-en" 3.

Conservo 60 poemes, la majoria agrupats en dos volums escrits a màquina sota el títol de «Una cosa per a cada instant...Molts instants per a cada cosa», que arrenquen des dels setze anys, l'any 1969. Ho sé perquè 9 d'ells també els tinc escrits a part i datats. Els dos volums no porten dates. Dubto que tots els escrivís el mateix any però no ho puc descartar. He trobat també un llistat numerat de 81 poemes, que inclouen molts d'aquests, però 21 no els he pogut localitzar. N'incloc aquí 50. Després he pogut agrupar tota una serie de poemes especialment de la primera meitat dels anys 70. Total uns 50 dels anys 70. N'incloc aqui 42.

Posteriorment vaig deixar d'escriure poesia i contes. El 2003 vaig esciure un poema i el 2009, any que vaig iniciar el meu bloc, i el 2010 vaig tornar a escriure 10 poemes i un conte, que aquest cop si que vaig publicar al bloc. Cap el 2010 vaig fer una cosa que em va marcar. Vaig llegir en francès «Les fleurs du mal» de Charles Baudelaire, un altre bohemi llibertí, i per a mi va ser tot un descobriment, tant pels temes, molt propers als meus, com formalment en descobrir una mètrica i una rima molt més elaborades que les habituals, que em va servir d'inspiració ja en alguns poemes posteriors.

I justament aquest any, després de 10 anys de no escriure'n, n'he tornat a sentir la necessitat de fer-ho. Vaig començar el 15 de maig amb un poema titulat Spleen V, títol que llavors li vaig manllevar a Baudelaire i amb el que vaig tancar un cicle. I després n'he escrit 23 més, molts d'ells també deutors de la seva tècnica poètica. M'han anat brollant espontàniament i de forma continuada, la majoria concentrats en 4 mesos (d'agost a novembre). I com em succeia sempre, un cop escrits he experimentat una sensació de benestar, pau o tranquil.litat, de feina acomplerta. Si voleu, com si m'hagúes tret un pès de sobre, com si hagés avançat una passa més d'algún camí. En total doncs 35 poemes del segle XXI.

El llibre consta doncs de 127 poemes i 35 contes curts.

En conjunt en trobareu de millors i pitjors i fins d'estils bastant diferents. A mi m'ha passat llegint poetes o escriptors de debò. Només que en trobeu uns quants que us facin pensar jo també he sentit o he pensat això o quelcom semblant, jo també m'he sentit així i m'hi veig reflectit, ja em donaré per satisfet. Espero que en gaudiu. Com fem tots amb la poesia, fullejeu el llibre i llegiu aquells que us cridin l'atenció, a la cacera d'algun que ús faci dir: «aquest estava bé» o «aquest m'ha agradat».

Nota: Aquest any 2020 també he fet, incitat per un amic, una cosa que no m'havia plantejat mai i que d'entrada creia que no en seria capaç. Gravar, recitats per mi, alguns d'aquests poemes, de moment 5, i fins acabar fent-ne 4 videoclips (tampoc ho havia fet mai), que he penjat al meu canal de YouTube -Francesc Marcé- que quasi no havia fet servir. Els podeu trobar allà.

Francesc Marcé i Puig. Desembre de 2020.

POEMES DEL SEGLE XX

Nota sobre el format: He preferit no alinear els poemes justificant el paràgraf a l'esquerra, com s'acostuma a fer, tot i que no sempre. Els he alineat al centre. Així, a part de què m'agrada més, no queden totes les línies apilotonades a un cantó, més curtes o més llargues per l'altre, encara que els versos puguin tenir les mateixes síl.labes. Sorgeix en canvi una forma o estructura visual d'una estranya, inesperada i variant simetria, que, curiosament, és diferent, pròpia i específica de cada poema i que potser (vés a saber) li acaba d'atorgar el seu sentit, més enllà de les limitacions de l'escriptura. Cada poema es converteix així en una composició visual única. Forma, o millor éxpressió (no sols literària) i contingut sempre són, al cap i a la fi, parts indestriables d'un tot.

POEMES DES DEL 1969 FINS....

I SOBRETOT NO OBLIDIS

I, sobretot, no oblidis que el teu temps
és aquest temps que t'ha tocat de viure:
no un altre, i no en desertis,
orgullós o covard, quan et sentis cridat
a prendre part, com tothom, en la lluita,
car el teu lloc només tu pots omplir-lo.

Creix, això sí, en la llengua la tribu,
mot a mot, fidelíssim,
i en l'esperit de revolta que alerta
la teva gent contra la defallença,
perquè en tu s'acompleixi, poc a poc, el futur
i mai no et trobis desvalgut i sol.

Miquel Martí i Pol

1 - TU

El meu pensament
volta:
És satèl·lit del teu cor.
El meu desig,
com potent coet,
cerca mons desconeguts
dins la bella galàxia
del teu cos.
El sol
del teu amor
porta la vida,
em dona calor,
em manté,
m'il·lumina.
Ets com l'univers:
temptadora,
misteriosa,
desitjable.
Ets com la terra:
Tant nostra
i no, obstant desconeguda.

2 - NO PUC OBLIDAR

No puc oblidar
aquelles mans
aquelles sines,
tan rodones,
tan petites,
ni aquella cara dolça.
No puc oblidar
aquells cabells
aquella boca,
tan besada,
tan meva,
ni aquell tendre
somriure.
No puc oblidar
aquell viure, junts,
aquells instants,
llavors tan bells,
ara tan llunyans,
ni aquells ulls teus,
ni aquells plors,
ni aquells sentiments
d’antany
que ara ja son morts.

3 - EL PROFETA

Girà els seus ulls cap a la Terra i parlà així:
Al mar: Les teves ones canviaran el món.
Al cel: Tu seràs el jutge: Calma o tempesta.
Als rius: Regueu la terra, potser fertilitzi.
Als ocells: Portareu als vostres becs la nova.
Als arbres: Vostres branques ofeguin la por.
A la pedra: Esclafaràs tot allò que no es mou.
Al camí: Ens portaràs a la veritat.
Al forat: Amagaràs tot el que és dolent.
A l'herba: Se't deixarà viure en el teu camp.
Als animals: Gaudireu de la joia humana.
A la lluna: Veuràs sofrir els homes, callada.
Al foc: T'encendràs per tot arreu allà on calgui.
A la neu: La teva frescor ens mantindrà vius.
Al ferro: El teu cop fort, destruirà el passat.
A l'or: Deixaràs de sembrar-nos la discòrdia.
A la mort: Es rovellarà la teva dalla.
A la sorra: No et posaràs als ulls dels homes.
Al vent: Esborraràs dels pobles la mentida.
A l'erosió: No hi podràs res amb les persones.
Al plor: La Terra deixarà de ser el teu poble.
A la guerra: El teu record mantindrà la pau.
Al sol: La teva llum ens guiarà en la marxa.
Als estels: Vosaltres mantindreu l'esperança.
A l'infinit: seràs l'aspiració de tots.
Al tro: Donaràs la sortida en nostra cursa.

Al llamp: Enderrocaràs destorbs inútils.
Als colors: Tots junts formareu la nostra ensenya.
Als núvols: No amagareu ja mai més la Terra.
A les muntanyes: Deixareu pas lliure a l’home.
A l’home: El món és a les teves mans: Treballa’l.
Després, marxà amb el sol pel cantó de ponent....

4 - EVIDÈNCIES

Es viu de l’ahir.
Es viu del demà.
S’oblida l’avui.
L’espiga que creix
retorça el seu cos
buscant la llum.
La rata
ignora el parany
que amaga el menjar.
Les ametlles grosses
també poden
ser buides.
I l’home
ignora el seu món
com els peixos l’aigua.

5 - AVUI T'ESCRIURÉ A TU

Avui t'escriuré a tu
home corrent,
que veus passar la vida,
com veus passar el tramvia:
Un grinyolar allà lluny,
una gent que t'és aliena.
T'escriuré a tu,
que defenses la noble causa del futbol.
A tu,
que compres cent coses que t'inculquen.
A tu,
que segueixes parlant de sexe;
però ara tranquil
perquè és moda.
A tu,
que vas de casa al treball,
del treball a casa
i els diumenges vas al cine.
A tu,
que ets religiós, o no ho ets,
perquè els teus pares ho han sigut,
o perquè ets comunista.
A tu,
que parles de Vietnam o Biafra
o de la fam a la Índia
i saps que aquí tot va com Déu mana.

I t'escriuré clarament,
sens usar figures estranyes;
perquè vull que m'entenguis,
que comprenguis què vull dir-te.
Perquè vull que agafis el tramvia:
Un bitllet fins el final.
I el seu grinyol et provoqui migranya.
I et sentis atapeït contra la paret (per l'altra gent),
sens poder sortir-ne.
I sentis el seu respirar
ben a prop teu,
i el seu plorar i les seves alegries;
fins el final del viatge,
fins el final de la teva vida.

6 - BOMBES

Les bombes cauen,
cada tarda igual, buides.
M’omplen la testa de pensaments,
que amb l’explosió se’n van.
Bombes del costum
us apodereu de totes les vides.
Esteu fetes per a la mort (trist destí)
i moriu matant.

7 - PODRIDURA

La mort engendra vida.
La tristesa engendra amor.
La carn i la passió no consolen.
El Déu és una il·lusió.
L'estimar és mentida.
És egoisme tot.
AIGUA!:
El mar es buit.
ESTELS!:
En el cel no hi ha claror.
POETA!:
Aquests versos son podrits
deixa que els purifiqui el foc.

8 - JO T’ESCRIURÉ, NATURALESA

Jo t’escriuré, naturalesa,
quan en mi tot hagi acabat,
quan les branques del meu pensament
ja siguin mortes.
Quan m’arribi la tardor
i les fulles se les emporti el vent.
Quan es marceixi la flor del meu subconscient
i els seus petals hagin perdut l’olor.
Jo t’escriuré naturalesa,
quan ja s’hagi podrit el passat
i el futur sigui llavor.
Quan no em resti mes vida que la teva.
Quan els meus núvols no portin aigua
i els meus ocells oblidin la seva cançó.
Quan el sol s’hagi apagat
i rellisqui l’avui,
en la terra humida del meu cos.
Quan tot sigui buit, i el mar sigui sec,
i no hi hagin estrelles
(dins del cel.
Jo t’escriuré naturalesa
i et lliuraré tot el meu amor.

9 - CANT D’UN VAGÓ REBEL

Jo no vull marxar
amb el tren que ens porta.
Les portes tancades,
com un vagó més.

No vull seguir el pas
monòton i dur,
que porta la màquina
que ens marca el camí.

No vull que una llum,
que no és pas la meva,
la meva ofegui
com si no existís.

No vull que la gent,
a dins del meu buit,
buidi més buidor,
com ho fan amb tots.

No vull acabar,
oblidat del món
i del món fugir,
com si no fos res.

Jo no vull marxar
amb el tren que ens porta.
Les portes tancades,
com un vagó més.

10 - SI NO SAPS...

Si no saps oblidar
el que avui t'ha fet feliç,
demà et vindrà el dolor
i et cremaràs en l'enyorança.

Si no saps deixar marxar
aquell ésser que has estimat,
demà et farà patir
i acabaràs odiant-lo amb força.

Si no saps gastar el teu guany,
que ara t'omple les butxaques,
demà et tornaràs avar
i el diner serà el teu calze.

Si no saps produir un fruit,
perquè l'esforç t'espanta,
demà moriràs lluny de tothom
i l'oblit s'emportarà el teu rastre.

11 - M’ENLLUERNA EL SOL

M’enlluerna el sol
i em fereix els ulls.
Això m’emprenya.
Potser demà ser diferent.
Però no, el sol em seguirà
ferint els ulls.

Escolto paraules,
sempre les mateixes: buides.
Això m’emprenya.
Potser demà serà diferent.
Però no, també seran les mateixes,
igualment buides.

Segueixo un camí uniforme
i la seva pols m’ofega.
Això m’emprenya.
Potser demà serà diferent.
Però no, el volten altes parets
i la seva pols em seguirà ofegant.

12 - M’HE QUEDAT BUIT

Representant de no res,
perdut en l’infinit:
Un mosquit.
S’ha endut la sang que m’alenava.

13 - HOME!

Home! Que n’ets d’infant!
Feliç en el teu món,
veus com passen els anys,
tancat en gàbia d’or,
fent sempre el mateix cant!

14 - DESOLACIÓ

El foc ha cremat l’herba seca
que fa temps creixia en el camp.
No s’ha aturat per sa vellesa,
s’ho ha emportat tot, com fa la fam.
El foc ha cremat l’herba tendra
que estava creixent en el llot
No s’ha parat per sa infantesa,
s’ho ha emportat tot com fa la mort.

15 - FUGINT

Cercant un dia un lloc
on poder estar sol,
en el mar he trobat un petit illot.

Fugint d'aquest món,
que em vol dominar,
m'he quedat a dins l'oceà de l'oblit.

Tinc ara la lluna
tota per mi sol.
No em sento lligat
pel transcórrer del temps.

Em quedaré aquí
per viure la vida
com vull, sens sentir-me
oprimit per la gent.

Mirant cap el cel
he vist la veritat.
Ja res no m'‘importa de tot el que és vell.

Per mi s'ha mort tot
allò que és dolent.
No conec passat ni futur. Sols present!

16 - ET PASSES EL DIA ESCOPINT PARAULES

Et passes el dia escopint paraules
i els fets les aixafen.
Les paraules tenen bon gust
però no alimenten.
I l’home viu del bon gust
i viu feliç.
Però la realitat de la vida
és amarga
I potser és això el que ens obliga
a escopir.

17 - INDIFERÈNCIA

He vist morir un any
i el meu pobre cor
no s’ha omplert d’angoixa.

N’he vist néixer un altre
i no he conegut
el que és l’alegria.

Hi ha un gran buit dintre meu!

Tot i bategant
sembla que mon cor
estigui parat.

18 - CREACIÓ

I l’home va dir:
Que es faci la guerra!.
La guerra es va fer.

Vaig veure com es moria un home,
un altre, un altre i fins i tot mil.
Vaig veure una mare que plorava,
una altra, una altra i fins i tot mil.

I tornà a dir l’home:
Que es faci la fam!
I la fam fou feta.

Vaig veure un fill que morí de gana,
un altre, un altre i fins i tot mil.

Llavors va dir l’home
cansat ja d’això:
Que es faci la Pau!
Però malgrat tot
la pau no es va fer...

19 - LA FI (TANNKA)

Trista natura
quan la marxa es detura.
Quan tot s’apaga.
Quan s’omple el nostre cor
d’una aureola de mort.

20 - INFÀNCIA

Guspiregen els ulls,
miralls d’un món de fantasia
Els cabells, lluents,
amaguen un front bonyegut,
mar sense onatge,
pou de les sorpreses.
Dins cada moviment
es perfila un demà.
Amb cada somriure
s‘apaga un avui.
Joia de viure, plaer d’un instant.
Infància breu.
Somni d’argent
que en obrir els ulls
ja és passat.

21 - VELLESA

Una flor, un instant,
un somriure d’infant,
una pluja, un llamp,
una paraula d’amor,
una mort que s’acosta.

Cent plors i un cant,
una joia, mil pors.
El mon: Un mirall,
on veiem nostre cos,
com es va despullant;
i s’apaguen mil llums,
de mil camins llunyans,
on romangué el nostre pas,
quan tot era claror,
quan la vida començava.

Un pas endavant,
una flor, un instant,
un somriure d’infant:
Records oblidats
quan tot ja s’acaba.

22 - LA GUERRA

Han vingut,
portadores de mort,
amb el seu tro tan fort
i ens han omplert la cara de sang
i ens han cobert de fang
i també de pena.
La bella xicota plora,
li han truncat el plaer
d’una primera nit d’amor,
li han portat el temor,
li han robat l’amant,
li han convertit en hivern
la seva primavera.
I també plora l’infant
i una mare solitària
i aquell que pateix fam
i molts no ploraran ja més.
El foc cobreix la terra,
s’enrogeix el cel avergonyit
i l’aigua no mulla: Crema.
Enfonsa un sol instant
milers d’altres instants perduts
i una sola ma apaga tots els llums
i ve la nit.
I apareixen uns gegants
que juguen amb el món

talment déus de mitologia
i les fitxes són els humans.
Es juguen fins el que no els pertany,
sempre com cavallers,
sens mai perdre el somriure
i hi ha qui guanya
i hi ha qui perd
i l'afany de poder
fa que es devorin
tanmateix entre germans.
Arriba un moment
en que res no val el seu pes.
Els camps han perdut la verdor.
Els arbres la seva llavor
i les espigues el blat no deixen créixer.
Llavors la terra sembla no poder aguantar,
s'enfonsa tot en la pols
i cauen molts
que mai s'hauria imaginat poguessin caure.
La flama devoradora s'apaga
i on abans hi hagué or, ara hi ha cendra
i on abans hi hagué joia, la por domina
i aquells que varen alenar el foc
avui ja no el saben encendre
i tot de nou comença
i tot amb el temps s'oblida.

23 - LA VIDA I

El meu jo
va fugint
a través de mil moments passats
que formen els dies.
La vida *és* com un somni
del que no es recorda
el final.
La monotonia
freda
del temps
engendra fàstic
i ens porta l’amor al perill.
Quan l’home es mor
es torna pols.
La pols,
se l’endú el vent.

24 - LA VIDA II

Ens envolta una nit
D'instants perduts.
Com tot plaer,
la joia de viure
és curta.
La nostre erosió;
ràpida i lenta,
és el temps.
El món és absurd:
El nostre pas,
i mil fets
que no han pogut néixer.
Com els rius
van al mar
així la vida
i la mort.

25 - LA VIDA III

Jo,
soc avui.
Però...
Jo,
seré demà?.
Els meus pensaments,
com les fulles dels arbres:
La tardor se'ls endú.
La vida,
un llarg morir.

26 - LA LÀMPADA

Del mig de l'estança
penja una làmpada.
Del centre, rodó,
escapen sis braços
que semblen fugir,
voler apoderar-se
de l'habitació,
dels objectes freds
que marquen la seva
personalitat.
Son com uns tentacles
que acaben amb flors,
record d'una llum
que s'encén, s'apaga;
d'una lleu claror
que va vers la mort.
Majestuositat
d'estranys guarniments
que pugen i baixen
tot recargolant-se
i acaben amb flors,
Flors, flors, flors, flors,
conservant l'herència
d'un color verd clar
que s'ha tornat negre

com els que rebem
la seva llum pobre.
Etern vigilant
de les nostres vides,
orgullosa, alta,
plena de misteri.
Ets tota aparença!
La teva grandesa
solemne, es sosté
d’amarga cadena.
No ets lliure!
Del destí ets esclava.
La força que t’omple
és força prestada.
T’he mirat per dintre:
L’aire omple els teus globus.
Ets feta de vidre.
Tan forta i trencable!
Reflexes les nostres
vides, i no obstant ets buida
(alarmant cloenda!)

27 - JO HE SOFERT

Saps tu que és sofrir?
M'ha fet sofrir el plaer.
Saps tu que és el plaer?
Jo he estat intranquil.
Saps tu que és la intranquil·litat?
M'ha intranquil·litzat el dubte.
Saps tu que és el dubte?
Jo he estimat.
Saps tu que és estimar?
Jo he estimat amb por.
Saps tu que és la por?
Jo m'he divertit.
Saps tu que és divertir-se?
M'he divertit estúpidament.
Saps tu que vol dir estúpidament?
Jo he viscut fins avui.
Saps tu que és viure?
He viscut i he desitjat morir.
Saps tu que és la mort?

28 - ROVELL

El pi més dret,
es rendeix al pas del temps.
I arribà un dia
en que la llum que li il·luminava el rostre
li enlluernà els ulls.
Muntanyes daurades hi hagueren.
Avui, totes les roques
son aspres per un igual.
I el sisè dia descansà;
ja el ferro
s’anava omplint de rovell.

29 - UN CONSELL...

Si ets covard,
i sols saps mentir.
Si les veritats t'espanten
i et conforten
les pròpies cadenes.
Si has oblidat altra paraula
que no sigui: Si,
a força del costum.
Si ets trepitjat
i fas moixaines.
Si per figurar t'has d'humiliar,
i no tens orgull, sols avarícia.
Si menges el que et donen
i els teus passos els duu el vent.
Si oblides on vas néixer
per que no et convé recordar.
Si ets adulador
i et plau ser adulat pels altres.
Si critiques tot el que és nou
i vius del passat.
Si t'escandalitza sentir segons què,
i tot allò que fuig de la uniformitat.
Si robes als altres,
per que no tens consciència.
Si el teu nom és el de lladre

però ets en canvi un home honrat.
Si tot i perdent, tu sempre guanyes.
Si ets el millor
ahir avui i demà.
Si creus que tot
te un preu en la vida.
Si et recordes de Déu
quan en tens necessitat.
Si vius darrera una màscara
i no te'n pots apartar.
Si no saps que és tenir paraula
i encara no has après a pensar.
Jo t'ho dic
i creu-me, fes-ho:
Agafa una corda i penjat,
faràs un bé a la humanitat.

30 - LLUITAREM

Lluitarem
per redressar el nostre poble.
Lluitarem
per no viure més del record
Lluitarem
perquè la terra sigui nostra.
Lluitarem
per un demà millor.
Lluitarem
Fins acabar les forces.
Luitarem
i els nostres crits voltaran tot el món.
Lluitarem
amb la veritat en el rostre.
Lluitarem
perquè s’acabi la por.
Lluitarem
amb la mort a la porta.
Lluitarem
i no ens deturarà ningú.

31 - ABSURD

Cremava al bosc el foc
i aquell lloà les seves flames.
Executa el botxí al près
perquè se'l considera germà.
Moren de fam mil infants
per por de que s'enfitin.
Matà l'home al seu amic
perquè mai deixés de ser-ho.
Ella li arrancà els ulls al seu company
perquè mai la cregués lletja.
Es tallà la llengua
per tal de no dir cap mentida.
Va creure que estimava tant,
que per mantenir aquesta joia,
s'apartà de l'estimat
i amagà el seu amor dins la nit
per no trovar-se sola, en la fosca.

32 - T’ESTIMO MOLT

T’estimo molt,
amor meu.
Les gotes de pluja
al caure
van dient el teu nom.
T’estimo molt,
amor meu.
Els llampecs
en la nit fosca
van dibuixant el teu rostre.
T’estimo molt,
amor meu.
Cada minut
que passa
augmenta la meva angoixa.
T’estimo molt,
amor meu.
Les muntanyes,
llunyanes,
em recorden que tu ets fora.
T’estimo molt,
amor meu.
L’aigua que em mulla el front
em posa trist
com m’hi fa posar el teu plor.

T’estimo molt
amor meu,
T’estimo molt.

33 - UN MÓN QUE S’ENFONSA

L’ofegaven cruelment.
L’he vist morir: Una rosa.
El drac que ens domina a tots
l’ha mort amb sa flama boja.
També tot el meu bell món,
que l’ha vist morir plorosa,
al veure com defallia,
ha mort en les mans dels homes.
S’ha emportat al més enllà
tot el goig, tota la joia.
Ara l’odi ens omple el cor
i el temor i la recança,
talment si el bé ens fes nosa.
Davant d’això jo em pregunto:
Quan la terra es torna fang,
quan la vida es torna mort,
quan al riu l’omple la sang,
quan la pau és un record,
quan l’amor es torna fals,
quan la nau no arriba a port,
quan morir és un descans,
quan ens domina la por,
quan aquest mon no es prou gran
per a què hi visqui una flor.

No ens fa falta un Sant Jordi
que amb la punta de sa llança
ens retorni a la claror ?

Diada de Sant Jordi 1969

34 - LA NATURA SEMPRE ENS DÓNA LA SOLUCIÓ

Quan la gran llum s’apaga,
llumetes lleus, però fortes,
ens mostren el camí.
La natura sempre ens dóna la solució.

Quan molesta una roca,
se’n fan mil petits trossos,
inofensives sobres.
La natura sempre ens dóna la solució.

Quan s’oposa la terra
a què la trepitgin,
se la transforma en pols
i la pols ens embruta.
La natura sempre ens dóna la solució.

Quan es podreix la mort
i la pudor molesta,
allà on és enterrada,
neixen flors oloroses.
La natura sempre ens dóna la solució.

Quan el cel s’ha fet negre
i no es veuen estrelles,
neix, cruel, la tempesta,
es desvetllen les forces
i el cel torna ser blau.
La natura sempre ens dona la solució.

35 - NO VULL PAS CANTAR LA RIMA

No vull pas cantar la rima
d’unes paraules il·lustres
(i fins cantar no vull
perquè hi queda malament),
sinó tan sols recordar
uns fets, que no eren prou nobles
per un cert tipus de gent.
I així vull evocar doncs
un renec d’home senzill.
Dir com ell deia: collons!,
cansat ja de treballar,
escopint a terra la sang,
que li feien suar.
No vull pas saber:
“En el meu imperi no
s’hi amaga el sol”.
Ni “L’Estat soc jo”, perquè
Això ja s’ho sap tothom.
Els homes d’Estat fan les
guerres, fan els ponts i fan
grans monuments, però qui són
els que realment pateixen
fam?. Ningú: simples humans.

36 - HE ESTAT ESCRIVINT

He estat escrivint
i vull escopir tot el meu foc.
Tot el que m'omple en la meva buidor.
Vull escriure una altra poesia
i una altra i una altra.
És la meva droga.
És la que m'impulsa a lluitar,
a no morir en aquesta vida meva.
A viure una vida no tant morta.
No se què dir més
i tinc tantes coses per dir!.
He de seguir movent la ploma.
La ploma és vida.
Em fa oblidar la mort,
expulsant tot allò,
que m'impulsa vers ella.
M'obliga a buscar una raó,
encara que no hi sigui.
No et detinguis bolígraf!.
No et detinguis que m'agafa fàstic,
Que m'oblido del color
de la teva tinta.
Del color de les coses
(si és que el tenen).

Segueix omplint paper,
Que el paper blanc és buit
i la buidor és mort.
No se si la vida existeix,
però és igual.
Segueix escrivint ploma,
que si no existeix,
tu i jo la inventarem.

37 - VAIG ANAR A RAURE UN DIA

Vaig anar a raure un dia,
sens saber com,
(si fos per mí no hi seria)
en un món de fets coneguts.
Ja m’he cansat d’aquesta espera
sens cap sentit.
Es converteix en una quimera
aquest fer una cosa,
repetir-la, tornar-la a repetir…
Com me’n podría allunyar,
sens arribar a marxar-ne?
Com em podría oblidar
del que fou ahir,
és avui i serà demà?

38 - MESURANT LA VIDA

Agafes lentament la balança,
mesures bé:
En un cantó el que de bò et queda,
en l'altre tot allò que et cansa.
Busques amb delit.
T'escarrasses
cercant un borrall d'esperança;
però a tot arreu trobes el mateix:
aquell buit de sempre,
company fidel, i l'enyorança.
Enyorança?. De que?
De mort.
De vida nova.
De tot i de res.
De fugir de mil coses,
que jo mateix no se explicar-me.
I és que si res t'empeny a quedar-te
i tot és per que sí
i la solitut t'omple
quan sembla que ni tan sols tingui dret a mirar-te.
Val la pena aguantar el pès de viure
i seguir endavant, sempre igual, com una màquina?

39 - NO US VULL OBLIDAR

Jo no et vull oblidar
il·lusió d'infant
innocència perduda,
vull seguir el teu cant,
portar-te pel mon
i omplir-me'n la vida.
Joia que vas fer mil muntanyes caure,
blanca primavera.
No et vull deixar marxar,
com ocell ja vell,
com ocell acabat
que no pot volar.
Vull conservar el somriure
d'un llunyà despertar,
sobreeixint d'alegria,
amb la mare als peus del llit,
un dia com tants dies.
Il·lusió d'infant,
innocència perduda
jo no us vull oblidar.

40 - EL PARAT

Vius en el món
com un de més.
Vius de l’enyor.
Vius del demà.
Falsa esperança.
En un racó,
ple de no res.
Perdut l’amor.
No saps pensar.
La vida et cansa.
T’omple la por.
Ets lliure, pres.
Deixa els records.
Cal caminar:
Alçat i avança.

41 - QUI SÓC JO?

Veig el meu cos
(no el veig pas tot)
i és una cosa llunyana.
És una cosa externa.
Però. Qui sóc jo?

El veig bellugar-se,
caminar, estar quiet,
queixar-se, viure,
i jo visc en ell.
però. Qui sóc jo?.

Sento la seva sang
i les necessitats
que l’omplen.
I bategar el seu cor.
Però. Qui sóc jo?.

Penso a dintre d’ell,
amb ell estimo,
amb ell desitjo
i amb ell moriré.

42 - MOTIU

He vist els sol rogenc cremar la lluentor del mar.
L'he vist enfonsar-se en aquesta grisor tant freda, tant profunda.
He tingut sota els meus peus, muntanyes, cases, sorra, lluna.
He begut el vent del Nord, el vi del Sud i, de tant en tant, paraules dolces.
He quedat prenyat d'estrelles sobre l'herba molla,
prenyat de somnis enmig de dures pedres,
prenyat de buit enmig de l'espera.
Se m'està cremant la torxa i encara no he trobat cap perla.
Sento la veu clara del camí,
del sol, del mar, de la sorra, de la lluna, del vent,
que em crida.
He d'anar a buscar aquell lloc, aquella nit, aquella espurna
i tantes altres coses, i tantes altres coses i tantes altres coses.

43 - VIURE DEL RECORD

No és senzill viure del record, amor.
No és senzill guardar promeses antigues,
doncs remou amb força el vent les espigues
i ja és mort el que un dia fou llavor.

És difícil viure sens aliment,
cercar la joia d'un cel blau però buit,
doncs no hi ha ahir, ni demà, sols avui,
i és difícil no veure el pas del temps.

El desig pot més que tu i jo, amor.
Venç la bèstia a l'home en la dolça pugna.
El dolor és plaer, el plaer dolor.

I dins l'escalfor suau d'una pell bruna,
Ja no m'importa si ets tu o és una altra,
sols el meu cos, llenya i el seu, espurna...

44 - RECANÇA

Un fort vent ho arrasa tot.
Vol canviar els sentiments,
com a les dunes del desert.
Podrà?.
Tantes coses semblen morir!.
Vells records, fets recents,
angoixa, amor, desig.
Què us empeny en la fugida?.
El destí?: no hi crec.
Les ferides deixen marca,
Les lletres escrites en pols:
Se'n van.
O potser és que mai no s'han escrit?.

45 - FÀSTIC (TEDI)

He vist una fulla
Caure d'un arbre molt alt.
Baixava lentament, seca.
Se l'enduia el vent
Cap un incert destí.
Cada dia cau una fulla
i un ocell construeix el seu niu,
que desfà el temps.
I es perd tot
en la nit del pensament.
Hom és espectador del teatre del món.
Observar al final ja cansa
i ve la recança
i es desitja morir.
Natura de màquines,
que esdevé falsa.
Pèrdua de quelcom
que no s'ha arribat a guanyar.
I es repeteix tot en la vida.
Roda sense final,
moviments sense sentit.
Fàtua i inútil dansa.

46 - ÉS AIXÍ

Ja el temps va passant;
mil moments,
mil instants;
i els records se'n van.
Vius de res.
Mors de tot.
L'ahir és com el fum.
Estranys dibuixos,
se'ls endú el vent.
Guanyar vol dir perdre
i qui no perd no guanyarà mai.

47 - PRECEPTES D’UNA SOCIETAT: LA NOSTRA

Passen les hores,
s’escolen els fets,
en la ràpida i lenta agonia del temps.
Ens engoleix el passat,
i ens domina.
se’ns fon el present
Ens espanta el futur.
se’ns escapa la vida.
Un dia, un altre.
Treballa, sua, avança,
rendeix força,
tanca la boca
i perd-te en la rutina de tots.
No siguis Pere o Joan o Antoni...
sigues tan sols “home”.
Segueix confós en la massa.
No pertorbis la marxa del món.
La gent és feliç.
Que no ho veus?.
Deixa’ls viure la seva vida porca.
Deixa’ls sofrir contents.
Seguir el seu camí sense fi.
Avançar amb els ulls tapats.
No hi pensis.
Mira-te’ls, acosta-t’hi
i confon-te amb ells.

48 - LA GENT

Miro al carrer:
La gent.
Mil cares;
mil imatges;
mil persones;
mil vides;
mil mons diferents.
Miro al carrer:
Les cases.
Mil intrigues;
mil amors;
mil odis;
mil rialles;
mil plors;
mil desgràcies;
mil riqueses;
mil pobreses;
mil desitjos;
i en totes elles,
sempre el mateix:
La gent.

49 - ESPERANÇA

S’ha post el sol.
El nostre amor no.
Cada dia el sol se’n va.
Cada dia torna.
No per tothom.
Ha mort el dia.
S’ha endut la gent.
El nostre amor no.
Sempre marxa el dia.
Sempre té un demà.
El nostre amor també.

50 - SENTIMENT

Jo t'estimo.
Ho porto a dintre.
Et necessito.
És una força;
força invisible
que em fa córrer vers tu.
Vull trobar-me
la teva imatge,
en cada cosa
que els meus ulls veuen
i no deixar-te.
Restar junts per sempre més.
En adormir-me,
cada dia et somio.
Al despertar,
cerco el teu rostre,
com a una estrella
perduda dins la nit.
Voldria viure
del teu contacte,
del teu somriure,
i alimentar-me tota la vida,
tan sols del teu amor.

POEMES DELS ANYS 70

RES NO ÉS MESQUÍ

Res no és mesquí
ni cap hora és isarda
ni és fosca la ventura de la nit.
I la rosada és clara
que el sol surt i s'ullprèn
i té delit del bany:
que s'enmiralla el llit de tota cosa feta.

Res no és mesquí,
i tot ric com el vi i la galta colrada.
I la onada del mar sempre riu,
Primavera d'hivern __Primavera d'istiu.
I tot és Primavera:
i tota fulla verda eternament.

Res no és mesquí,
perquè els dies no passen;
i no arriba la mort ni si l'heu demanada.
I si l'heu demanada us dissimula un clot
perquè per tornar a neixer necessiteu morir.
I no som mai un plor
sinó un somriure fi
que es dispersa com grills de taronja.

Res no és mesquí,
perquè la cançó canta en cada bri de cosa.
__Avui, demà i ahir
s'esfullarà una rosa:
i a la verge més jove li vindrà llet al pit.

Joan Salvat-Papasseit

51 - T'ESTIMO A TU

T'estimo a tu, noia del món,
que et personalitzes a cada instant
en una figura diferent.

Necessito del teu foc, com de l'escalfor del sol,
que m'ajuda a viure naixent i morint cada dia.

Necessito de la teva imatge voluble,
feta de tot i de res,
que es materialitza constantment,
davant la mirada ansiosa dels meus ulls.

T'estimo a tu, noia de carn palpable,
que ets totes les dones del món,
però sempre ets tu.

Necessito del teu somriure,
que com la llum pels finestrals,
em desperti cada matí,
tot just quan el primer ocell empren el vol.

Necessito de la teva força i el teu amor,
donzella de pits ferms i mirada eixuta,
per poder arrasar el món
i treure flors de les seves runes.

52 - VIDA FOLLA

Vida folla,
plena de desitjos falsos.
Una catifa sota l’estufa,
apagada com els nostres cors.
I així vull caminar,
Cap per avall com un estruç.
Desfer-me dins un cendrer.
La meva pols se l’endurà el vent.

53 - SEMPRE FALTA ALGUNA COSA

Sempre falta alguna cosa.
Sempre queda quelcom per expressar,
més enllà d’on arriba la paraula,
més enllà d’on arriba un bes,
més enllà d’on arriba el contacte de dos cossos.

Sempre queda un regust d’inacabat,
en cada gest que es fa.
Un regust d’estar recorrent un seguit
de principis sense un final definit.

Sempre falta alguna cosa,
que no ens han ensenyat a trobar,
i se’ns escapa un bri de desesper,
a cada nou intent d’assolir-la.

Quan et miro als ulls,
se m’escapa la palpitació del teu cor.
Quan parlo amb tu,
se m’escapa el teu sentir.
Quan et toco,
el teu gust se m’escapa,
i quan et vull estimar,
soc incapaç de copsar
la totalitat del teu amor.

54 - BUIDO EL MEU DESESPER

Buido el meu desesper,
dins d’una olla plena de
cireres roges com la sang,
plena de records amargs com el fang,
i em miro a mi mateix, dient,
seriós: estimat amic tindrem
aliment per molts anys.

55 - SUBTILESES

Lentament, dolçament,
respirant a fons,
com en una llarga besada,
et deixes acaronar pel temps,
et deixes llepar pel vent,
deixes que t'envolti
un lleu remor de gent.

T'enfiles per uns vidres glaçats,
relliscant, cargol omnipotent,
i tornant a començar,
sens ni fer cas al retrocés.

Ombra ondulant,
fantasma del futur,
deixalla del passat,
subtil insinuació del present,
corrent, t'escapes,
fonedissa com el gel,
voluptuosa, fràgil
i inconsistent.

Incongruències d'un moment.
Paraules buides
Emprenent el vol,
com qualsevol ocell,

com un cabell solitari
descrivint cercles,
dins l’espai obert,
creant espirals renovades,
resistint-se, dèbilment,
a tocar a terra,
a deixar-se trepitjar
per un peu desconegut.

Feblesa d’un reflex,
Cent reflexos d’un mateix,
i reflexos d’un reflex,
una consistència que es va perdent.

Jo soc el meu reflex
sobre l’aigua blanca
de qualsevol llac perdut
i el reflex del meu reflex,
i l’ombra de l’arbre
que tinc al darrera,
i l’alè, que em fuig esmaperdut.

Soc tant que em desconec,
i a mesura que em vaig cercant,
em vaig fonent
en els bassals del camí,
com la neu recent nascuda,
com el crit llunyà,
com la lluna a la matinada,
com el sol ponent.

56 - CANÇÓ DE L'AMOR IMPUR

He fecundat l'ou de l'odi
amb esperma congelat,
vessat a les lloses
d'una cambra closa.

Odi estimat,
com un cadell d'ovella.
Sens consciència clara
de perversió
la passió
d'una enganyosa maduresa.

Ara saps que introduir-se
el dit dins del cor
no és pecat si es fa
amb el degut pudor,
amor,
quina estranyesa
t'ha produït
l'olor rància
del meu sexe desfermat,
quan l'esperma descarat
t'ha mullat
tot un farcell d'anys de puresa.

Que humida que ets cap endins,
amor,
com un cargol de banya escapçada,
la teva besada,
desitjada,
dins la solitud d’una cambra obscura,
dura,
la teva sina,
com un cop de puny,
a l’ànima.

Un pou de satisfacció,
enmig de les teves anques,
blanques,
com la neu que es va desfent,
amb la nostra escalfor.

57 - ON ETS AMOR? (PROSA POÈTICA A CASTELLDEFELS)

Vaig la lluna i encara és de dia.
Tres xiprers arriben a gratar el cel.
Branques de pins que es destaquen en els fons rogenc.
Les punxes agressives d'una atzavara, totes en una direcció, que assenyalen l'infinit.
La llum emergeix, clara com un mirall, en un efluvi de dos colors, del darrera de les espatlles bonyegudes d'una muntanyeta propera.
De tant en tant, el pas segur d'una oreneta em fa desviar els ulls i penso en tot a la vegada i em confonc en el seu resplendor, en la seva voluptuositat que m'envolta.
Em deixo balancejar en els seus braços perquè em recorden molt els teus.
Em deixo besar pel seu desig perquè també és el meu i perquè ens desitgem mútuament, com ens vàrem desitjar tu i jo.
M'estrenyo fort contra el seu acolliment i és ben bé com si m'acollissis tu.
Respiro el seu aire i me'l guardo recelós, alè d'una boca que s'assembla molt a la teva.
Llavors somriu i es recolza sobre meu, tot mirant-me, i em parla amb la teva veu.
Jo em sento feliç, confonent-me en tu, desitjant-te, estimant la teva veu, el teu alè, el teu somriure; estimant la teva abraçada; volant amb tu; estimant-ho tot a través teu; estimant-te a tu a través de tot.
Em sento feliç però penso que tu no hi ets. Em sento feliç mentre estic volant, perquè estic volant, però quan toqui terra ploraré.
Em desperto i no sento el pes del teu cap sobre la meva espatlla i no puc recórrer els rierols daurats dels teus cabells amb les meves mans.
No et puc despertar d'una besada darrera l'altra, ni et puc estrènyer "amb tota la força d'una abraçada immensa" contra el meu cos.

No puc palpar la teva pell elàstica i fina, ni beure la dolçor de la teva veu.
No puc respirar el teu aire, ni endevinar el pensament, que s’amaga darrera el teu bell somriure, ni plorar amb tu, ni sentir-me feliç al teu costat.
On ets amor?!.

58 - ÀVIA (1973)

És aquest l'únic camí que has trobat,
per fugir de tot aquest cercle,
superior a tu mateixa,
superior a mi i a l'altre?.
Em fas por però t'envejo,
a tu, vella, odiada,
pel meu temor inconscient.

T'assembles massa a mi
i també a tots els altres.
Tan sols eres una imatge,
potser massa grotesca
del nostre propi horror.

Sens arribar mai a entendre res,
t'has lliurat abans que nosaltres,
que ho entenem tot i seguim voltant.
Te n'has anat i ens has deixat
el cercle, el propi fàstic,
l'horror d'aquesta imatge nostra.

T'envejo vella i em fas por,
tu i aquest cercle ineludible,
però em manca ta ignorància plena,
per poder assumir el teu gest
i així alliberar-me,
amb la teva clara bogeria.

59 - CANT A TANTS COM JO QUE ENCARA TENEN LA INGENUÏTAT DE CERCAR EL PARADÍS PERDUT

Mils espurnes d'aigua daurada
caient-te lentament sobre el cap, de
forma harmoniosa i obsessionant,
no et deixen veure la irrealitat
del món que vius, l'idealisme
del futur que vols agafar, la
falsedat de les esperances que t'oculten
els teu ara i aquí. Et cal
aprehendre la realitat aclaparadora
del teu moment i sempre te
n'escapes. Ets un foll pescador
de perles que amb prou feines
sap nedar. T'enfonses en els teus
oceans obscurs desproveït de
tota cuirassa i et fereix la fredor
de les aigües esvalotades, la foscor
dels abismes desconeguts i anhelats.
Ets un psicòtic visionari constructor
d'edificacions que s'enfonsen amb
l'alè d'aire d'un infant; i no
saps què fer amb les seves runes,
que et van amagant progressivament
l'últim raig de sol. Ets un guerrer
que no ha descobert encara el
seu camp de batalla, lluitant
contra fantasmes que no es deixen

agafar; que se'n riuen de tu sens
que te n'arribis a donar compte.
Vols treure peixos de bassals fangosos
i t'endús una desil·lusió darrera
l'altra. No plores per haver perdut
el sol però, sovint, tampoc veus
les estrelles. La vida és teva i
se t'escapa. L'amor és teu i no
el saps trobar. La lluita et crida
i no l'entens. Desperta del teu
somni letàrgic i deixa que la
llum et foradi els ulls. Destrueix
i sobre les runes naixeran flors.
Crema les teves falses il·lusions i
contempla la bellesa creadora de les
flames. No defugis la veritat de
cent dalles que estan buscant el
teu cos i rega la terra amb la
teva sang. Pensa que les ostres no
han cercat mai perles en el mar,
i els floreixen constantment les perles
dins del pit.

23 d'agost de 1973

60 - UNA TAULA VERMELLA

Una taula vermella en un menjador buit,
buit de sentit i ple d’objectes,
com la teva vida i la meva.
Vull saber el perquè d’aquest cendrer i el perquè
d’aquesta butaca vella i atrotinada, carregada d’història.
Vull saber el perquè d’aquestes parets brutes
i el perquè d’aquesta negror de fora,
i no em contesten.
Ningú contesta, ningú sap altre llenguatge
que el llenguatge de les paraules i aquest no diu res.
Vull saber el perquè del seu mutisme que és el meu.
Cent llibres plens de paraules i buits de sentiment,
en una estanteria barroca,
són com milers d’idees que ens persegueixen
sense un bri de foc.
Llencem una elegia a les restes dels nostres cadàvers
i comencem a caminar!.
He pintat un ninot incongruent,
dins la inconsistència de l’aire que ens rodeja.
Se l’ha endut el vent.
Tinc ganes de dibuixar mil figures vaporoses,
que em serveixin de companys de joc
i m’ajudin a sentir-me menys sol.
Tinc ganes de volar, rodejat d’estels,
enmig de la foscor de la nit,
palpant les puntes esquerpes de tots els núvols

i deixant una llàgrima a cadascuna d’elles.
Vull crear, crear la meva vida del no-res.
Així com s’enfonsen les ones en la intemporal
voluptuositat de si mateixes, em vull enfonsar
en el mar del meu no-res,
i divagar com un infant descobrint
mons nous a cada pas.
Caminem tots junts i el camí és molt llarg.
Caminem tots de costat
i així no ens arribem mai a veure les cares.
Vull palpar la seva i la teva
i fondre els meus dits, tot acaronant-vos,
en l’escalfor de la vostra carn.
Vull deixar d’ésser jo mateix per uns instants
i passar simplement a ésser.
Vull perdre la noció del meu cos en la noció de l’espai.
Mil veus em criden, les sento, les estic sentint
en aquest precís moment i no se on són.
Eres tu qui m’estava cridant?.

24 de setembre de 1973

61 - T'HAS DONAT COMPTE?

T'has donat compte de què no
hi ha ocells a la nostra finestra,
ni a l'hivern ni a l'estiu?.
T'has donat compte de què el sol
Es perd en la grisor de les
nostres parets?: mai no el veiem
néixer ni morir.
T'has donat compte de que no ens
Arriba l'olor de les nostre flors,
perquè no tenim flors i no les
trobem a faltar?.
T'has donat compte de la fredor
de la primavera, l'estiu, la tardor
i l'hivern que ens envolten?.
T'has donat compte de què
ni ens en donem compte?.

25 de setembre de 1973

62 - I UNA PARAULA

Una butaca de flors, una llum
rogenca, cortines pesades davant
meu i una paraula.
Una música reconfortant, una
Cervesa, llums de marbre i
una paraula.
Instruments musicals, una taula
de potes tornejades, una cigarreta
darrera l’altra i, una paraula.
Catifes barroques, cares cansades,
parets irregulars i, una paraula.
Una sola paraula per començar de nou:
No!.

25 de setembre de 1973

63 - QUELCOM SE M'ESCAPA

Intento captar la vacuïtat
de tot allò que m'envolta;
se'm fon en la seva inconsistència.
Inconsistència d'un mot,
inconsistència d'una llum suau,
inconsistència de mi mateix.
Me'n vaig, me'n vaig,
quelcom se m'escapa,
se m'escapa un tros de mi
en cada moment perdut.

25 de setembre de 1973

64 - VOLANT

Volant, volant per tot,
sense llum, sense arbres,
sens estels, sens un mot i
sense tu.
Solcant l’espai fecund
del meu tot immens,
en la llunyania de mi mateix.

Perquè res no és prou
a canvi del meu amor.
Perquè res no val la fugida
del meu món;
ni la teva pell suau,
d’orgasme perseguit,
d’orgasme desitjat.
Ni el somriure que ja no recordo.

Rodejant-me el cos
amb les pròpies mans,
cerco aquell plaer, que
ja no em vols cedir,
en la profunditat del meu
Narcís desconegut.
Volant per tot ple d’anhels
[i angoixes,
faig foc del meu ahir

i cerco l’avui que se m’escapa.

Soc lluny, molt lluny
d’aquesta illa on t’has perdut.
Murs de granit sense ressò.
Solitud real i trobada,
[pou profund.
Ja no soc aquí; no ho veus?.
Volant per tot;
Ales tallades de cartró.
Negra nit.
Pur desig.

4 d’octubre de 1973

65 - SEMPRE ESCRIVINT

Sempre escrivint sobre un mateix,
Sempre plorant sobre un mateix.
Quan es pot escriure sobre un
cendrer, un cendrer senzill, cendra
negra, blanca i gris, una cigarreta
aixafada, molt de fum angoixós
empassat, verí per la pròpia mort.

Sempre palpant la pròpia desesperació
rebutjada, mastegant el regust amarg
de la pròpia existència.
Quan es pot palpar la desesperació
d'altri, que no és poca, que va
carregant l'atmosfera que emmarca
l'espai del nostre moviment compulsiu.
Quan es pot palpar la seva corporeïtat
en cada cos colpejat per cada realitat.

Sempre cridant crits callats,
que no ens traspassen la gola.
Sempre cridant cap endins.
Quan milers de timpans anònims
esperen ésser ferits
per la intensitat cruel
de la nostra explosió.

Sempre volent expressar la pròpia
solitud; sempre sens trobar les
paraules adequades.

5 doctubre de 1973

66 - REALITAT

Mil idees i mil pensaments s’han estancat en una paret.
Cabells de colors. Reflecteixo el meu avui sobre la teva boca
assedegada. Revolució!. El meu cervell està malalt. Malalt de
vida. Mil cervells malalts caminen en processó: Es manifesten.
Les multituds es manifesten: Fora l’oligarquia!. La música és
estrident i explota causant centenars de morts. El coit perfecte.
Una ejaculació de mel.
Canvi de casa.
Canvi d’idees.
Canvi de llum.
Canvi de vida.
Canvi d’Estat.
Canvi d’amor.
Canvi de tot.
Tot és canvi.
Canvi.
El meu autoretrat em mira inquisidor: M’odia per tot allò que
no he fet...encara.
Cossos que es palpen. Cossos que es toquen. Cossos que es freguen.
Cossos que es penetren. Cossos que es fonen. Cossos que lluiten.
Un sospir, un gemec, l’orgasme. Un assassinat. Mil assassinats.
Pujo cel amunt convertit en espiral.
Se m’escapen les vostres paraules.
Un crit desesperat.
Una guitarra que xiscla com la gorja d’un torturat per la policia.
Deu mil policies que es desfoguen. Un poble que plora.

La grisor de l’asfalt de la carretera s’apodera dels automòbils i
dels seus ocupants. Quants “ocupants” sense veu!.
Exaltació de les masses reunides.
Exaltació de kifi cremat.
Exaltació d’un acmé dins un llit, dins una nit.
Èxtasi de la realitat. Realitat renovada. Realitat de cada dia.
Realitat colpidora. Realitat pròpia. Realitat viscuda. Realitat soferta.
Realitat plorada. Realitat combatuda. Realitat de tots.

6 de novembre de 1973

67 - RECORDS DE FORMENTERA

Resplendents espais,
els teus cabells dins la nit.
Ja no recordo el teu nom,
ni el teu cos,
ni l'escalfor del teu llit,
ni el fimbrejar dels teus pits.
Ah, les còpules plenes de fum i alcohol;
les nostres suors amarant els llençols,
la remor del mar netejant tot un ahir.
La bellesa inesperada d'unes figures dins l'illa
i l'odi d'un mal veí.
Cent sargantanes i un bes.
Que dura és l'arena,
quan hom hi ha de dormir.
Mai he sentit tant el pes dels estels
sobre el meu cap
com en aquelles clares nits.
El vaixell ja arriba a port
i tot allò pertany al passat;
però si a vegades cal recordar,
no és pas aquest un mal record.

24 de desembre de 1973

68 - ESTIC FATIGAT DE TANT PLORAR

Ja estic fatigat de tant plorar per mil quimeres vanes.
No em resten llàgrimes dins del cos, ni paraules dins la ment.
Vull gaudir da cada instant guanyat, de cada victòria imperceptible.
Vull alegrar-me per cada segon pres a la mort,
per cada minut robat a les reixes amenaçadores,
per cada hora passada d'amor.
Vull lluitar per cada segon, cada minut i cada hora
expropiats a l'opressor.
Vull fer sentir la força de la meva paraula, del meu bes i del meu puny.
Vull deixar la meva sang,
una gota darrera l'altra,
per sembrar el camí que vaig trepitjant.

L'única manera de combatre per aquell demà que mai arriba,
és llaurant aquest present que tenim entre les mans.

L'única veritat en que hom pot creure
és en la nostra veritat de cada dia:
en aquest somriure suau i curt,
en aquest bes de comiat,
en aquest crit de desesper,
en aquella mà que assassina,
en aquest crani trencat,
per les forces repressives,
en aquella vaga victoriosa,
en aquest cant d'alegria,

en aquesta suor alienada,
en aquella nit d’amor,
dins d’una pàtria oprimida.

16 de febrer de 1974

69 - LLUMS DE TEMPESTA

M’arriben les llums de la tempesta
des de molt lluny, mar enllà,
com jo ací, rodejat d’estels insegurs,
dins la negror impenetrable de
la nit; d’una nit sense lluna i
sense tu, amor meu, que te’m fas
inassequible com l’oceà que sento
però no veig. És grandiosa la
la solitud d’aquesta nit, la meva.
Solitud inexpugnable, solitud fins
l’infinit, que em deixa perdut
en el meu aïllament sense tu;
com un infant, sens saber què
dir; com a única companya,
una tristesa sense fi.

16 de febrer de 1974

70 - QUE TRIST

Que trist és haver nascut per ésser lliure
i haver-se equivocat de món.
Sols ens resta destruir-lo i començar de nou.
Morir o matar, aquesta és la nostra llei.
Morir matant amb les armes a la mà.
Morir amant a tots els companys que lluiten amb nosaltres,
i oblidar-nos definitivament d'aquella perla que ens varen prometre
i mai ens van donar.
El nostre amor per la vida és tan gran,
que no ens permet viure-la sens odiar,
sens odiar a aquells que ens la volen negar;
que ens volen negar una vida neta i espontània;
que ens volen negar una vida nostra;
que xuclen la nostra sang
i la suor de tot un poble.

17 de febrer de 1974

71 - M’ENFILO BRANQUES AMUNT

Com que no crec en les fal·làcies del passat ni del present,
que com un remolí de vent m’embolcallen;
ni m’interessa la falsa veritat
d’aquells que ja l’han trobada,
ni l’amor temorós de si mateix.
Com que m’enfilo branques amunt,
sens retirar el peu de la pròpia petjada,
i cerco el canvi dins del meu avui,
i no dins d’un demà tant llunyà,
que de tant llunyà se m’escapa.
La meva vida és un xoc:
Ara contra una paret,
demà contra l’altra.

19 de febrer de 1974

72 - FA TANT DE TEMPS

Fa tant de temps que no escric,
Que se m’ha oblidat la paraula adequada.
Fa tant de temps que no estimo,
que se m’ha oblidat la nuesa femenina.
Fa tant de temps que estic sol,
que se m’ha oblidat sentir-m’hi.
Fa tant de temps que espero,
que se m’ha oblidat què.
Fa tant de temps que oblido,
que m’he oblidat de mi.

I avui m’he retrobat,
vell company de sempre,
dins dels carrers estrets
d’un petit poblet,
dins de la solitud
dels camps oberts al capvespre,
dins el silenci de la fosca nit,
dins les pedres rosegades
de la vella església,
dins la ingenuïtat d’aquesta gent,
dins la tranquil·litat de mi mateix,
tant sovint cercada
i tant sovint perduda.

M’he retrobat fent camí.
Feliç com un ocell de bosc.
Gaudint de cada instant
guanyat al no-res,
de cada minut robat
a la meva norma de cada dia.

11 d’abril de 1974 (l’Espluga de Francolí)

73 - SOC FELIÇ CAMÍ ENLLÀ

Soc feliç camí enllà,
destins desconeguts
on mai he d'arribar.
Sols l'horitzó obert davant meu.
Travessant pobles i ciutats,
curulls de gent desconeguda.
Tant sol avui com sempre.
Infatigable company de mi mateix.
Cercant petites veritats,
dins de l'aire diferent,
que respiro cada dia.

13 d'abril de 1974 (Zaragoza)

74 - TRENCAR

Trencar aquest vidre confós
amb la pedra oblidada
que tinc a la mà.
Trencar tots els vidres
d'aquesta llar estreta,
que ens separen del vent
i de l'olor de gent.
Trencar la il·lusió
de posseir un racó,
on poder-se amagar,
quan a fora fa fred,
i així pensar que no és veritat,
la bufetada cruel de l'aire gelat.
Trencar la darrera barrera,
que no ens deixa estimar.
Trencar, sens més miraments
i lluitar i lluitar...

abril 1974

75 - A LA VEÏNA ROSSA

Rossa i vella, gruixuda,
com un escarabat
dins una tassa de te,
rodejada de verd,
potser ni tens marit,
que t'escalfi el llit.
Potser mai ningú t'ha llepat
descaradament un pit.
Surts ara al teu balcó
a demanar-li al vent
que et xucli la suor.
T'imagino despullada,
tota tu arrugada,
tova com un préssec madur;
rossa i vella, gruixuda,
pesada, passada, absurda,
com un elefant volador,
dins una enganxosa nit d'estiu.

22 de juny de 1974

76 - LA CIUTAT DELS OUS

Avui he vist un ou amb un ull.
Era resplendent com una cadira celestial.
Em mirava inquisitivament,
mentre s'anava allunyant,
rodava suaument,
deixant una estela de bombolles,
que en cada explosió,
assassinaven cruelment una mosca.
La ciutat s'ha omplert d'ous, mosques
i antenes de televisió.
És un espectacle al·lucinant,
veure'ls passejar pels carrers cap al tard,
quan el sol i la lluna, abraçats,
es masturben mútuament.

22 de juny de 1974

77 - M’HE MENJAT A MI MATEIX

M’he menjat a mi mateix,
però no he tingut temps de digerir-me.
M’esperaven a l’oficina
i en qüestions de treball no es pot fer tard.
M’he llençat, desesperat,
sens treure el peu de la butxaca,
escales amunt cap el terrat.
He emprès el vol
i quan he arribat al sol,
he tornat a baixar en picat.
El viatge m’ha permès fer la digestió,
i quan he tocat terra,
ja m’havia paït, digerit i vomitat.
És un procés difícil
i que cal fer d’amagat,
però que cal repetir a diari,
si no es vol que el camí
de casa a l’oficina,
esdevingui llarg, avorrit i pesat.

22 de juny de 1974

78 - A FORA I A DINS

Petit com aquella vaca
amagada darrera un pi,
ets de pedra i de cel blau,
però ets a fora.
Verd llepat de cent tons distints,
cornisa punxeguda
per sobre del meu pit.
Us sobreposeu desconsideradament.
Esteu fets l'un per l'altre.
Però sou a fora.
Visió d'una petita finestra,
mirall enterbolit,
escarabat volador,
cantant cançons per l'infinit.
Sou tots a fora.
A dins tan sols hi resta el meu crit.

24 de juny de 1974 (Puigcerdà)

79 - VERDA ESCUMA

Verda escuma la dels llamps,
besant els llençols blancs,
escopint darrera l’ull
d’una closca de nou.
Avui he menjat bou
i he rosegat muntanya,
perdut l’esguard més enllà
d’on pot arribar una pedra.
Aigües folles del voltant,
rius de foc,
que us emporteu les meves paraules,
sou com l’angle recte d’un pany,
d’una porta mai oberta,
com el soroll fulminant
d’un autobús que s’allunya,
reflexos sobre el sostre,
d’un cap buit,
d’una esperança morta.

24 de juny de 1974

80 - AMIC

Amic, vàrem néixer per volar
i no ens han crescut mai ales.

M’ofeguen els tentacles de tot;
les mans sense cos sortint de les parets
i el sol s’enfonsa,
per anar-se a apagar dins una galleda
d’aigua bruta.

Cent cordes de persiana
rodejant el meu coll.
L’allunyar-se dels companys
i el restar sol.

Fugir, estem fets per fugir,
per escapar de tantes abraçades mortals.
Les mans, tantes mans sense cos,
que a poc a poc ens van ofegant.
El terror de la seguretat.
La tortura d’un milió d’avuis,
entre un milió d’ahirs
i un milió de demàs sempre iguals.

Qui s’ha begut la nostra vida?.
Qui ha esclafat el nostre crit?.
Qui ha clavat els nostres peus dins d’un instant?.

Amic, vàrem néixer per volar
i no ens han crescut mai les ales.
Vàrem néixer per lluitar
i se’ns han begut la sang.

25 de juny de 1974

81 - RENUNCIAR

Renunciar, renunciar a tot,
per poder convertir-se en mosquit
i morir esclafat.
Em vaig desfent com el gel sota el sol,
escampant al meva matèria.
Penetrant per cada racó invisible.
Fugint d'aquesta meva concreció irreal.
Fugint de la ineludible
identitat de mi mateix.
Les meves gotes es van dipositant
sobre l'ala d'un ocell,
sobre el marc d'una finestra,
sobre el cap d'un infant,
sobre un cos de dona,
sobre una fulla caiguda,
per convertir-se en no-res,
tot just passat un instant.

25 de juny de 1974

82 - AMOR, PERQUÈ TE'N VAS?

Amor, perquè te'n vas,
justament ara,
que tenim més temps per estimar?.
El sol s'amaga
i et vas fonent en les ombres de la nit.
D'aquí unes hores seràs lluny
i jo tornaré a estar sol amb mi mateix,
sens poder sentir la teva olor,
ni gaudir del teu gust,
ni del tacte de la teva pell,
ni beure la teva saliva
per apagar la meva set.
Que gran es tornarà el llit
i que buida la casa sense tu!.
Amor, ves-te'n en silenci,
molt de matí i no em despertis,
perquè no et deixaria marxar.

17 de juliol de 1974

83 - TE QUIERO TANTO

Te quiero tanto, Amor,
que las palabras no me bastan.

Querría estar dentro de ti
para besar cada una de tus células.
Querría borrar tu ausencia
para fundir tu carne con la mía,
para aunar nuestros deseos
en un solo abrazo infinito.

Y sigo estando condenado
Al estrecho marco de las palabras,
Cuando no a la insuficiencia del recuerdo.

Amo sin fin tu sonrisa
y tu forma de morderte lo labios.
Me enloquece tu ternura.
No creo recordar
Haber querido así nunca a nadie.

Amor, no te vayas más.
Regresa a mi porqué somos uno.
Porqué cuando nos miramos
es cuando en realidad vivimos.

Te quiero tanto, Amor,
que tu presencia es mi alimento.
Tu cuerpo y mi cuerpo se reclaman.
Odio las palabras, Amor,
que sólo me permiten decir “te quiero”:
una ínfima parte de lo que estoy sintiendo

4 d’agost de 1974

84 - QUIERO OLER

Quiero oler cada parte de tu cuerpo
y amar tu olor.
Quiero conocer
cada centímetro cuadrado de tu piel
y amar hondamente su sabor.
Quiero explorar milímetro a milímetro
tu carne
y el flujo continuado de tu mente.
Porqué amo tu ser como si fuera el mío,
quiero llenar cada ranura de tus vísceras
con mi esperma,
que desde hoy te pertenece.

21 de setembre de 1974

85 - QUE DIFÍCIL M'ÉS SEPARAR-ME DE TU

Amor, que difícil m'és separar-me de tu.
Com m'he hagut d'esforçar per amagar el plor,
que el tren en partir m'arrencava cruelment.
Que sol m'he sentit en contemplar l'aigua del moll
i el record del teu somriure,
que esclatava enmig dels seus reflexos juganers.
Com t'he estimat cada minut abans de la partida.
Amor, com em dolen tots els moments amargs
que t'he fet passar.
Que buida és la cambra sense tu.
Tan sols quatre hores ens separen
i em moro de fam pels teus petons.
Que solitària es torna la nit amb la teva absència.
Quina tristesa la del meu cos sense el teu contacte.
Amor, quina angoixa tants dies d'espera.
Com podré omplir totes aquestes hores?.
Amor, la propera vegada partirem junts.

19 de desembre de 1974

86 - ENYORO EL TEU CONTACTE

Quin anhel del teu cos que tinc.
Enyoro tant el teu contacte
que voldria que fossis jo
per viure’t sempre molt endins.
Necessito estrènyer-te fort,
fort cap a la meva nuesa,
sentint la suor gota a gota
com es va fonent poc a poc.
Sentir la humitat del teu sexe
cridant l’escalfor del meu bes.
Com lentament en estimar-nos
ens anem tornant un sol ésser.
Quin anhel de tota tu tinc.
Paraules em manquen per dir-te,
per transmetre’t la intensitat
de tot això que estic sentint.
Sols un bes etern,
pot ajudar-te a comprendre-ho.

1 d’abril de 1975

87 - SAPS?

Saps que aquest any
ja no queden portes per obrir
i ara que totes són obertes
res no ha canviat?.
Saps que ha arribat el temps
d'enfonsar-se dins el pantà
de la nostra realitat
i fondre's lentament
mentre televisen
la pròpia agonia?.
Saps que encara que caminis,
com succeeix a les fires,
és el terra qui es belluga,
mentre tu no t'has mogut?.
Com et rellisca tot a les mans,
com un líquid enganxós,
que contínuament se t'escapa,
però et deixa la seva mala olor!.

25 de desembre de 1978

88 - M’AGRADA, T’AGRADA

M’agrada la idea que tens
de la idea que tinc de mi.
M’agrada la idea que tens
de la idea que tinc de tu.
T’agrada que m’agradi
la idea que tens
de la idea que tinc de mi
i la idea que tens
de la idea que tinc de tu.
M’agrada que a tu t’agradi
la idea que tinc
de la idea que tens de mi
i la idea que tinc
de la idea que tens de tu.
Som fantasmes donant-nos unes mans,
que es travessen sens arribar mai a tocar-se.

25 de desembre de 1978

89 - RODES I RODES

Rodes, rodes i rodes
sobre l'eix immutable
de la teva pròpia imatge,
reflectida sobre la
superfície impersonal
de centenars d'espills.

Ets com una baldufa folla,
que s'engoleix a si mateixa
a través del trajecte al·lucinant
d'una espiral sense destí.

T'enfonses en el ritme
sense ni tan sols música
del temps accelerat que se t'endú.
Els temps sense instants
de la teva carrera boja,
fent camí vers el no-res.

Et transfigures constantment
en centenars de fotocòpies
de tu mateix: mers fantasmes
del fantasma de ta existència.

Rodes, rodes i rodes
sobre l'eix immutable

de la teva pròpia imatge,
que no és sinó una representació
de l'espectre de la imatge
que tinc de mi mateix.

25 de desembre de 1978

90 - DEU MILIONS D’ILLES

Deu milions d’illes,
voltades del no-res
més absolut.

Deu milions d’arbres,
units a la terra
i sens poder tocar-se mai,
estenent les seves branques,
sempre obedients,
vers la buidor infinita
d’un cel sense demà.

Deu milions d’espurnes cegues,
enviant al seva claror,
vers la foscor impenetrable
de deu milions d’ulls buits.

Deu milions d’espectadors,
assistint impassibles
al gran espectacle
de la pròpia degollació,
a través d’un mirall.

Deu milions d’illes
voltades del no-res més absolut
i al mig, dins d’un forat sense fons,

l'eix de la meva centricitat,
trepant-me el cervell
fins a les profunditats del meu sexe.
No soc d'aquest món!!.

25 de desembre de 1978

91 - FIGURES

Figures, moltes figures,
fetes de rigidesa i immobilitat,
milers de figures erectes,
girant sobre estranys pedestals,
pedestals de colors,
tots els colors de l’espectre,
totes les músiques,
totes les notes
i tot l’alfabet.
Són com una processó dins d’una pista d’atletisme.
Cent mil milions de màscares,
girant sobre les pròpies passes.
Figures, moltes figures,
Dins de petites urnes de parets blanques,
amb molta llum,
sense cap so ni cap imatge,
ni cap espill,
ni finestres, ni portes,
ni temps,
ni existència.

25 de desembre de 1978

92 - SOC UN MAR TURBULENT

Soc simultàniament un mar turbulent
i el viatger que gaudeix amb la visió de les seves ones.
Soc tant aviat un mar plàcid i en calma,
com el pescador que el solca sens descans.
Soc a voltes un mar enterbolit
i l’ésser viu que s’hi ofega,
lluitant desesperadament contra la seva escuma
i produint-ne més amb cadascun dels seus moviments.
Soc el peix que respira el seu oxigen
i l’au que el caça per satisfer la seva fam.
Soc un mar sense final i la terra que el limita.
Soc l’únic espectador i protagonista
d’un viatge a l’hora imaginat i a l’hora real.
Només cal “ésser” i jo per fi SOC.
Soc viatge, vehicle i viatger de la meva ubiqüitat.

14 de desembre de 1980

POEMES DEL SEGLE XXI

ROSA OBERTA

L'alè del cor no és distint
entre els seixanta anys i els vint:
rosa oberta cada dia...
Perquè estimo em vaig morint,
si no amàs em moriria.

Llorenç Moyà i Gilabert

93 - TU BELLEZA

Necesito tu cara dulce,
tus manos suaves,
tu cuerpo tierno,
tu sonrisa tímida,
tu contacto cálido,
tu caminar gracioso.
Necesito sentir que me miran
tus preciosos ojos verdes.
necesito despertar con la luz
de tu belleza.

23 de juny de 2003

94 - HOME-LESS

Avui t'escric a tu noieta
Quasi una criatura, noieta.
Una criatura desarrelada i enfonsada en l'oblit.
Noieta posseïda d'una pressa
que no saps d'on ve
ni on et fa anar.

T'escric a tu,
amagada darrera la teva capa,
com la caputxeta;
perseguida per llops (imaginaris?)...
inimaginables.

T'escric a tu noieta,
perduda en un món hostil
que et resulta immens.
T'escric a tu que ets a la cara fosca.

T'escric a tu noieta,
perquè els altres ni et parlen;
perquè ets el mirall de la seva pròpia misèria;
perquè els fas por;
perquè la teva solitud els espanta.

T'escric a tu noieta,
perquè ells que ni et coneixen,
et fan objecte de calumnia i de menspreu.

T’escric a tu noieta,
que vius immersa en la por:
una por que no cessa,
que et té presonera,
que sols pot amagar terribles secrets,
que fins potser tu mateixa has oblidat.

T’escric a tu noieta,
que t’aferres a mi,
perquè no et vaig saber negar la ma
i no tens a qui ni a què aferrar-te.

T’escric a tu,
perquè com més et conec,
més em sento responsable d’aquesta societat,
que t’ha llençat al marge del camí.
Que et vol convertir en deixalla.

No és culpa........
És vergonya !.

10 de maig de 2009

Nota: Poema dedicat a una noieta d'edat i nacionalitat indefinides, que de tant en tant, apareixia per la porta del bar que jo freqüentava a les nits, on no era massa benvinguda, sempre vestida amb el mateix anorac atrotinat amb caputxa, i que, segurament per la meva debilitat pels més febles i marginats, em vaig trobar sens saber com mig apadrinant i acompanyant-la a passejar de tant en tant pels carrers del Raval fins Via Laietana i convidant-la a algun entrepà.

95 - PER LA INDEPENDÈNCIA

Viuré feliç
a la meva Pàtria
els darrers anys
de la meva vida.
Pàtria volguda,
Pàtria estimada,
Pàtria ferida.

21 de maig de 2009
Dedicat al meu pare. Responsable de l’amor dels seus fills per Catalunya.

Nota: Aquest poema fou escrit sota la influència de la magnífica Oda a la Pàtria de Bonaventura Carles Aribau. Aquella es publicà fa 187 anys en plè Romanticisme i plena Renaixença. El concepte de “Pàtria” potser llavors tenia algun sentit, com el debia tenir quan Fidel Castro després de l’atemptat al vaixell La Coubre posà de moda el lema “Patria o muerte. Venceremos”. Si l’hagués d’escriure avui veuria com substituir pàtria per país. En realitat Aribau parlava del país. El concepte de “Pàtria” és una entelèquia en nom de la qual s’han comès tota mena de barbaritats i genocidis i lema d’un cos que ni vull anomenar. Jo sempre he estat molt més d’acord amb el lema “NI déu, ni pàtria, ni rei, ni amo, ni patró”, tot i que aquí els anarquistes barrejaven dos nivells molt diversos: dos conceptes abstractes o simples entelèquies amb dos de molt reals i palpables.

96 - AL MEU JARDÍ

Al meu Jardí és quan sóc a casa.
Al meu jardí s'hi mouen eriçons.
Al meu jardí hi creixen herbes sense fi.
Al meu jardí hi neixen ocells de tota mena.
Al meu jardí hi viuen en pau amb el seu cant.
Al meu jardí hi troben fruits del paradís.
Al meu jardí les plantes hi creixen com volen.
Al meu jardí la intervenció mínima per no morir.
Al meu jardí s'hi pot tocar la terra.
Al meu jardí la terra mullada fa olor de vi.
Al meu jardí hi creixen plantes tropicals.
Al meu jardí un pit roig em visita i canta per mi.
Al meu jardí les mallerengues es gronxen de pi en pi.
Al meu jardi algún gaig caça un ocellet.
Al meu jardí l'oriol ve a provar les figues de bon matí.
Al meu jardi quan plou baixa l'aigua en cataracta.
El meu jardí mor i viu cada any de nou sense fi.
El meu jardi és casa meva.
Jo sóc una part més del meu jardí.

25 de juny de 2009

97 - QUAN ESTIC MOIX. I GOT DE BLUES.

Des de la corda fluixa,
solcant la cara fosca,
nascuts per ser salvatges,
cal forçar la màquina.

Cal forçar la màquina,
just a la corda fluixa,
si nasquerem salvatges.
Sempre a la cara fosca.

Moix a la cara fosca.
Vaig forçant la màquina.
Nascut per ser salvatge?:
Sempre a la corda fluixa.

Tots a la corda fluixa?.
Nascuts per sobreviure?.
Amb por a la cara fosca!.
FORÇATS A FORÇAR LA MÀQUINA!.

Per a Johnny Cash (I walk the line); Lou Reed (Walk on the wild side); Steppenwolf (Born to be wild), i Gato Pérez (Se fuerza la máquina). Tot mig veïent la pel.licula “Walk the line”, biografia de Johnny Cash, i recordant Der Steppenwolf, novela de Hermann Hesse.

18 de setembre de 2009

98 - ME’N VULL ANAR

Me’n vull anar,
perquè en aquí,
no tinc ningú,
a qui dir-li:
“al meu costat”.

Al meu costat
no tinc ningú
a qui dir-li:
“al meu costat”.

Me’n vull anar
“del meu costat”!.

Octubre de 2009

99 - FILLA

Quina enveja filla meva.
Dolça i tendra:
Una flor de primavera.

Esclatant-te la joia al pit.
Negror d'uns ulls
Que tornen càlida la nit.

Rinxols tant entremaliats.
Suau carona.
Font dels records més estimats.

Sols tu l'única alegria.
L'únic regal
d'aquesta marcida vida.

16 de maig de 2010

EL CONCEPTE DE "SPLEEN"

El concepte de "Spleen" prové del romanticisme. El va popularitzar Baudelaire que, al seu llibre "Les Fleurs du Mal", va escriure quatre poemes amb aquest títol i jo li vaig manllevar a ell per titular els següents cinc poemes. Quatre escrits el 2010 i el darrer el primer que vaig escriure aquest any 2020 i que, en certa manera, tancava un cicle.

El concepte de "Spleen" en grec i en anglès denota la melsa, vinculada antigament als humors i, en aquella època, que no s'usava amb menyspreu ans el contrari, feia referència a l'estat de melancolia indefinida o angoixa vital, tant sovint font d'inspiració poètica.

100 - SPLEEN

Rius salats brollen dels meus ulls.
El meu esperit és mort,
però el meu cor batega massa fort.
No vull morir però m’ha traït la vida.
Ja no puc superar més esculls.
El temps fugisser m’ha apunyalat el pit.
Un mon capgirat pugna per engolir-me.
No hi ha estrelles a la nit.
Ni llueix el sol durant el dia.
Totes les flors s’han marcit.
Només conec el gust amarg.
Totes les portes s’han tancat.
No em resta ni el recurs de la fugida.
El meu jardí s’ha pansit.
Els fruits podrits cauen dels arbres.
Tots els ocells han emmudit.
Cada instant se’m clava dolorós.
L’alè s’esmuny per cada ferida.
Totes les portes s’han tancat.
No em queden forces ni per cercar la sortida.
El meu cos em tortura cada nit
i el cervell em flagel.la cada dia.
Ja ni vull, ni desitjo, ni espero res.
Continuar ja no te sentit.
Tan sols fantasmes poblen el meu destí.
Ja no importa a ningú aquesta despulla.

Tots aparten la vista indiferents o esporuguits.
Ni els bells records del passat son reals.
No em resta ni el recurs de la melangia.
Si encara queda una espurna de pietat.
I als cavalls els maten com deia la pel.lícula.
Que algú s’apiadi d’aquest cadàver vivent
i, en un acte de valentia,
posi fi al seu patiment.

24 de març de 2010

101 - SPLEEN II

Fugiu tèrboles aigües del destí.
Enfonseu cadàvers putrefactes.
Ni flors ni violes ni romaní.
Tan sols trossos d'òrgans tumefactes.

Foragiteu els humors de la fel.
Rastre de sang quallada pel camí.
Ni terra ni aigua ni tan sols cel.
Només quatre copes d'un agre vi.

Furgueu dins el ventre de l'amada.
Negre cau d'escurçons plens de verí.
Gallinàcies de curta volada.
Els darrers alens provant de fugir.

Esclafeu els caps contra els turons.
Pinteu de gris la nit estelada.
Claveu-vos totes les dents dels taurons.
Arranqueu la vostra pell suada.

Convertiu-la en tires d'un aspre lli.
Embolcalleu-vos en negre vel.
Timpans esclatant per forts impactes.
Darrers crits d'una ànima esclafada.

Folleu-vos a la mort desitjada.
Deixeu-la atrofiar els vostres olfactes.
Formigues devorant-vos com la mel.
El coll partit, saltant del darrer pi.

30 d’abril de 2010

102 - SPLEEN III

Aquelles flors ja no tornaran.
Es marciran les orenetes.
Ja no fluiran mai més els rius.
Els escarabats sortiran dels nius.
Sords els timbals i les trompetes.

Les garjoles ens acolliran.
Els morts es cruspiran tots els vius.
Macabre dansa que agermana,
unes mans que ja no son netes.
Mala maror que s’encomana.

Res no en resta del que no ha existit.
Mentides, veritats, tan se val.
Vanes il.lusions de cors petits.
Quin fàstic profund tot aquest ball.
Eixordador batall de campana.

Babaus egocèntrics emmudits.
Paraules buides, parauletes.
Es rebenta el buit dels nostres pits.
I la sang glaçada a les venes.
Ja ningú fa cas dels nostres crits.
Ningú escolta les nostres penes.

30 d’abril de 2010

103 - SPLEEN IV

Solitud, vil daga traïdora.
Per trucar ja no resten portes.
Restes d'un miserable farcell.
Les moixaines d'ahir son mortes.
Enyoro el contacte d'una pell
tendre dolça i acollidora.

Cada dia soc més orfe i vell.
En Levi Strauss ni cru ni cuit.
S'han fos amics companys i parents.
L'horitzó un inabastable buit.
S'ha esmicolat la rosa dels vents.
Fredes llàgrimes de color vermell.

Sols una pila d'ossos cruixents.
Ni llum ni espurnes, tan sols foscor.
Llefiscosa baba de cargol.
Ni crits ni rialles ni remor.
Silenci pitjor que tot soroll.
Ni goig ni joia ni presents.

El cervell no aguanta un escorcoll.
És pura massa putrefacte.
Les idees em buiden els ulls.
Ja no hi ha marge per cap pacte.

Embarrancat enmig dels esculls.
Vaixell que no arribarà mai a moll.

2 de maig de 2010

104 - SPLEEN V

Solitud, darrer refugi del destí.
Després de la mort i el renaixement.
Després d’anys d’esperança il·lusòria.
Per redescobrir el vell coneixement.
Tan sols buit, falsedat i cridòria
L’única veritat és en morir.

Ingènua creença en el món i la gent.
Prou estirar la mà i ser mossegada.
Hi ha hagut mai cap amic company o parent?.
Tots dins d’una bombolla tancada.

Tan sols focs d’artifici en la nit.
Tot pura aparença o façana.
Purs egos immensos fent brogit.
Solidaritat, il·lusió vana.

Falsos jos cercant confirmació.
Tant és aïllament com fals contacte.
Ni tristor, ni desencís, ni desengany.
Sols paper mullat qualsevol tracte.
Tothom víctima del seu propi parany.
Obrir els ulls davant la humana condició.

15 de maig de 2020

105 - TÉ SENTIT LA VIDA?

Som pous de pretensió.
Som pous de futilesa.
Sols megalomania.
Tan sols pura il·lusió.
Quan sols hi ha feblesa.
Pèrdua d’energia.

Anys perseguint quimeres.
Fugint de les pròpies pors.
Ens creiem centre del món.
Vist a través d’ulleres.
Ni amb vidres de colors.
Tota niciesa ens confon.

Quin sentit té la vida?.
Sols és en si mateixa.
Sols rau en cada instant.
Sols en el darrer alè.
Sols en cada guspira.
Eludint cap queixa.
Tot segon degustant.
Morir gaudint de plaer.

30 de maig de 2020
Dedicat a tots aquells que pateixen.

106 - CARPE DIEM AL GRONXADOR

Després de cantar a la solitud.
La falsa il·lusió i l'artifici.
Cada alè única raó de vida.
Canto l'univers amb sa amplitud.
I allò tant menut que no té ni mida.
La joia allunyada del desfici.

Després de cantar-li a la mort.
L'aparença i la ingènua creença.
Les pors que ens engoleixen.
Avui canto a les espurnes de sort.
Canto al sentiment de complaença.
I als desitjos que s'acompleixen.

Algú en diria labilitat.
Pujades i baixades sens sentit.
Però quin és el sentit de la vida?
El salt constant entre seny i rauxa.
Il·lusió si que és l'estabilitat.
Allò que sembla gran és tant petit.
Allò etern de cop fa figa.
Equilibri entre assossec i disbauxa.

13 de juliol de 2020
Escrit escoltant Paco Ibáñez.

107 - VIOLETA PARRA TENIA RAÓ

Potser cal arribar a vell per despertar.
Prou ploriquejar i donem gràcies a la vida.
Tant costa distingir el negre del blanc?.
Tant costa no ennuegar-se i degustar.
Tant seguir dempeus i no fer figa?.
Tant distingir la lluita del malguany?.

Tant seguir la marxa amb els peus cansats?.
Quan ens queden el so i la paraula.
Encara no hem après a esprémer el cervell humà?.
Bé sabem estar contents o neguitejats.
Si trenquem cadenes sens deixar cap baula.
Si hem après quan cal estendre la mà.

Si som espurnes en la nit brillant com els estels.
Si com deia Mandela som poderosos sense límits.
I si ens alliberem de la por alliberem als altres.
Cantem ben alt i donem gràcies a la vida.
Ja és hora de deixar caure tots els vels.
Si ja hem pagat tots els nostres dèbits.
Si ja ens és igual el nosaltres que el vosaltres.
Si ja hem donat la moral per abolida.

És hora de fer balanç sense por.
De no penedir-nos de res.
De reivindicar el nostre passat.

Cantem de nou gràcies a la vida.
Perquè del futur encara som llavor.
Perquè el passat ja no representa cap pes.
Perquè hem patit però també hem estimat.
Perquè la nostra flama segueix viva.

26 de juliol de 2020

108 - QUE FUGISERA ÉS LA VIDA

Que fugissera és la vida!
Perquè se'ns escola entre els dits?.
Fruïm amb delit per cada instant,
que s'esmuny sens la fruïció acomplida.
Perquè els grans moments se'ns fan tant petits?.
Perquè el plaer acaba sempre en abatiment?.

Com podem aprendre a atrapar el vent?.
Com tocar els estels amb el dit dins la nit?.
Com perllongar l'abraçada fins l'infinit?.
Com convertir en infinit tot moment?

Com podem fer que s'aturi el temps?.
Com allargar el gaudir sens final?.
Com adelitar-se de tots els intents?.
Perquè té raó Heràclit i no Parmènides?.
Perquè no la poden tenir per igual?.
No van la cara i la creu unides?.

10 d'agost de 2020

109 - A MI M’AGRADA REGALAR

A mi m’agrada regalar
Regalar les meves vivències.
Regalar tot allò que faig.
Regalar la meva feina.
Potser a algú li pot agradar.
O li pot servir com a eina.
No és que cerqui audiències.
Regalar els poemes que faig i refaig.

Regalar la música que escolto,
descobreixo i col·lecciono.
Potser a algú també li donin un goig.
Regalar els llibres que he escrit.
Regalar la meva companyia.
I a vegades penso que estic boig.
Doncs sovint la resposta és l’oblit.
Sóc pallús i no me n’adono?

Es bé escàs l’empatia?
Fa malfiar no esperar res a canvi?
Fa sentir-se en deute a qui ho rep?
Sols concebem mercaderia?
Mai he esperat gratitud.
Sols que ser ignorat si que decep.
Quan sols cerques companyonia
I ni tan sols reps acritud.

Em nego a acceptar que en aquest món,
el plaer de donar i rebre tingui un preu
i si no és així sigui malvist.
Jo encara crec en l’Home Nou.
En relacions no alienades.
On n’hi hagi prou amb la pròpia veu.
On no tot depengui d’un sou.
On hi càpiga allò imprevist.
On compartir no sigui endebades.
Sinó un gran gaudir on el jo es fon.

15 d’agost de 2020

110 - EL VIRUS ÉS LA REALITAT

Ara portem mascaretes.
Ara mantenim distàncies.
Ara percebem lluny els altres.
Com si això fos novetat.
Quan aquesta és la quotidiana realitat.
Si és pura il·lusió el nosaltres i el vosaltres.
Si amb prou feines de l'altre captem fragàncies.
Si nosaltres sols mostrem caretes.

Ens sembla irreal aquesta realitat.
Però el nostre món és pura fantasia.
Fantasia el jo fals i inventat.
Fantasia la imatge de l'altre.
Fantasia el límit entre obert i tancat.
Si el contacte és simple ironia.
Si cadascú viu en el seu claustre.
Si tot el nostre món és mera futilitat.

22 d'agost de 2020

111 - AVUI ESTIC CANSAT D'ESTAR CANSAT

2 de setembre de 2020

Que cansat estic de planye'm per la solitud.
Que cansat estic d'esperar res dels altres.
Que cansat del desig mai del tot acomplit.
Que cansat de mantenir amb esforç la flama viva.
Que cansat de voler atrapar instants amb incertitud.
Que cansat de la il·lusió de compartir amb un nosaltres.
Que cansat d'obtenir per resposta sovint el despit.
Que cansat seguir esperant cap alternativa.

Potser és que ja ha arribat aquell moment de dir prou.
Potser és que ha arribat el moment d'engegar-ho tot a dida.
D'oblidar un sol que no crema i una pluja que no mulla.
Ja n'hi ha prou d'aigua que no sacia i foc que no escalfa.
Potser és que ha arribat el final d'un cicle que ja es clou.
Potser és que ja és absurd seguir preguntant-se per la vida.
Seguir pendent de si l'arbre la tardor desfulla.
Seguir pendent del principi de l'omega i la fi de l'alfa.

Potser ha arribat l'hora de fer un salt sense trapezi.
Potser ha arribat l'hora de cercar noves fites i fronteres.
Potser n'hi ha prou de seguir intentant omplir el buit.
Si no ho faig ara ja no hi seré a temps.
Ja n'hi ha prou de patir per l'estima o el demèrit.
És el moment de descobrir altres atmosferes?.
Ben lluny de tota presència i de tot bruit.
Perdre's en la intensa pau d'un desert immens.

112 - CUL DE SAC

Quan tot i saber que sols és real la solitud,
et resisteixes al teu destí d'ermità.
Quan després d'anys d'esperar res de ningú,
no et resignes a renunciar al caliu dels altres.
Quan després d'anys de renunciar a tota esperança,
encara et resta l'esperança d'un afecte correspost.
Quan malgrat tot estar en contra no vols canviar d'actitud.
Quan de fet cap d'aquests intents del tot et delità.
Però malgrat el teu autoengany encara esperes algú.
I segueixes de boig cercant per tots els antres.
Quan malgrat l'oblit encara cerques una aliança.
Quan ximple de tu vas creure la vida haver recompost.

Quan tens clar que la única sortida és trencar-ho tot.
Fugir ben lluny i oblidar-te d'aquest passat ja mort.
Quan ja no saps què s'ha fet d'aquelles flors.
Però no ets prou fort per tirar al dret i restes en la dissort.
O és que no saps com fer-ho doncs ets un estaquirot?.
O és que ja son massa esforços aclaparadors?.

Potser sols et resta esperar sens esperar res.
Deixar per fi de témer-lo i fondre's en el buit.
Buidar la ment de cabòries i el cos de cap desig.
Deixar de fer esforços i de portar cap pes.
Deixar d'esmerçar-se per degustar cap fruit.
Moure's per rodalies i no intentar ser al mig.

Però per desgràcia ja és tard per fer-se budista.
I seguiràs donant voltes al cercle viciós de tu mateix.
I seguiràs somiant en la teva particular utopia.
Movent-te sens parar en un circ de més d’una pista.
Cremant inútilment energies amb escreix.
Esperant descobrir la porta algun dia.

13 de setembre de 2020

113 - ÀFRICA

Estic capturant, pas a pas, espurnes de felicitat.
Submergint-me en la natura de selves subtropicals.
Renaixent en el baptisme de salts d'aigua espatarrants.
Recorrent rius amb l'aigua fins la cintura.
Fins quasi ofegar-me en la seva força desbordant.
Consumint el cafè produït a ritme de cants ancestrals.
Encisat pels Masai, on un grup de dones quasi m'ha segrestat.
Saltant amb ells fins quasi la il·lusió de ser un més de la seva cultura.

I aquesta aventura enllaunada sols acaba de començar.
Tanzània ens ha obert les portes i hem de seguir explorant.
Coneixent gent acollidora delitosa de nosaltres i nosaltres d'ells.
Per pistes intransitables, espiat per una jirafa, un nyu i uns babuins.
Engolits per la vall del Rift, el llac Natron i el volcà sagrat.
Fonent-nos en un Serengeti contínuament canviant.
Si ha existit el paradís, segur que es troba en aquests camins.
Si encara hi ha natura verge, és en aquests paratges tant bells.

He vist els nyus creuar el riu Mara i ser devorats per un cocodril.
He vist cebres, hipopòtams i elefants.
He vist lleons, gaseles, hienes i xacals.
Sense barrots ni zoos, lliures a la sabana.
M'he perdut en a la plana del Ngorongoro, envoltada de muntanyes mil.
He caçat amb els Hatzabé, que ens han despedit amb danses i cants.
Mentre un "mim" esplèndid imitava tots els animals.
He assaborit els menjars d'una "mama" africana.

Que gran, desconeguda i abandonada l’Àfrica, origen dels nostres ancestres.
Deu ser l’únic lloc del món on encara hi resta quelcom de genuí.
Si Cuba em va robar el cor, l’Àfrica me l’ha retornat.
No és allà on hi ha carronyers, és aquí on tots semblem espectres.
Que fàcil ha estat anar-hi, que difícil tornar cap aquí.
Aquesta catarsi és al seu principi, resta molt de camí, això no s’ha acabat.

Començat al Serengeti i acabat al Vallès. Octubre de 2020

114 - VISCA LA VIDA

A mi no m’ha enfonsat aquest any maleït.
Tothom hi vol renunciar però jo li estic agraït.
Per mi ha sigut la culminació d’un créixer.
Que va començar fa uns quants anys després d’una llarga nit.
Jo aquest any he tornat a renéixer.
No m’he trobat sinó m’he retrobat a mi mateix.
Ha sigut tocar el cim d’un in crescendo assolit amb escreix.
Ha sigut tornar-me a estimar i a conèixer.

Ja no em cal cap droga per tocar el Nirvana amb els dits.
Ni tan sols per deixar de patir i estar finalment tranquil.
La meva única addicció és la música.
Abans deia que no tenia religió tot i saber que l’Home és religiós per natura.
Però la música és qui em fa entrar en comunió,
amb els altres, l’univers i amb la meva persona.
Aquest any m’he perdut per l’Àfrica.
Jugant a gaudir de l’aventura.
He tornat a jugar a ser poeta amb fruïció.
A mi el desodorant ja no m’abandona.
Mentre quasi tot el món fa pudor.

He descobert i redescobert amics i amigues oblidats.
I com en Moustaki ja no estic mai sol en la meva solitud.
I he après també a fer de la necessitat virtut.
Amics i amigues el paradís no existeix ni ha existit.
Però abandoneu el sentit tràgic de la vida doncs la utopia és el camí.
Com a Sóc Llegenda heu esdevingut vampirs adormissats?

Sóc jo l’únic ésser normal que queda?
I per tant el més anormal de tots?
A mi no m’espanten confinaments ni tocs de queda.
Mai m’he considerat d’aquest món i no em fan por els antiavalots.
Ja em poden confinar a casa o a la ciutat.
Que no em confinaran mai la ment ni l’esperit.
És impossible perdre si no has jugat.
I en aquest joc no hi jugo per més que em vulguin esporuguit.

Per això veient la ciutadania atemorida.
Només se m’acut cridar una i altra vegada, Visca la Vida!

31 d’octubre de 2020

QUÈ ÉS UNA TANNKA?

La Tannka (poema breu) és una forma poètica tradicional japonesa, amb més de 1200 anys d'antiguitat, vinculada a l'art Zen. Expressa una pinzellada ràpida, una emoció, relativa a la vida o la natura. Prové del Haikú. El Haikú consta de 3 versos de 5, 7 i 5 síl.labes. La Tannka li afegeig 2 versos de 7 sil.labes quedant doncs amb la següent estructura de 5 versos i 31 síl.labes: 5-7-5-7-7, tot i que hi pot haver algunes petites variacions. Pot ser rimada, amb diverses rimes, o no ser-ho.

A occident l'adopten diversos poetes des de principis del segle XX. A Catalunya sembla que la introdueix Carles Riba, de qui va ser però considerada obra menor. També l'han practicat poetes com Marius Torres, Salvador Espriu o Llorenç Moyà i Gilabert (mallorquí).

A mi me la va ensenyar el meu pare. En vaig escrire unes quantes. Sols he trobat el poema número 19 "La fi". Aquest any em va venir de gust escriure'n altre cop algunes com a contrast amb els poemes més llargs i a fi d'expressar impressions breus.

Una sorpresa
de vent omple els baladres
ardents, que frisen
un instant, com les sedes
d'una dansa enganyosa.

Carles Riba

115 - CINC TANNKAS DE TARDOR -1-

Si estic parat,
el meu cos respira,
l’aire que transpira.
Tal gos assedegat.
Sols una guspira.

31 d’octubre de 2020

116 - CINC TANNKAS DE TARDOR -2-

No hi ha ametlles.
Ni aquest any ni l’altra.
És mort l’ametller?.
Del seu nom el carrer.
Fins la branca més alta.

31 d’octubre de 2020

117 - CINC TANNKAS DE TARDOR -3-

Lluna plena
de mitja tardor.
El cor emplena.
Tarda sense mullena.
Ni del sol l’escalfor.

31 d’octubre de 2020

118 - CINC TANNKAS DE TARDOR -4-

El riu sense aigua.
Ni tampoc hi ha gent.
Ni cal paraigua.
Ni mica de vent,
sobre el rostre indolent.

31 d’octubre de 2020

119 - CINC TANNKAS DE TARDOR -5-

És castanyada.
Ni Halloween ni res.
Prou bajanada.
sense cap interès,
que és festa nostrada.

31 d’octubre de 2020

120 - TANNKA

Quan camino
amb el cos irat,
no em domino
i abomino
de tota feredat.

11 de novembre de 2020

121 - TANNKA

Fresc el dia,
amb un sol apagat,
com un espia,
sol i palplantat,
que fuig fent via.

11 de novembre de 2020

122 - TANNKA

Res no dura,
com fruita madura.
Que isarda
és la vida.
Quina basarda!.

11 de novembre de 2020

123- TANNKA

Tothom tancat,
dins la seva bombolla.
Un coll d’ampolla.
Ni trist, ni enfadat.
Ni crostó, ni molla.

17 de novembre de 2020

124 - REMEBRANÇA D’UN AMOR PROHIBIT

De quantes coses sols em resta el record.
Ja sé que del record no se’n pot viure.
Però pot ser una bona excusa per escriure.
I rememorar i reviure fins la mort.

I quin millor record que l’amor prohibit.
Aquell que en un moment donat et va fer reviure.
Aquell que et va embogir tant de dia com de nit.
Aquell que ja de gran et va tornar a fer sentir lliure.

Quan ja et semblava que tot per tu s’havia acabat.
Vas i trobes un cos preciós que de cop se’t lliure.
I et perds en els seves sines com caient d’un espadat.
I fins hi arribes de tant en tant a conviure.

I penetres dins seu com mai ho havies fet.
I gaudeixes d’un plaer que mai havies conegut.
I d’aquella pell tant blanca com la llet.
I fas l’amor, estirat, dret i assegut.

I tornes a fruir de tota una dona,
en la seva esplendorosa joventut.
Aquells ulls verds i aquella cabellera rossa.
Aquella figura tant nua i tant perfecte.
que et torna foll i no li veus cap defecte.
I et tires de cap dins la seva profunda fossa.

I que et fa trobar, en el que per molts és pecat,
pura meravella i pura virtut.

Qui t'havia de dir que descobriries una perla,
just al lloc més impensat.
Que et faria sentir com mai t'havies sentit.
Que et faria superar els límits fins l'infinit.
Més dolça que el cant d'una merla,
quan renaixies en la seva voluptuositat abraçat.

Amb qui tornaries a descobrir l'aventura.
I la tendresa i la companyia.
I tornar a fer l'amor sense pressa.
Sense tabús ni armadura.
Cercant-la sens descans un dia i un altre dia.
Sens patir mai per si el got vessa.

Noia tendra i amorosa.
El pitjor que vaig fer fou deixar-te escapar.
Sempre complaent i saborosa.
Que sol em vaig sentir quan vas marxar.
Sempre recordaré quan sentíem música,
l'un al costat de l'altre al vell sofà.

O aquell cop que ens vam passar la nit ballant,
aquella diada màgica de cap d'any.

Però tu eres una criatura lliure.
A qui era impossible retenir.
Era molt conscient del joc que jugàvem.
Un temps que no em cansaré de reviure.
Com de la mica de tu de què vaig gaudir.
Com de la il·lusió de què ens estimàvem.

Que cada vegada que t'ho deia,
em deies calla, no em diguis això.

Tot i que jo sabia que t’agradava,
doncs resplendies com una flor.

Et segueixo estimant en la llunyania.
Donaria el que fos perquè fossis aquí.
Per poder retrocedir en els anys.
Tornar a abraçar-te i petonejar el teu cos.
Segueixes sent com una llum que em guia.
Quan no se com prosseguir.
El que em vas donar compensa tots el danys.
Guardo el teu record com un nen gelós.

He trigat molt de temps a adonar-me
de què tots els mals em van venir,
quan vam perdre el contacte,
quan anys després de ser fora,
va ser com si s’hagés trencat el nostre pacte
i ja no vaig saber res de tu a cap hora
i no vaig saber què es va esdevenir.

Els nostres cossos que s’acoblaven,
com dues meitats d’una taronja,
de cop ja no es trobaven.
Ja no érem part l’un de l’altre,
ni que fos en la distància flonja.
Els ulls que tant s’havien mirat,
de sobte ja no es miraven.

Feia tant que no acariciava
la teva mà amb el meu dit.
Però encara recordava
el que tu m’havies dit:
“a qui estimes tot li perdones”.
No se si tu a mi m’has perdonat,
que no hagués anat a rescatar-te,
que no hagués sigut més valent,

amb la meva noieta de formosos ulls.
Ho tinc fixat a la meva ment,
perquè no vaig poder salvar aquells esculls,
perquè no vaig saber atrapar-te,
quan tu em cridaves de lluny
i jo no reaccionava, astorat,
com un vaixell sacsejat per les ones.

Tot i que el temps ja no és vàlid
i el cor s'ha omplert de molsa,
malgrat que encara resta ansiós,
i les meves paraules ja no t'arriben,
i als racons del meu cervell et perds,
i tot el que resta tan sols és fum,
no pot amb mi la peresa,
i segueixo pensant el que et vaig dir,
el darrer dia quan tu vas partir:

"Necessito la teva cara dolça,
les teves mans suaus,
el teu cos tendre,
el teu somriure tímid,
el teu contacte càlid,
el teu caminar graciós.
Necessito sentir que em miren
els teus preciosos ulls verds.
Necessito despertar amb la llum
de la teva bellesa".

Necessito tornar-te a dir com et deia,
cada dia quan et veia:
"Hola ulls bonics!"
Encara que siguin solitàries totes les nits,
encara que tot el que puc donar ja ho he donat,
ets la vela àurica de la meva vellesa,
la remembrança de què sempre que he pogut,

amb tanta força com he sabut,
com un boig he estimat.

11 de novembre de 2020

125 - JO NO SOC D’AQUESTA ÈPOCA

He descobert finalment
Que jo no soc d’aquesta època.
M’he reencarnat.
Vaig viure lliurement
a la França convulsa
del segle dinou.
Amb Baudelaire,
Rimbaud i Lautrec.
Vaig viure amb ells
les nits de París.
Vaig fruir de les nits,
entre un respir i un ofec.
Res de la nit m’era nou.
La vida era per mi un affaire.
Sa força m’impulsa.
Expandint la ment.
Seguint-los a ells m’he trobat,
lluny de tota èpica,
lluny de tot fonament.

11 de novembre de 2020

126 - RES M'ÉS ALIÈ

Res m'és aliè
d'aquest món on visc.
Res se m'escapa.
Ni tan sols un alè,
ni la flor d'un hibisc,
ni cap punt sobre el mapa.

Res m'és aliè
d'allò que m'envolta.
Gent, natura i ciutat.
Mai poso cap fre
enfront qui m'escolta,
enfront qui em fa costat.

Res m'és aliè
del que al voltant succeeix,
tant un plor com un riure,
tant si algú pateix,
com si algú vol viure.

11 de novembre de 2020

127 - QUÈ PASSA? -RÈQUIEM PER UNA SOCIETAT MALALTA-

Què passa quan sols ens queden les paraules
i les paraules se les endú el vent?.
Què passa quan ja ningú ens escolta?.
Què passa quan s'han trencat totes les baules?.
Què passa quan no hi ha persones i sols hi ha gent?.
Què passa quan sols la solitud ens envolta?.

Què passa quan sols quedes tu i cap dels altres?.
Què passa quan el sol ixent és ponent?.
Què passa quan ja no és temps de revolta?.
Quan no queden veritats i sols faules?.
Quan son falsos els brillants, l'or i l'argent?.
Quan tots parlen sense solta ni volta?.

Quan tot i ser plenes son buides les aules?.
Quan la poca esperança s'ha anat perdent?.
Quan la roca més dura ja ha estat dissolta?.
Quan de ser tant a prop del sol se'ns han cremat les ales?.
Quan no hi ha contacte, ni mirada, ni sentiment?.
Quan de tant no mirar enlloc tothom es giravolta?.

Quan la resposta és igual a bones i a males?.
Quan de tant no fer res no sabem ni què estem fent?.
Quan la culpa que no tenim ni tan sols és absolta?.
Quan no hi ha ningú assegut ni a cadires ni taules?.
Quan, a poc a poc, com el gel, ens anem fonent?.
Quan la realitat és una pregunta irresolta?.

Quan ja és igual si camines, corres o saltes?.
Quan tot allò que teníem s'ha anat perdent?.
Quan el més savi sembla un poca solta?.
Quan ens ha fugit la vermellor de les galtes?.
Quan és igual si guanyes o estàs perdent?.
Quan tant és si la grisor és poca, gaire o molta?.
Quan no hi ha diferència entre virtuts i faltes?
Quan l'alè dels altres ja no ens serveix d'aliment?.
Quan ja no és útil aquella equació resolta?.

Què passa amb tantes ànimes malaltes?
Que passa quan ja no se'n pot fer ni esment?.
Quan ni al costat del foc no t'escalfes?.
Quan ningú nota ni la cremor d'un ferro roent?.

Què hem de fer quan la gent ni s'escolta
i les paraules són pols en el vent?

17 de novembre de 2020

ASSAIG DE CÀNTIC EN EL TEMPLE (ADAPTACIÓ PERSONAL)

Oh, que cansat estic de la meva
covarda, vella, tan salvatge terra,
i com m'agradaria d'allunyar-me'n
sud enllà,
on diuen que la gent és neta
i noble, culta, franca, lliure,
desvetllada i feliç!.
Aleshores, a la congregació, els germans dirien
desaprovant: "Com l'ocell que deixa el niu,
així l'home que se'n va del seu indret",
mentre jo, ja ben lluny, em riuria
de la llei i l'antiga saviesa
d'aquest meu àrid poble.
Algun dia seguiré el meu somni
i no em quedaré aquí fins la mort.
Tot i ser també molt covard i salvatge
i estimar a més amb un
desesperat dolor
aquesta meva pobra,
bruta, trista, dissortada terra.

Poema original Salvador Espriu. Adaptació Francesc Marcé i Puig.
7 de desembre de 2020

Nota: He canviat el "nord enllà" pel "sud enllà", "rica" per "franca" i també el desenllaç resignat "Però no he de seguir mai el meu somni i em quedaré aquí" i "Car soc també" per "Tot i ser també". Encara que pugui ésser utòpic, prefereixo pensar que faré el meu somni realitat. També he canviat el darrer mot "pàtria" per "terra". La resta s'ha respectat com a l'original. Fa pensar, que un poema del 1954 (quan jo tenia un any), segueixi resultant tan vigent...després de 300 anys.

CONTES DELS ANYS 70

LA NÀUSEA

A les meves mans, per exemple, hi ha alguna cosa de nou, una certa manera d'agafar la pipa o la forquilla. O bé és la forquilla que té, ara, una certa manera de deixar-se agafar, no ho sé. Fa poc, quan anava a entrar a la cambra, m'he aturat en sec, perquè sentia a la mà un objecte fred que em retenia l'atenció amb una mena de personalitat. He obert la mà, he mirat: agafava senzillament el pom de la porta.

Jean-Paul Sartre

1- PASSIÓ

El seu cor bategava a més velocitat els darrers temps i era perfectament comprensible. Tots hem passat en algun moment de les nostres vides per tràngols semblants i sabem, doncs, “de què va la cosa”, com si diguéssim.

Havia perdut la gana. A l’oficina passava les hores abstret, fent estranyes cabrioles mentals entorn d’una imatge fascinant, que s’havia convertit, com per art de màgia, en la seva única raó d’existir. Però tots entenien la seva manera de fer i, en certa mesura, l’envejaven. Uns potser perquè havien perdut, ja feia molt de temps, aquella bella i jovenívola il·lusió. D’altres pel fet de no haver-la copsat mai, per haver arribat a la desesperació en la seva espera infructuosa. Fins i tot n’hi havia uns tercers que es permetien fer befa davant d’ell, però de forma molt subtil, evitant fins on era possible ofendre’l, doncs en realitat l’admiraven.

Els seus dies s’havien convertit en lapsus obligats i enutjosos entre nit i nit. La seva cara s’il·luminava progressivament quan, a la tarda, les manetes del rellotge s’apropaven a la vertical. El camí cap a casa es convertia en una carrera prenyada d’ansietat. Les seves mans tremolaven en obrir la porta. Ho feia en silenci, com si els seus moviments auguressin la suavitat que l’esperava rere el llindar: Per fi la tornaria a veure!.

Era tan formosa, tan senzilla i havia hagut de lluitar tant per arribar a posseir-la. Li agradava recordar, no sense cert sadisme, com havia triomfat en front dels seus competidors. Se n’enorgullia.

Quan ja era al llit, es resistia a apagar el llum, tan sols per poder contemplar-la nua de tot ornament innecessari. Així era ella, sense cap pretensió gratuïta, enlluernadora per si mateixa, la companya perfecta, de pell envellutada, que el feia estremir, quan la palpava amb timidesa, com un adolescent. Els seus contorns semblaven tallats pel cisell dels déus. Tota ella emetia un aroma natural de flors llunyanes i meravelloses, que es convertia en quelcom irresistible, en quelcom que faria sucumbir sense remei a qualsevol home.

Necessitava tenir-la a prop. Així es sentia més segur. Respirava felicitat. En veritat, si la felicitat existia, ell l’havia aconseguit i desitjava, amb totes les seves forces, poder conservar-la. Això permet entendre que hi hagués una cosa que mai s’havia atrevit, ni mai s’atreviria a fer: Asseure-s’hi!. No endebades era la cadira més perfecta del món.

Octubre del 74

2 - L'ESPERA

Francesc M. era un individu, com n'hi han molts, que havia corregut tota la seva vida darrera les coses intentant desesperadament atrapar-les; i que també havia fracassat moltes vegades, la majoria, en els seus intents. Aquesta situació podria haver desembocat, en altres subjectes, en una terrible angoixa, en una profund desesper, i fins i tot potser en el suïcidi; però no succeí així en el seu cas. Francesc M. era, en el fons, un home tranquil, i va decidir, després d'una llarga meditació, aplicar la màxima del profeta però a l'inrevés. És a dir: "Si la muntanya no va vers Mahoma, no cal que Mahoma vagi a la muntanya. Tan sols cal esperar".

Doncs bé, Francesc M, que era una persona d'aquelles que quan prenen una decisió es pot ben assegurar que és definitiva, i que no hi ha cap força en el món capaç de fer-li variar ni mica els seus propòsits, després de cercar acuradament el lloc propici, i de mesurar totes les condicions favorables necessàries per una acomodació confortable i no massa difícil de suportar, es va procurar una bona butaca i es va asseure en una bella i concorreguda cantonada entre dos carrers, el nom dels quals no té en aquests moments massa importància. Tot estava a punt. Ja podia començar l'espera. Una espera que podia ésser molt llarga. Però en realitat això no l'inquietava gens.

Els primers dies i fins els primers mesos que va passar assegut en aquell indret van ésser, com succeeix amb totes les novetats, força distrets i encara n'atreviria a dir que força divertits. Els dos carrers rebien un intens trànsit de gent que anava i venia atrafegada durant tot el dia i fins ben entrada la nit. Això va contribuir a infondre-li grans esperances, i li va fer creure en un principi que realment moltes coses anirien a caure els seus peus sens que li calgués fer cap esforç per agafar-les. També en aquells primers temps, els vianants, intrigats per l'espectacle poc comú que oferia el nostre subjecte, se'l miraven i li feien preguntes; i això el reconfortava, li aixecava l'ànim i l'omplia d'un optimisme infantil i ingenu.

Els mesos es varen començar a convertir en anys, i aquella mena de representació teatral, on ell era l'espectador, s'anà transformant progressivament en un hàbit monòton i quotidià: la gent que passava, tot i no essent sempre les mateixes persones si que feien, a la llarga, sempre les mateixes coses. Els esdeveniments es repetien també a la llarga, incansablement a si mateixos com una maquinària perfecte, o bé, des d'un altre punt de vista, con un disc ratllat. Aquells individus anònims, que abans se'l miraven i li feien preguntes, ara, s'havien oblidat ja de la seva existència; i les

coses, totes aquelles coses tant apreciades, desitjades i cercades, havien lliscat incomptables vegades davant els seus ulls com a través d'un horitzó inabastable. Aquell modus de vida havia anat prenent el mateix caire molest de la seva anterior cursa esgotadora darrera milers de fantasmes alats. Però en el fons més íntim del seu jo inescrutat seguia creient que vindria un dia en que quelcom fabulós i inesperat arribaria fins a ell, sens que li calgués desplegar el més mínim esforç per tal d'apoderar-se'n. A mida que el temps es fonia, contràriament a tot el que normalment es podria suposar, aquesta creença va anar penetrant cada vedada més profundament en els seus ossos remollits, fins el punt d'acabar constituint-se en el centre total de la seva immòbil existència; en l'únic reducte d'energia que feia que el seu cos continués respirant. El seu aspecte, des del punt de mira d'un espectador neutral, tenia un aire entre tràgic i còmic. La butaca i la roba que portava a sobre, sota l'acció dels accidents climatològics a què havien estat exposats, havien perdut plenament el seu color primitiu, esdevenint duna tonalitat molt semblant a la del seu rostre esmorteït. Tot ell, vist de lluny, se'l podia confondre amb una estàtua de pedra d'aquestes que hi han als parcs públics, tan sols que aquesta es trobava a sobre d'una vorera i no pas massa ampla. Als seus llavis s'hi havia anat dibuixant una mena de somriure permanent propi de qualsevol típica estupidesa beatífica.

Quan els anys ja varen poder començar a comptar-se de cinc en cinc, un dia, i a causa de la pacient i laboriosa feina d'unes quantes dotzenes de corcs, dues de les potes de la butaca varen cedir sota el pes de la seva càrrega. Francesc M. va semblar com si talment ni se n'adonés. Tan sols va estirar lentament un braç amb la ma oberta, com intentant atrapar quelcom que ben cert no aconseguí perquè de seguida el membre tornà a la seva antiga posició, i l'home continuà immutable, com si realment res no hagués succeït. Llavors, però, i com sembla ésser el destí obligat de totes aquelles coses que, per A o per B, cauen en la estranya i inexplicable temptació d'inclinar-se, el nostre subjecte va adquirir una fama aclaparadora. Va sortir retratat a la primera plana de tots els diaris, i va faltar ben poc perquè no fos declarat monument artístic i passés a formar part del patrimoni nacional. Arreu del món se'l conegué amb el nom de "l'home inclinat de la cantonada"; i milers de persones, provinents deis llocs més llunyans i desconeguts, vingueren a contemplar la seva sublim putrefacció vivent. Semblava que, finalment, Francesc M. anava a aconseguir allò que havia desitjat amb afany tota la seva vida, Però no fou així. Tota aquella gent se'l mirava de lluny sens atrevir-se a apropar-s'hi, i cap d'ells no es sentia atret per la seva presència fins el punt de llençar-se-li als braços i de romandre allí amb ell. Constituïen un seguit de cares curioses que apareixien i es fonien constantment sens deixar cap rastre. Al cap d'un temps, a més a més, la febre anà baixant de to fins a desaparèixer tant espontàniament com havia arribat, i les seves mans tremoloses seguiren obertes sens haver pogut aconseguir res de tot el que, des de feia tantes llunes, esperava.

El seu somriure esdeviní més tènue, però sens desaparèixer del tot. Les seves mans quedaren com paralitzades. La pols acumulada sobre la seva figura a copia d'anys el convertí en una mena de massa amorfa i incongruent que tan sols observant-la molt detingudament es podia confondre amb una forma humana. Els cabells i els pels de la llarga barba (quasi bé li arribaven fins a terra) se li van quedar completament encarcarats, i d'un color groc veritablement llastimós. Els escombradors que diària-

ment desfilaven pels dos carrers, més d'una vegada, es sentiren temptats d'escombrar-lo, llençar-lo dins el seu carret i anar-lo a dipositar al femer municipal; però mai no ho arribaren a portar a terme, potser degut a la influència de bells records d'altres temps, potser guiats per algun estrany sentiment humanitari. Els infants s'entretenien jugant amb ell: li clavaven tota mena de punxes afilades, li feien ganyotes, li estiraven els cabells que, talment estalactites de vidre, es trencaven sota la pressió de les seves delicades mans. Però ell, ja fos perquè s'havia tornat insensible, ja fos perquè no hi donava importància, ni tan sols responia davant d'aquests greuges i humiliacions. Semblava que no arribés ni a veure aquelles petites feres, ni a sentir els efectes del seu sadisme innocent.

Un dia, però, una incomprensible transformació es produí en el seu rostre difuminat. Feia, ben bé, la sensació de què un efluvi lluminós es desprengués de la seva turmentada faç. Per fi havia arribat el moment!. Quelcom s'apropava a la seva persona í no hauria de fer ni mica d'esforç per apoderar-se'n. Era quelcom estrany, inexplicable i misteriós Quedaria ben demostrat que la seva espera no havia sigut perquè si, que havia valgut la pena. Havia triomfat!.

Ni tan sols tingué temps d'adonar-se de què allò que s'acostava, que l'envoltava voluptuosament, que buidava la seva plenitud i omplia la seva buidor, no era res més que La Mort!.

3 - EL CRANI DE GAT

A casa tinc un crani de gat pelat amb el meu nom escrit amb tinta blava de bolígraf. Està ple de pols i li falten unes quantes dents. Jo sempre li recomano que vagi a veure el meu dentista; però em mira amb les conques buides deis seus ulls (mirada desproveïda de tota expressió, freda) i em diu que no. He meditat moltes vegades sobre aquest fet i he arribat a la conclusió de que sols existeixen dues possibilitats: 1ª Es tracta d'un crani de gat pelat de gat contestatari. 2ª Es tracta d'un crani de gat pelat d'un gat d'idees antiquades. Aquest és un punt que es presta a una llarga polèmica que si algú vol sostenir li agrairé em telefoni a casa de vuit a vuit del vespre de qualsevol dia passat.

El fet en si, de tenir a casa un crani de gat pelat amb el meu nom escrit amb tinta blava de bolígraf, pot semblar, en un primer moment, que no revesteixi la més mínima importància. Però, a quí pensi així li puc assegurar, sens el més petit dubte, que està ben equivocat. D'aquest fet, aparentment tan senzill, se'n poden derivar les més impensades conseqüències. Suposem, tan sols per un moment, que jo, en comtes de ser un individu anormal i anònim, fos un dels grans ídols de la joventut, un sant de grans virtuts, un gran polític, un escriptor de best sellers, un assassí famós, un revolucionari mitològic, un actor de cine, o bé la dona del president dels Estats Units. Què succeiria llavors?. Un dia gris, clar, de tempesta, o qualsevol altre dia arribaria al meu palau, a la meva cova aïllada, a la meva mansió, a la meva casa d'estiueig a la costa blava, a la meva cel.la, al meu refugi dalt de l'ultima muntanya (la meva tomba), a la meva casa de Hollywood, o bé a la meva Casa Blanca algun periodista manefla, i s'assabentaria (tard o d'hora acostuma a passar) de l'existència del meu crani de gat pelat amb el meu nom escrit amb tinta blava de bolígraf.

A partir d'aquest moment us puc ben assegurar que la simpàtica raça dels gats veuria signada, sens cap dret d'apel·lació, la seva sentencia de mort definitiva. L'exterminació seria terrible; sens cap precedent en les anteriors exterminacions de jueus, indis, sodomians, catalans, negres i altres races. La terra es trobaria banyada en sang de gat pels quatre costats, i els cadàvers dels pobres felins decapitats s'amuntegarien i es podririen per tot arreu, provocant grans maldecaps als departaments de sanitat, que intentarien per tots els mitjans d'evitar el naixement i propagació de les malalties infeccioses que hom acostuma a conèixer pel nom de pestes. Aquesta situació excepcional duraria uns quants mesos i produiria gran quantitat de conflictes, a més a més

dels ja citats; com ara per exemple grans emigracions de la població mundial (que a la vegada serien causa de què pobles sencers restessin abandonats, de què gran nombre de fàbriques i serveis públics quedessin paralitzats, de què morís molta gent per falta de l'assistència deguda als hospitals: fets que podrien provocar la ruïna econòmica de molts països subdesenvolupats i fortes crisis en les grans potències mundials) i també lluites acarnissades que podrien acabar en l'assassinat; tot a fi de disputar-se els cranis dels últims gats que encara respiressin sobre el nostre planeta. Fins que un dia, exterminada ja la raça gatuna, els privilegiats podrien tenir sobre l'escalfapanxes de la seva llar un crani de gat pelat amb el seu nom escrit amb tinta blava de bolígraf; i després de trenta anys d'esforços i d'estrènyer-se el cinturó tot tornaria a la normalitat.

És per això que, després de meditar i pensar-ho molt, vaig desistir de la meva idea inicial de tenir a casa un crani humà pelat amb el meu nom escrit amb tinta blava de bolígraf.

4 - COM DE TANTS PAPERS COM LI TOCAVA REPRESENTAR ACABÀ NO ENTENENT-S'HI I S'HAGUEREN DE PRENDRE MESURES DRÀSTIQUES

Josep P.; de petit era Josep P., així senzillament, sense additius ni adulteracions. Si, estimats amics, així de simple, per més incomprensible que sembli. Una criatura sana i neta de tota contaminació, de tota confusió, per més que es pretengui parlar de l'aparent confusió inicial dels pobres infants recent nascuts. Tots en un moment llunyà de la nostra convulsa existència hem passat per aquest primer estadi de "puresa immaculada". Però que poc ens durà, estimats germans. Que aviat ens vàrem haver de immergir en el món caòtic dels adults. Que aviat vàrem haver de començar a ésser algú que no érem nosaltres. Però deixem de moment les lamentacions inútils i intentem treure el màxim profit d'una història summament instructiva i exemplar; la historia tortuosa del que començà essent l'infantó innocent Josep P..

Josep P. i L., fill de Joana i Pere; va néixer a N, província de K, el 25 de Juny de qualsevol any, d'estat civil solter, de professió aprenent d'home i domiciliat a N, província de K, al carrer de la Destrucció nº 10 2º. Quasi tot allò que cal saber en principi d'un individu per col·locar-li les corresponents etiquetes, fixar-li el "preu" i posar-lo a la "venda". No; menteixo; ens faltaria una dada summament important. Coeficient d'intel·ligència 115; és a dir normal, ni poc ni exageradament alt. Ens trobem doncs que de bon principi ja havia deixat d'ésser aquell Josep P. , o bé millor "Josep tan sols sense més complicacions" que havia estat per uns curts instants, per passar a ésser sens que fos consultada la seva voluntat perquè no en tenia, o almenys així havia estat considerat per aquells que s'havien erigit en propietaris seus, per passar a ésser doncs Josep P, fill de tal i qual etc., etc. D'ara en endavant en veure'l passar tothom comentaria: Qui és aquest nen?. Ah! si el fill de la tal, o el fill del qual. La tal?. És clar la filla de la talqual, germana de la qualqual. Ah! home haver-ho dit abans, les filles del talqualtal; això mateix, el marit de qualsevol qualtalqual; i així fins l'infinit apreciats companys. Segur que no us podíeu imaginar que les coses es poguessin complicar tant en tant pocs segons.

Hi ha circumstàncies que condicionen a l'home durant tota la seva existència i les que hem anomenat són d'aquest tipus. En Josep estava condemnat, com la majoria dels seus congèneres, a no poder ésser mai un "Josep tan sols sense més complicacions"; i aquí entrem en un capítol fortament lligat amb l'anterior; el de les semblances. Però renoi, a qui s'assembla aquest nen?. Si home i tant, té els mateixos ulls de la seva mare i aquest somriure és inconfusible, i aquest nas, que me'n dieu d'aquest nas;

sembla que n'hagin tret motlle del seu pare. És ben bé de la família qual, aquí si que no hi pot haver dubte; és el mateix nas de l'avi. L'avi? Ah! si el qualiqual, aquell que s'assemblava tant al Clark Gable; i fixeu-ho-vos com es belluga, com s'ho mira tot, com somriu, que simpàtic que és; aquest nen serà actor com el seu avi matern; i tant i tant.

Tenim ja el pobre Josep infantó innocent que sens saber-ho ni proposar-s'ho s'ha trobat essent el fill de tal per una banda, el fill de qual per una altra; tenint el nas del seu pare, els ulls de la seva mare, el somriure del seu avi; estant emparentat com per art de màgia amb en Clark Gable, i condemnat per real decret del 25 de juny de qualsevol any a ésser actor per no defraudar les profecies d'aquells éssers incomplerts que l'envoltaven i a intentar repetir la historia del seu avi, per no intranquil·litzar la família. Josep P. amb un nas deixat, uns ulls prestats i un somriure prestat per uns altres éssers, que tampoc havien aconseguit mai tenir el seu propi nas, els seus propis ulls, ni el seu propi somriure. Josep P. individu singular per definició, obligat a trencar-se en cinquanta trossos deslligats els uns dels altres; a convertir-se en un ésser híbrid fet de pedaços, i a viure in aeternum rodejat de milers d'altres éssers híbrids com ell fets de pedaços, dels pedaços d'altres ens també fets de pedaços í etcètera i etcètera.

La família d'en Josep P. podia estar tranquil·la i segura de si mateixa, així com els amics de la família d'en Josep P. , i els amics i parents dels amics de la família d'en Josep P; i l'alcalde i altres autoritats del poble o ciutat on vivien en Josep P., la seva família, els amics de la seva família, i els parents i amics i parents d'aquests amics dels amics de la família d'en Josep P.; i així fins arribar al Cap d'Estat i govern del país on vivien tots aquests individus/no-individus apedaçats i molts altres de la mateixa espècie, i vosaltres mateixos, estimats lectors: En Josep P. s'assemblava a qui es tenia d'assemblar. Era qui s'havia decidit que havia d'ésser i actuaria tal com tots esperaven que havia d'actuar d'ara en endavant. Si, perquè un tipus que no actua tal com s'espera d'ell en cada situació determinada, produeix un cert malestar entre aquells que el rodegen, una certa angoixa, una certa inseguretat, o potser molt de tot això i més; i el nostre infantó no tindria mai tan mala consciència com per arribar a produir totes aquestes desgracies juntes, ni per separat, ni de dues en dues, ni.... de cap altra manera pensable o imaginable.

Estimats i apreciats amics, germans, companys lectors, fem un salt en el temps, un salt vigorós endavant; mengem-nos, així d'un glop, centenars de minuts, d'hores, d'anys, segles i eternitats. Ens ho poden permetre, com que som els narradors podem jugar amb la nostra història, tant com ella pot jugar amb nosaltres; tenim suficient capacitat, o suficient por, o suficient bona o mala fe, o suficient cansament, com per oblidar, o negar-nos a acceptar, o a recordar, o esborrar, o considerar , encertada o erradament, sens la suficient importància o interès, una pila gegantina de segles i eternitats; i som suficientment lliures per retrobar-los quan ens convingui fer-ho, o no, o no som suficientment lliures, però podem finalment deixar que sigui la mateixa historia, amb tot allò que té de crua, real i ineludible, qui s encarregui de jutjar-nos.

Retrobem, doncs, Josep P., ja adult, amb tota la seva vida estructurada; i ens dediquem a observar-lo fredament (o no tant), i deixem a la imaginació més o menys torturada, o gens, de cadascú el treball de refer el seu passat fins aquest present que ara assumim; confiant que sigui prou semblant al seu propi passat perquè no els

resulti excessivament dificultosa la tasca de refer-lo.

Josep P. és actor de teatre. Bo o dolent; cotitzat o no. Es dedica al teatre clàssic o al teatre experimental. Podem triar; aquest és el moment, i ho farem d'acord amb les exigències que ens plantegi la nostra pròpia història; estimats co-narradors i co-protagonistes. Si, si, ja sento el ressò de la vostra protesta. Teniu part de raó, però crec que us podré convèncer. Perquè Josep P. no podia haver estat botiguer, o viatjant de comerç, o obrer metal·lúrgic, o arquitecte, o químic, o escombriaire, o escrivent, o periodista, o psicòleg, o paleta, o metge, o taxista o...?. Apreciats i odiats lectors Josep P. pretén ésser un personatge típic, una mena de prototipus caricaturesc, i per tant, en primer lloc haurà satisfet les esperances familiars també en el sector professional. Permeteu que defugim complicar-nos la vida, és molt humà. Oi que si?. Per altra banda, a ón millor que a la professió d'actor es pot evidenciar que en la vida professional es representa un determinat paper?. Que ens en sortirà un retrat massa simplista?. Potser si, o potser serà massa real. A més tothom manipula en Josep P.; perquè no podem fer-ho també nosaltres?. Benaurats camarades, en aquest moment, tenim el poder a les nostres mans, i ens en anem a servir; depèn de nosaltres aprofitar o no aprofitar l'ocasió. Podem emprar-lo, o destruir-lo, o emprar-lo per destruir-se a si mateix.

Josep P. és un actor de teatre ni molt bo, ni dolent. Obté en diners allò que li cal per viure més o menys bé. Es dedica al teatre clàssic, però es sent força interessat pel teatre experimental i d'avantgarde que no menysprea pas. Té esposa, un fill i una filla, tots dos en aquella etapa que s'ha convingut en anomenar, i ara no examinarem perquè, adolescència; per concretar més direm que es troben tot just en el seu començament. A més a més, Josep P. té una germana soltera, una tia (per part de pare) i un oncle (marit de la tia), un cosí (fill dels anteriors), un pare i una mare (que ja hem anomenat i segueixen vius; és un favor que els hi fem). D'avis tan sols li resta l'avi patern, aquell que s'assemblava al Clark Gable i que no era pas l'avi actor (aclarim això perquè la seva semblança ens podria portar a confusió). Aquest avi és molt vellet, d'aquells que ja no s'aguanten els... perdó. També té un sogre i una sogra, una cunyada (germana de la dona), un cunyat (espòs de l'anterior), un nebot indirecte, és a dir fill dels darrers, tres amics íntims amb qui es permet sentir-se progressista i més o menys “revolucionari”, uns companys de treball, actors o no, uns més amics, altres menys, una pila de coneguts de tota mena, i un públic d'allò més divers. Aquest és un indici de quines poden ésser les seves relacions més quotidianes; l'estructura simplista o simplificada d'aquelles, i no per simple poc complicada.

5 - PETITES INSTRUCCIONS PER DUR A BON TERME UN SUÏCIDI

Es difícil escriure sens dir res. Bé entenguem-nos, de fet, és impossible escriure sens dir res. Però és que quan jo dic aquestes paraules “escriure sens dir res”; les utilitzo en un sentit figurat. Realment hauria de dir “és difícil escriure sens dir res transcendental”. Potser llavors ens entendríem millor. Però la veritat és que aquesta última frase tampoc vol dir el que sembla en un primer moment; perquè si la mesurem bé, arribarem a la conclusió de que hi ha molta gent que “escriu sens dir res de transcendental” i, la veritat sigui dita, no crec, i suposo que vosaltres tampoc, que això els pugui crear cap mena de problema especial. Aclarint els termes hauria de dir que és difícil que et deixin escriure sens dir res de transcendental; i mes, quan ells esperen de tu, precisament aquest “missatge” (paraula de moda), aquest contingut. En aquests casos el més probable és que et deixin anar els gossos (llegeixis “la crítica”) amb un gran afany devorador. Però pensant-ho bé, el suïcidi és quelcom transcendental. Oi?.

Hi ha diverses maneres de suïcidar-se: 1/ S’agafa una pistola. Es carrega. S’apunta a la boca (la mort és més segura). Es prem el gallet. Els altres senten una detonació, i ja està. 2/ Es compren unes pastilletes que diuen “cianur potàssic”. S’empassen, i ja està. 3/ Es puja al terrat d’un edifici de vint pisos (per més seguretat); i es baixen els vint pisos per l’aire que hi ha davant la façana. Es recomana que sigui de cara avall; con aquell qui es llença del trampolí d’una piscina (però no cal fer piruetes artístiques). 4/ Es puja dalt d’una cadira. Es lliga una corda a una biga del sostre (això és més senzill per aquells que viuen en cases antigues), i per l’altra punta es lliga la corda al coll. Després s’enretira la cadira. Es comprèn que la corda no ha d’arribar a terra; o més ben dit, els vostres peus no han d’arribar a tocar a terra un cop enretirada la cadira. Si passés això, l’acte no resulta i s’ha de tornar a repetir. 5/ Tanqueu totes les finestres. Us asseieu a la cuina i obriu l’aixeta del gas. Tan sols cal esperar uns moments. Es una mort molt dolça.

Hi ha moltes altres maneres de dur a bon terme aquest acte, que potser ja us explicaré més endavant. Però malgrat tot i amb més raó si sou altament masoquistes com jo, cosa molt probable, la millor manera d’acomplir-lo, és a dir de suïcidar-se, i també més lenta i amb més sofriments, i amb l’avantatge de què podeu gaudir de la vostra pròpia mort, té una fórmula ben senzilla: “seguir vivint”.

6 - L’EXTINCIÓ

Avui han enterrat el veí del tercer segona. El cotxe de morts s’ha aturat davant la porta. Portava, ara no ho recordo bé, dues o tres corones de flors, flors de color lila i de color groc, petites i marcides com el cadàver del meu veí. Dos homes d’aspecte no precisament fúnebre, han baixat la caixa, amb grans dificultats, per l’escala alta i estreta, i l’han col·locat a dins del vehicle. Alguns vianants s’ho miraven, preguntant-se qui era, o potser no preguntant-se res. Després se l’han endut cap a l’església. Malgrat no practicar i ésser més aviat ateu, estava encara apuntat a la llista dels catòlics, i la seva poca família ha volgut que l’enterressin com a un d’ells. Si li haguessin pogut preguntar a ell, segurament hauria respost que li era absolutament igual, que tant li feia. A l’acte religiós hi havia molt poca gent, i al cementiri encara menys. En realitat feia bastant de temps que els habitants del barri s’havien anat oblidant, de mica en mica, de la seva persona, i és força comprensible.

La interpretació del seu cas és ben senzilla, segons el meu punt de vista; i ara intentaré explicar què és el que, més o menys, li va anar passant.

El veí del tercer segona era, fa temps, un home molt xerraire, i també força intel·ligent. Tenia unes idees molt concretes sobre totes les coses, i li agradava, en gran mesura, exposar-les i discutir-les amb tothom qui se li posava davant. Llavors l’altre també posava en clar les seves conviccions, i les comparaven i mesuraven fins a l’esgotament, és a dir, fins que, com acostuma a passar en aquests casos, cadascú quedava plenament convençut, una vegada més, de la veritat de les seves pròpies idees i de la falsedat o desviacionisme de les del seu opositor en el diàleg. Aquest conjunt de fets era el causant de què la gent del barri el conegués normalment pel convincent motiu de “el Filòsof”.

Jo crec que el filòsof deuria meditar molt profundament, en els seus moments tranquils de solitud casolana, (cal advertir que era solter i vivia sol), sobre tots els detalls i conseqüències d’aquesta situació, d’aquesta posició seva enfront la vida. Si realment va succeir així, cosa molt probable, no tenia més remei que donar-se compte de què a totes les discussions acabava sempre repetint el mateix; dient les mateixes coses i traient-ne les mateixes conclusions; es a dir, no aportant res de nou que permetés fer més visible on es trobava la “Veritat”. De tot això, tenint en compte que era un home intel·ligent i culte, només se’n podia desprendre la total i real inutilitat d’aquells canvis d’impressions; i d’aquí a descobrir la manca de sentit de tota conversa en gene-

ral, tan sols hi havia un petit pas a fer. Si no és d'aquesta manera, és molt difícil explicar-se perquè cada vegada s'anà tornant menys xerraire, perquè cada vegada s'anà recloent més a casa seva, i perquè va finir esdevenint mut sens que hi hagués cap causa física per a motivar-ho.

La gent del barri, a mida que la cosa anà empitjorant, va començar per canviar-li el motiu de "el Filòsof" pel de "el mort"; i després, (ja ho he dit abans), com acostuma a passar amb tots els morts, s'oblidà d'ell. És per aquesta causa que avui a l'enterrament no hi havia quasi ningú. Els altres ja feia molt de temps que l'havien enterrat.

Es molt possible que, després de tot això, arribés a donar-se compte també de la inutilitat i falta de transcendència de la majoria de moviments i actes humans. D'altra banda és impossible comprendre per què acabà quedant com enganxat a la seva cadira, sens poder bellugar cap dels seus membres, paralític, tot i que no estava afectat per cap mena d'infermetat.

Els veïns de l'escala ens vàrem imposar el deure de pujar un dia cada u a donar-li el menjar, que últimament escopia descaradament, tot observant-nos amb una mirada de menyspreu, o potser més aviat de llàstima.

És de suposar que per fi deuria acabar adonant-se de com és d'absurd l'esforç de respirar.

Bé, em sembla que ja està tot dit. A més a més ara tot el que pogués dir seria repetir-me, i per altra banda no tinc cap ganes d'exposar les meves idees sobre aquest assumpte ni sobre cap altre. Es un absurd parlar per a dir sempre les mateixes coses. Tampoc se'n treu res de bo. A vegades penso que seria més positiu quedar-se mut; i és que jo em dono compte de les coses; i també últimament pa...parlar e..em cansa mo..o..olt....

7 - PERQUÈ

Perquè les pholcus phalangioides i les holocnemus pluchei, normalment conegudes pel nom d'aranyes domèstiques, cacen i es mengen a les mosques i altres insectes?.

Perquè la gent viu en cases, en pobles, en ciutats, en estats, en nacions; no lliurement?.

Perquè és normal plorar davant d'un mort, i carrincló plorar davant d'una flor?.

Perquè tenim un nom i uns cognoms, i un espai reservat al món i un altre al cementiri?.

Perquè és necessari alegrar-se quan és necessari alegrar-se, i plorar quan és necessari plorar?.

Perquè hem de fer el que ens diuen que hem de fer, i no una altra cosa?.

Perquè hem d'obeir a aquest, i no a aquell, a aquell altre, o a aquell altre de més enllà, o bé no obeir a ningú?.

Perquè la veritat és aquesta, i no aquella, o aquelles altres que també podrien ésser la veritat?.

Perquè uns homes són petits i uns altres grans, i els petits no poden veure als grans, i els grans aixafen deliberadament als petits?.

Perquè el cel està prenyat d'estels, i els estels no poden estar prenyats de cel?.

Perquè la pluja mulla el terra, i el terra no pot mullar a la pluja?.

Perquè és millor morir amb honor que viure amb deshonor?.

Perquè les dones en comptes de parir infants no poden parir déus?.

Per que resem cada matí a Déu, i no resem cada nit al Diable?.

Perquè els animals, copulen al carrer, i els homes necessiten un llit i una cambra fosca?.

Perquè els rius baixen de les muntanyes, i van a parar al mar, i no pugen del mar i van a parar a les muntanyes?.

Perquè aquell qui mata a un amic és un assassí, i aquell qui mata a cent desconeguts és un heroi?.

Perquè aquell que no raona és un sant, i aquell que raona un indesitjable, una lacra social?.

Perquè el rei té homes al seu servei, i l'home no pot tenir reis que el serveixin?.

Perquè aquell que no pensa és un valent, i un covard aquell que pensa?.

Perquè les pedres rodolen quan se les fa rodolar, i no poden rodolar soles?.

Perquè fa entendrir el plor injustificat d'un infant, i fa avergonyir el plor injustificat d'un adult?.

Perquè quan l'home es podreix neixen cucs, i quan els cucs es podreixen no neixen homes?.

Perquè ens passem la vida preguntant perquè, i mai ningú no ens respon?.

Perquè?: varen ésser les últimes paraules de l'autor d'aquestes línies, abans de què el botxí (un individu anònim, i que segurament també es preguntava perquè) deixés caure, amb un cop sec, la destral.

8 - LA FULLA D'AFAITAR

Al meu carrer hi vivia un home molt aficionat a les fulles d'afaitar. Així com hi ha gent aficionada als toros, gent aficionada als futbol, gent aficionada a jugar a cartes, gent aficionada a caçar, gent aficionada a nedar, gent aficionada a jugar a tenis, gent aficionada als segells, gent aficionada a les monedes, gent aficionada al cine, gent aficionada a les carreres de cotxes, gent aficionada a les carreres de cavalls, gent aficionada a les carreres de llebrers, gent aficionada a les carreres de crancs, gent aficionada a pescar, gent aficionada a la bruixeria, gent aficionada a fer patir els altres, i gent aficionada a fer col·lecció d'altra gent aficionada a totes aquestes coses, o tan sols a algunes d'elles; aquest era un individu aficionat a les fulles d'afaitar. Les comprava a tones; i les tenia classificades en uns estants, semblants a llibreries però que en aquest cas s'haurien de dir "fulleries", o quelcom semblant. Tenia la casa plena d'aquests prestatges, i a sota de cada fulla hi havia enganxat un paperet amb unes lletres i uns números, que mai ningú del veïnat va poder arribar a entendre del tot què volien dir. Es va fer una torreta a Castelldefels per anar a passar els finals de setmana, i no cal ésser massa intel·ligent per endevinar el nom que es va fer gravar a la façana principal de la casa: La fulla d'afaitar.

El tipus en qüestió era alt vist des de davant, i baix vist des del darrera, o potser baix vist des de davant, i alt vist des del darrera (aquest és un detall que mai he pogut recordar amb massa seguretat); feia servir ulleres (en aquest cas les fulles d'afaitar no li anaven bé) perquè deia que no hi sentia prou, i caminava balancejant-se de dreta a esquerra i del davant cap el darrera, o sigui que podem dir que a cada pas que feia descrivia com una mena de moviment circular (fet sobre el qual s'ha arribat a dir que era degut a la influència de les fulles d'afaitar).

Tenia el seu estatge ple de quadres (era molt amant de la pintura) amb signatures d'autors famosos com per exemple en Velázquez, en Picasso, el Greco, el Bosco, en Tàpies, en Zurbarán, els germans Serra i molts altres; i tots ells sobre temes on l'element principal de la composició era una fulla d'afaitar. Així podíem contemplar fulles d'afaitar abstractes, gòtiques, romàniques, clàssiques, barroques, renaixentistes, modernistes, impressionistes... Cal dir, per això, que la autenticitat d'aquestes pintures ha estat molt discutida; però, a pesar de tot, tampoc s'ha pogut arribar a provar la seva falsedat.

Les males llengües (en aquest cas els seus veïns més propers) asseguren que a

l'estiu, que era quan tenia les finestres obertes, se'l podia veure fins tard de la nit, en una mena de contemplació extàtica, assegut davant d'una fulla d'afaitar (d'això no vaig poder arribar a ser-ne mai testimoni). Fins i tot hi havia qui assegurava que per postres, en comptes de menjar-se una pera, un plàtan, un préssec, una mica de raïm, unes quantes cireres, una poma, o bé un tall de meló, que és el que s'acostuma a fer en el meu carrer, es menjava unes quantes fulles d'afaitar; però això ja resulta una mica més difícil de creure.

A mesura que la gent del carrer es va anar assabentant d'aquests fets, la casa de l'home que ens ocupa (em sembla que es deia Fullat de cognom) es va anar veient menys freqüentada pels habitants d'aquella zona. El tipus es va anar tornant cada vegada més feréstec i solitari, fins el punt de què quasi ja no saludava a ningú; i això va contribuir a què, passat un temps, tothom pràcticament s'oblidés d'ell.

Un dia, per això, va retornar de sobte a ocupar el primer pla de les xafarderies del carrer. Era un matí, i la nit abans havia fet una pluja molt forta. La dona que anava a fer feines a casa el senyor Fullat (no he pogut aclarir si també era aficionada a les fulles d'afaitar) en obrir la porta, com acostumava a fer sempre, servint-se de la clau que aquell li havia donat, se'l va trobar estirat de cara avall, mort, clivellat per dotzenes de fulles d'afaitar, oferint un aspecte com el d'un porc espí amb les seves punxes, al costat d'un parell de prestatges que havien rodolat per terra.

No es va poder arribar a aclarir si es tractava d'un suïcidi o bé d'un trist accident, però, després d'allò, al meu carrer van ésser els primers en acceptar d'una manera massiva un nou invent que es deia "afaitadora elèctrica".

9 - COMPRENSIÓ

Va observar la caiguda d'una fulla. Es va passar una llarga estona veient com queia; com giravoltava en l'aire; com dibuixava espirals capricioses; com es tornava a enlairar una mica, suaument, com si estigués nedant dins una piscina d'aigua incolora, cristal·lina. Finalment va tocar a terra. Va saltar com un ocell, a petites passes, durant uns moments, i es va perdre enmig de moltes altres fulles; algunes mig seques, d'altres seques del tot, i alguna, com aquella, recent caiguda.

Es va posar les ulleres, com feia sempre que volia fixar la seva atenció en algun punt concret, però ho va veure tot borrós, tot confús. No se'n va pas estranyar. Li costava molt arribar a estranyar-se per alguna cosa. Els contorns havien desaparegut. Les coses es seguien distingint però ja no es podien separar les unes de les altres. De fet ja no es podia parlar d'objectes independents. Tan sols es podia parlar de massa d'una massa molt ben estructurada que l'envoltava amb la força acaparadora d'una totalitat sincrònica, perfecte. La confusió era molt més gran ara que abans, però també ho era la comprensió, la tranquil·litat de captar les coses tal com son i d'acceptar-les així.

Tingué por de treure's les ulleres. Tingué por de perdre aquella visió sense dualitats ni separacions on l'esquematisme i la simplicitat havien desaparegut; aquella visió d'integració amb l'univers tot sencer, on l'objectiu i el subjectiu eren una mateixa cosa. Tingué por de perdre la felicitat d'haver deixat d'ésser ell, per passar simplement a ésser. Per fi es va treure les ulleres. Estava disposat a arribar fins el final com havia fet sempre. Havia après de la vida que la única manera de viure-la era submergint-se fins el fons; empassant-se-la a grans glops; essent part activa de tot; embriagant-se de tot sens parar; sens deturar-se a mirar les coses des de fora, perquè llavors apareixien sempre més senzilles del que eren en realitat. Es va treure les ulleres i va seguir captant-ho tot de la mateixa manera. Havia après a prescindir de les ulleres. Ja no necessitava de cap mitjà. Això li va produir un gran benestar, una gran seguretat.

Va caure una altra fulla però ja no n'estava tan convençut. No era la fulla que queia. Era ell que pujava. Eren ell i la fulla que suraven dins l'infinit i l'aire que es bellugava al seu voltant. Eren la fulla, ell i l'aire, l'arbre, tot l'entorn, les altres fulles, que giravoltaven sens parar com un remolí harmoniós, sens distinció de cossos ni sentiments. Un sol cos, un sol sentiment, una sola emoció. Un sol desig: vida.

10 - EL CARGOL

M'he trobat un mol·lusc gasteròpode, vulgarment anomenat cargol. M'ha tret la banya, la seva, no la meva, (cargol treu banya, puja a la muntanya) i l'he saludat com és costum entre els éssers educats. Aquest mol·lusc gasteròpode a què em refereixo, també anomenat Helix Cryptomphalus, podríem dir que és un animal amb fatus adversus. Si, és trist però és així. Un cas ben clar que ens pot servir d'exemple és el de les inundacions. Si, les inundacions. Bé, doncs l'Helix Cryptomphalus, que des d'ara anomenarem tan sols pel seu nom, és a dir Helix, prescindint del seu enrevessat cognom, a fi d'obtenir una major rapidesa i facilitat en la lectura, quan es produeix una inundació (aquí existeix una diversitat de parers sobre si s'ha de dir "inundació" o bé "pluja forta") en surt, al contrari del que s'acostuma a pensar la gent, molt perjudicat. Abans de continuar potser seria necessari aclarir, per bé dels que desconeixen el món deis mol·luscs gasteròpodes, la posició social de l'Helix, a fi d'aconseguir una millor comprensió de les nostres explicacions. Doncs bé: aquesta bestioleta de cognom tan respectable "és un animal marginat". Es dur, però és així. No és més que la pura veritat. Aviat ho comprendreu.

Quan es produeix, doncs, una inundació (segons altres autors "pluja forta") les llars confortables dels Helix, fruit de la suor de les seves banyes i d'incomptables esforços, es troben envaïdes per quantitats catastròfiques del líquid incolor, inodor i insípid. Es veuen llavors obligats els supervivents a abandonar els seus habitacles, a deixar al seu darrera tota mena de comoditats i benestars (televisions, neveres elèctriques, diners, menjar i altres pertinences), a agafar els seus habitatges portàtils (equivocadament anomenats closques) i a emprendre un llarg pelegrinatge amb destí desconegut i que per a molts representarà la fi de les seves vides. Pelegrinatge, doncs, carregat de perills, on s'han de veure menyspreats per altres animals més ràpids i amb més "mitjans", i perseguits, capturats, manipulats engolits per uns éssers molt més grans, molt més potents, sense cap escrúpol, i amb molta més sort que no pas ells; normalment coneguts pel nom d'Homo Sapiens, tot i que autors moderns proposen que aquest sigui canviat pel de "Homo phalicus" o bé "Homo Libidinosus".

Cada vegada que penso en aquests fets se'm posa la pell de gallina. Vosaltres mateixos us preguntareu: Com és possible que coses així es produeixin en ple segle vint?. Però la veritat és aquesta i no ens serviria de res voler-la amagar, tancar els ulls davant de l'evidència.

Els Helix han protestat, s'han manifestat, han anat fins i tot a veure el governador (que els ha acollit amb bones paraules, i els ha promès que això ja no es tornaria a repetir, que estiguessin tranquils, que ja ho estaven solucionant). Han arribat, fins i tot, a usar la força, a menjar-se les fulles verdes que acostuma a plantar l'Homo Sapiens (tot i que els produïen indigestió), per tal d'inten-tar aconseguir que es reconeguessin els seus drets; però tot ha estat inútil: sempre han acabat colgats en algun forat fosc i humit, trepitjats per algun peu, digerits per algun estómac, o bé malferits sinó morts en algun racó del camí.

Son coses incomprensibles que passen cada dia i que fan remoure els budells dels pocs ens amb sentiments i sentit de la justícia, que encara queden repartits per sobre la arrugada capa de la terra; i que és de suposar seguiran passant mentre encara sigui concebible l'existència d'Helix Cryptomphalus, Homos Sapiens i altres classes socials.

11 - ELUCUBRACIONS

M'he dit: he d'escriure!, i he col·locat la màquina davant meu, element provocador, amb l'esperança remota de què m'anés xuclant les idees, d'una a una, lentament, fins i tot permetent-li un xic de satisfacció per part seva. Reivindico els drets de les màquines d'escriure, proletàries oblidades del món de la literatura i la pornografia. Prostitutes honrades, com tota bona esposa que sols es ven al seu marit, del món de la diarrea mental i de les masturbacions sublimades.

He anat palpant cada una de les seves tecles amb delit morbós, sens permetre-li un sol plany, instrument obligat del plaer creador, abortador redimit d'il·lusions velles i vanes. Estimada màquina, estàs menys emancipada que una formiga en plena menstruació; que un ós polar aprenent-se de memòria les obres complertes de Santa Teresa d'Ávila; que un cocodril recitant Das Kapital en alemany. Voldria lliurar-te dels meus dits suats, vehicle de perversió, que t'utilitzen impunement, robant-te la virginitat a cada pulsació.

Benvolguda màquina, però tu no sents la calor, aquesta calor sublim que s'està apoderant de cada pèl del meu cos (4525324, ahir els vaig contar en un moment d'avorriment). Tu tampoc tens pèls, màquina del meu cor; i si no tens pèls no els pots comptar, d'on se'n dedueix la teva inferioritat manifesta. Estàs doncs condemnada a l'avorriment endèmic de tots aquells que por no tenir no tenen ni pels. Són un gran invent els pèls; abasten totes les categories de la moralitat, des de la més gran indecència fins a la decència més pura; en aquest sentit s'assemblen als deu manaments, però són més nombrosos. Jo em passo llargues hores contemplant el seu creixement constant. Tallar-los és gairebé un crim. És com tallar el progrés, en aquest cas dels pèls. És en definitiva com declarar-se pel feixisme. Tu màquina, doncs, no et pots ni declarar pel feixisme. Si fossis una màquina d'afaitar... però no ho ets.

Les idees tenen pèls?. Es una pregunta que sempre m'ha intrigat. Si Sant Tomàs en comptes de dedicar-se a buscar el sexe dels àngels, l'hagués contestat, potser hauria aconseguit passar a la posteritat. Però jo tampoc la se contestar en definitiva. No tinc més remei que confessar la meva ignorància en aquest sentit. Es per això que he començat a dedicar-me a la investigació del sexe de les peres. Quan acabi seguiré amb el sexe de les cadires. Tot seguit tinc pensat passar al sexe de les pedres, i finalment al sexe do les màquines d'escriure. Això si, emprant sempre el més rigorós mètode experimental. Crec que és en la manca d'aquest darrer punt a on es troba la

clau del lamentable fracàs de Sant Tomàs. Quan hagi pogut acomplir tots aquests objectius, haurà arribat el moment memorable de passar a la posteritat. És un pas important aquest. Cal assenyalar que només hi passa un de cada no se quants milions. Allò que no sap ningú és com es dona exactament el pas. Cap d'aquells que l'han donat ha pogut explicar-ho. Normalment ja estaven morts, i si no ho estaven no se n'han pogut donar compte. No donar-se compte d'una cosa tan transcendental és ben greu. Això fa temps que em preocupa. A vegades em rebolco per terra de sofriment, però sempre procuro no tenir la màquina d'escriure a sota. Ella no en té cap culpa. És un pobre ésser irracional. Em sembla que renunciaré a la posteritat, per tal de que deixi de preocupar-me.

Cal renunciar a moltes coses al llarg de la vida. Jo, per exemple, ja fa molt de temps que he renunciat a tenir trompa. De fet no li acabava de veure els avantatges. A més a més no crec que mai hagués pogut arribar a sentir-me realment elefant. M'hauria sigut més fàcil sentir-me escarabat, i un escarabat amb trompa no és una cosa massa correcta.

Però al cap i a la fi; qui defineix la correcció o la incorrecció de les coses?. Heus ací un altre dels grans dilemes. Jo voto por la castració de tots els definidors de correccions i incorreccions, que de tant definir s'han tornat indefinibles ells mateixos. Us explicaré la forma d'eliminar-los. És el primer pas de la revolució. Es fabriquen recipients hermètics en forma de cub, fets de vidre fi d'un quilòmetre per banda. Abans de precintar-los es fa defecar als definidors fins que aconsegueixin omplir-los. Després se'ls col·loca a tots en fila, cent metres abans del cub; i se'ls obliga a córrer a tota velocitat fins estavellar-s'hi. Moren ofegats pels torrents de merda que ells mateixos s'han encarregat de crear. No em negareu que és tot un simbolisme.

Els definidors també empren les màquines d'escriure, com nosaltres que els volem fer fondre. Heus ací una contradicció; una contradicció que serveix de puntal a la redempció de les pobres màquines; i és ací on volia arribar: Elles no són responsables de tanta estupidesa com n'arriba a sortir; i és per això que segueixo reivindicant els drets de les màquines d'escriure. Llibertats democràtiques per a les màquines d'escriure!. Fora la dictadura!. Que dicti la tova. Visca la re-ebullició!.

12 - COM ELIMINAR PHINPHILIS CONVENTIONALIS PERILLOSSUS A L'ILLA DE TAHUATÀ

El Phinphilis conventionalis perillossus és un animalet poc conegut, per no dir gens, en el món occidental; la qual cosa no vol dir que no es trobi entre nosaltres. Se l'ha estudiat molt poc, i els comptats especialistes que ho han fet no han pogut arribar a cap conclusió definitiva. Hom ha dit que es tractava d'una mena de mosquit. Altres han afirmat que no era sinó un ésser unicel·lular que passava llargues temporades tancat dins una closca calcària en estat latent, i fins hi ha hagut qui s'ha atrevit a insinuar que era un ens incorpori procedent d'un altre planeta. Hom sap, això si, que els efectes de la seva picada (si se li pot donar aquest nom) són terribles i porten fatals conseqüències. Hom ha descobert també, recentment, que és original de l'arxipèlag de les Marqueses, concretament, de l'illa de Tahuatà; i, per tant, és lògic suposar que deuria arribar a l'occident per mitjà d'algun navegant espanyol o bé portuguès de l'època de les grans conquestes í descobriments.

La reacció que produeix en les seves víctimes pot variar enormement, i depèn, en gran part, del caràcter i de la mentalitat d'aquelles. Aquí cal dir que els seus efectes són exclusivament mentals, però no per això passen a ésser menys terribles del que es podia haver pensat en un principi. Actualment s'està donant tanta importància a la lluita contra el Phinphilis com a la lluita contra el càncer. El motiu és ben clar: les febres que produeix acostumen a provocar en l'individu com una mena d'atacs que poden variar entre l'anticonformisme, l'esperit revolucionari, l'anticonvencionalisme, í l'esperit disgregador. No cal ser, doncs, gaire intel·ligent per a descobrir que el Phinphilis constitueix una greu amenaça per a la nostra desenvolupada civilització (aquest és el motiu de què s'hagi afegit al seu nom original de Phinphilis conventionalis, l'adjectiu perillossus).

En un principi, les seves víctimes eren casos aïllats. Tenim per exemple en Martí Luter, i més tard en Carles Marx i el Frederic Engels. El primer cas d'epidèmia massiva es va produir a Rússia l'any 1917, i va esverar al món sencer; però llavors encara s'ignorava que el causant de la infermetat fos el Phinphilis. Uns anys més tard va passar a la Xina on provocà l'epidèmia més gran de tota la història de la humanitat. Cap els anys cinquanta es va traslladar a Amèrica on s'ha pogut comprovar fa poc que va picar al Jack Kerouac, a l'Alan Watts, a l'Allen Ginsberg i a tota una colla d'amics seus. A l'actualitat es pot afirmar, sens temor d'equivocar-se, que és el causant d'aquesta malaltia coneguda pel nom de moviment Hippie. Un dels últims estralls coneguts del

Phinphilis és que va picar a alguns dels membres del conjunt musical The Beatles poc abans de què es produís la seva separació.

Alguns científics varen coincidir en què la única manera d'exterminar els Phinphilis seria estudiant-los sobre el seu lloc d'origen; és a dir, traslladant-se a l'illa de Tahuatà i comprovant allí la seva inexistència. Però, poc abans d'emprendre el seu viatge, varen decidir, inesperadament, tots aquests estudiosos, renunciar a les futilitats i al falç goig de la civilització del consum i a la seva ciència, i es varen retirar al Tibet a practicar la meditació per la resta de les seves vides.

Què els deuria passar?.

Va ésser una nova que va escandalitzar al món formal i civilitzat.

13 - ELS GOSSOS

Els gossos constitueixen una raça (ens permetem usar aquest terme, encara que no sigui massa exacte) integrada per uns ens força estesos per la superfície de la nostra apallissada terra. Contrasta aquest fet amb la poca, expansió soferta per espècies com ara els lleons, els tigres, les àguiles, i altres éssers superiors i lliures, com aquests últims.

Els gossos tenen dos ulls, dues orelles, quatre extremitats, una boca, una cua, un penis, dos testicles (els mascles), una vagina (les femelles), un anus i pèl al cos. Fins aquí no podem dir que es diferenciïn massa dels altres éssers vivents. Les principals dissimilituds les podem trobar en el terreny de la seva psicologia. En aquest aspecte es poden, fins i tot, arribar a confondre amb les rates; si bé aquestes tenen, en realitat, un caràcter que podríem qualificar com a més anarquista, o bé com a més autònom.

Una de les seves més destacades particularitats és un servilisme sense límit de cara al que tenen com a senyor o amo. La personalitat d'aquest, les seves idees, els fins que persegueixi, no tenen la més mínima importància. Com tot servilisme, el seu, té per element predominant la irracionalitat, la manca total de cervell, de pensament individual i lliure. Són uns éssers que han nascut per a arrossegar-se (en aquest aspecte seria millor anomenar-los serpents que no pas gossos), que han nascut per a no discutir, per acatar ordres, per a reverenciar quelcom amorf i indefinit, sens que sigui massa important la seva identitat; per a trobar-se amb un món definitiu i acabat, ple de lleis indiscutibles, sagrades, provinents de ments més altes que les seves.

El color de la seva pell varia segons els llocs i el gust o bé extravagància dels seus propietaris. N'hi ha de marrons, de negres de grisos i, fins i tot, de verds i de blaus.

Segons ho aconsellin les circumstàncies, poden ésser pacífics, calmats i fins i tot amables amb vosaltres: tot depèn de la simpatia que us tingui el seu capitost, déu o senyor; com li vulgueu dir (no actuen mai pel seu compte, manquen d'iniciativa pròpia). En altres moments, però, es converteixen en terribles i temibles feres. Ataquen sens pietat, sens cap mena d'escrúpol, sens importar-los a qui, ni per què ho fan. Tan sols els cal una ordre, un xiulet significatiu. Se'ls va omplint, de mica en mica, d'odi (aquest és el procediment més comú) que després deixaran anar, prement el botó adequat, sobre qui es desitgi. Són com una pistola: es carrega, s'apunta i es dispara sobre aquell a qui volem matar. La pistola no és més que un instrument; una maquina sense sentits, ni sentiments, ni intel·ligència.

Allò més curiós de la situació és que ells creuen tenir poder, autoritat i raó, i no es donen compte de la humiliació que té per preu aquest poder i autoritat, que, a més a més, són falsos (aquest és un cas que jo proposaria com a objectiu d'investigació, als psicòlegs, zoòlegs i biòlegs del futur). Però a l'hora de la veritat, no són més que gossos, i què en podríem esperar de millor?.

El camí que seguiran, la seva actitud (si seran agressius o pacífics) depèn sempre de l'amo que tinguin, i dels fins a causa dels quals els necessiti.

Tan sols ens resta afegir, doncs, com deia en un principi, que els gossos constitueixen una raça (ens permetem usar aquest terme, encara que no sigui massa exacte), una raça "d'homes", he dit, integrada per uns ens força estesos per la superfície de la nostra apallissada terra.

14 - NATURA MORTA AMB CUA

Objectes immòbils. Quantitat d'objectes immòbils situats en un espai pla. Objectes morts projectant la seva ombra, simple record d'ells mateixos. Ombres que els deformen, caricatures de la seva pròpia realitat. Objectes amb una funció ben concreta; funció potencial que els ha sigut atribuïda per real decret de ves a saber quin any, i per ves a saber quin jutge. Objectes absurds per si mateixos, que tan sols serveixen a qui els coneix, que tan sols complauen a qui els domina. No es fan amb estranys. Semblen quasi humans.

Una ampolleta de gotes pel nas es deixa escalfar per un encenedor. L'encenedor és roig, ella és blanca. Dansen junts damunt la taula. S'estrenyen amb delit. Un aparell de radio petit i negre els observa i calla. Té un sol ull i es deixa acaronar per un paquet de tabac anglès. Quina parella més incoherent. L'ampolleta escup a l'encenedor el seu líquid espès i de mal sabor en un orgasme sense fi. Un escrit a màquina en surt tacat. Blanques fulles de paper, plenes d'una entre tants milions de veritats; i de fons la música dels camions, queixant-se del seu destí proletari.

Si hagués nascut pany, ho seria d'una porta de vidre transparent, ben net i lluent i la mantindria ben tancada. M'agradaria que aquells que tenen pressa s'hi estimbessin i em deixessin la seva sang com a record. És un caprici d'embarassada. Si estigués embarassada m'agradaria parir conills amb cua de porc. Quan era petit dormia amb un conillet de pelfa. Des de llavors que m'agraden aquestes bestioles. Voldria que tinguessin cua de garrí por poder-los-hi tallar. Tallar cues sempre ha sigut la meva debilitat.

Les cues tenen un atractiu especial. Acostumen a ésser llargues i avorrides i acompanyen als éssers més heterogenis. Hi ha cues d'ull, cues de pansa, cues de gos, cues de metro, cues d'elefant, cues de racionament, cues de cine, cues de mico, cues de núvia i fins hi ha certs afers nets o bruts que porten cua. Si fos president del govern faria aixecar un monument a la cua, a la plaça principal de tots els pobles i ciutats del país. No serien més útils ni inútils que tota la resta de monuments, i, si més no, serien originals. Aquest seria un afer que també portaria cua. Fet amb el qual es demostraria la importància real de les ídem.

Un flexo en posició de reverència dona a llum, per no són conills, ni tan sols infants arrugats i de color morat. Quina desil·lusió. Mai m'han inspirat massa confiança els éssers que s'inclinen tant. Sempre tinc la sensació de què acabaran caient; i les

caigudes m'espanten. A més a més també acostumen a portar cua. Si no mireu la caiguda de l'Imperi romà, o bé les caiguda de la Borsa, o la caiguda de la fulla (déu va castigar a Adam perquè en una pel·lícula del Vicenç Minelli li va caure la fulla de parra: des de llavors ha sortit a totes les fotografies tan sols de mig cos en amunt). Altres caigudes amb cua són, per exemple, la caiguda en pecat, la caiguda a un pou, la caiguda en desgracia. Les caigudes més espectaculars, per això, són les dels reis. Normalment no poden ja tornar-se a aixecar; deu ésser per allò de que són gent de pes; però així i tot alguns d'ells ho aconsegueixen. En aquests casos acostuma a ésser amb ajut.

Actualment es porten força les caigudes per la finestra: estalvien moltes explicacions. Pobre flexo, amb el seu cordó umbilical enganxat a la paret. Es un cas curiós el dels flexos: si se'ls talla el cordó umbilical deixen de donar a llum.

És evident que les dones s'han promocionat. Abans tenien complex de bombeta: es passaven el dia donant a llum. Ja és un complex ben estrany. Per altra banda, d'aquell que té molts complexos d'aquest tipus se'n diu que està com un llum. Com podeu veure, senyors, el llum és un objecte de múltiples aplicacions. En aquest sentit s'assembla a les cues, però tot i així ni els llums acostumen a tenir cua, ni les cues acostumen a fer llum. Hi ha qui diu que és per això que les cues i els llums no es tenen gaire simpatia mútua, però aquest és un tema que ja fuig de les nostres modestes pretensions.

Un llumí que caminava amb pas ràpid m'ha demanat l'hora i li he dit. M'ha llençat una mirada de menyspreu i se n'ha anat. Feia pudor de sofre. Els llumins no es renten mai. Son uns porcs, però no tenen cua. Una bufada de vent m'ha entrat per l'orella dreta i s'ha passejat descaradament pel meu cervell durant dos minuts de vuitanta segons, que tenen la mateixa durada que dos minuts i quaranta segons dels normals. Era un vent calent i llefiscós, semblant a certs polítics solters de més de quaranta anys. He prescindit de la seva presència. Ha sigut una qüestió de caigudes: no m'ha caigut simpàtic.

No em cauen simpàtics aquells que avui bufen cap a la dreta i demà cap a l'esquerra. Qui havia de dir que el vent i certs polítics tinguessin tantes semblances.

Ha passat un altre llumí i no li he volgut dir l'hora. He començat a desenvolupar un veritable racisme contra els llumins. Aquest és un racisme que té els seus avantatges: t'estalvia la construcció de forns crematoris. Tan sols cal rascar-los-hi una mica al cap i s'encenen sols. Segurament que si l'amic Adolf, aquell que sempre tenia la mosca sota el nas, se n'hagués donat compte, s'hauria estalviat molts esforços i molta mala fama. Aquesta qüestió de la mosca és una cosa que mai vaig arribar a comprendre. Els seus seguidors més triomfalistes tenen la teoria de què els seu nas rajava mel en comptes de mocs, i ja se sap que a los mosques la mel els entusiasma...; però és una explicació que no m'acaba de convèncer del tot.

Un d'aquests petits insectes ha aterrat sobre la taula. S'ha begut acuradament les restes de líquid pel nas, abocat amb plaer morbós per l'ampolleta. S'ha passejat per sobre l'extenuat encenedor. S'ha fumat una cigarreta anglesa, en un inútil intent d'assemblar-se a en Churchill. Ha fet un curt vol de reconeixement per sobre el transistor, i s'ha deixat acaronar per la llum del flexo. Després, ens hem posat d'acord, i hem partit tots dos volant a cercar una explicació. Tothom busca explicacions, No l'hem

trobat. Darrera nostre ha restat, com una insinuació buida, la llum de milers de cues caigudes, abatudes de tan ésser arrossegades per terra. Hem procurat oblidar-les i hem començat a mirar el futur amb confiança. Quin esforç tan gran!. Ens hem sentit quasi polítics, però no hem fet cas del vent.

15 - LES PUNXES

Seguint el carrer principal fins a una casa de mobles, girant a la dreta, caminant uns cinquanta metres, i girant a l'esquerra, trobarem un carrer estret i enrajolat on no es permet el pas dels automòbils. Si continuem per aquest passeig fins el final, arribarem a una entrada amb una porta de reixa de ferro que està oberta tot el dia, fins a les dotze de la nit; i on es pot llegir "jardí municipal; obert al públic". Es un jardí ben cuidat, gran, ple de carrers interiors amb bancs per seure a cada costat, i voltats d'arbres de considerable alçada. El freqüenten gran quantitat de nens que van a jugar a la zona destinada a parc infantil, acompanyats de les seves respectives mares; i quan el sol fuig en benefici dels estels (o dels núvols), l'envaeixen les parelletes d'enamorats que van a robar-se algun petó, amagats rere el vel de les ombres nocturnes, o bé a acariciar-se les cuixes i quelcom més.

Fins aquí tot és perfecte i normal, si més no en aparença. Res no trenca la pau i la tranquil·litat dels habitants circumstancials del parc. Però hi ha quelcom més, quelcom que molta gent desconeix i que passa desapercebut a qualsevol nou visitant de l'indret.

Si teniu la paciència d'esperar-vos uns minuts a la porta del jardí, quan toquen les dues de la tarda al rellotge del campanar de l'església de Santa Mònica (hora aquesta en què el parc es troba desert: tots els vilatans s'omplen l'estómac segons la mida de les seves possibilitats), sens trigar gaire, veureu arribar un home amb unes tisores especials a la mà. Un jardiner pagat per l'ajuntament; però no és un jardiner qualsevol. Té una missió molt concreta per acomplir. I aquí és on comença realment la nostra història.

Fa cinquanta anys l'ajuntament de la vila, que no era llavors res més que un poblet sense importància i sense problemes greus; va decidir crear el parc públic per a esplai, esbarjo i gaudiment dels habitants de la contrada. Es va condicionar un terreny grandiós i abandonat. Es varen adquirir tota mena de plantes i arbres, sens discriminar, ni distingir, ni preveure posteriors conseqüències. Al cap i a la fi no eren més que dolces, innocents i inofensives plantes. Hi havien avets, desmais, pollancres, margarides, tulipes, algunes extensions de verda gespa, atzavares, alguns tipus de cactus i altres vegetals. Tots aquests éssers varen anar creixent, i varen anar mostrant, de mica en mica, la seva veritable faç. Al costat de les innocents i buides tulipes i margarides, es varen trobar, els llavors encarregats de mantenir la pau i l'ordre, amb altres éssers, com ara les atzavares i els cactus, posseïdors de llargues i perilloses punxes. I fins i tot

amb altres plantes, com el cas de les roses, que amagaven també, darrera la seva ingènua bellesa, temibles armes defensives o agressives (depèn del cantó des de on es miri). Com es pot comprendre fàcilment, això constituïa una greu amenaça pels càndids visitants del parc.

No va haver de transcórrer gaire temps perquè es prenguessin certes mesures entorn al problema en qüestió. El mal ja era allí, i no es podia eliminar amb un sol cop de força brutal, es a dir arrancant amb arrels i tot aquelles plantes nefastes: hauria significat posar-se en contra a tota la opinió pública i potser, fins i tot, la pèrdua del poder. La solució era mes senzilla: les plantes seguirien existint, però sense punxes. Es va llogar un home perquè s'encarregués d'aquesta feina diàriament, silenciosament, com aquell qui no fa res.

Des de llavors, si passeu per qualsevol ciutat que tingui parc públic, a les dues de la tarda, hi veureu entrar un home, aparentment normal, discret, amb unes tisores especials a la mà i una missió molt delicada a les seves espatlles: tallar les punxes a certs vilatans; perdó, vull dir a certes plantes perilloses, que habiten el jardí del poble.

16 - EL DIA ABANS

El dia abans de néixer, les granotes encara no són granotes, ni tan sols són capgrossos. No us penseu que són lleopards, ni serps, ni pardals, ni cucs de terra, ni cucs d'aigua, ni cap altre tipus de cucs, Si pensàveu això estaríeu molt equivocats, i al món actual hom no es pot permetre aquesta classe d'errors. Poden ésser fatals. Va ésser degut a un error d'aquest tipus que esclatà la vuitena guerra mundial, i una guerra mundial no es cosa de pa sucat amb oli.

Les granotes, el dia abans de néixer, són ous. Aquelles granotes que no arriben a néixer segueixen essent ous tota la seva vida. És un destí molt trist i molt poc estable.

El naixement és un canvi. L'estat d'ou és l'estat del dia abans del canvi. Milions d'éssers estan condemnats a viure eternament a la vigília del canvi: són ous perpetus, ous crònics i també se'ls coneix com a ous vitalicis.

Aquells ens que es mantenen durant un temps il·limitat en el dia abans d'un gran esdeveniment, acaben esdevenint neuròtics. És un procés molt natural i comprensible. Tan comprensible com la curvatura del quadrat, i com els motius que impulsaren als cangurs a viatjar a la lluna en el seu dia.

Si sortiu al carrer podreu contemplar el meravellós espectacle de centenars d'ous giravoltant amunt i avall, i fent piruetes increïbles per tal de no esclafar-se els uns contra els altres, i no arribant, tot i així, a aconseguir-ho sempre. Són ous neuròtics apadrinats par una incubadora malalta que camina a passos gegantins vers la mort. La seva agonia és llarguíssima i dolorosa. Porta milers d'anys en estat de coma i sembla no tenir fi. En definitiva és un afer terriblement trist. Tan trist com una llàgrima de sípia vídua o potser més.

El món està ple d'ous de totes menes. Hi ha ous de cocodril, ous de papallona (molt mal considerats, per cert), ous de democràcia, ous de gallina, ous de pollastre, ous de de llibertats, ous de Colom, ous sense treball, treball sense ous, i finalment d'aquells que tenen molts ous se'n diu capitalistes.

La gallina dels ous d'or s'està morint. Què li passa a la gallina dels ous d'or?. Els ous d'or no poden ser fecundats. Monstruós problema. No existeixen medicaments suficients per la seva malaltia, ni metges que la puguin curar. Ous neuròtics del món uniu-vos!. Ha arribat l'hora de que us convertiu en capgrossos. Ja no haureu de deixar el vostre contingut com un lament sobre l'asfalt. El dia del canvi s'apropa. El dia després del canvi ens menjarem la gallina dels ous d'or: Ja fa temps que ho hauríem

d’haver fet.

Planeta Júpiter 1 d’octubre del 4327.

Carta d’un ou paranoic desesperat a la seva mare velleta.

17 - LA RODA

Feia una colla de dies que no menjava res. L'orella li rajava sang com una aixeta. Trepitjava una mena de terra pastós que li retenia els peus enganxats; la qual cosa era motiu de què hagués de fer uns grans esforços per tal de poder caminar. El cel era molt baix; i la sensació de què podia topar-hi amb el seu cap, el feia ajupir-se de tan en tan. Travessava un passadís estret, molt estret, que l'oprimia amb força fins fer-li mal; però malgrat tot això i els seus esforços, era incapaç d'arribar a tocar, d'arribar a recolzar-se a les parets del corredor amb les seves mans. La lluna, molt a la vora, s'estirava i s'arronsava, obligant-lo a seguir endavant. El misteri d'aquella situació l'envaïa, i li provocava por i repugnància, al mateix temps que una gran curiositat. No hi havia figures humanes en aquell paisatge. Ni tan sols cap tipus de vida. Només la seva. Predominava la desolació, l'aïllament, el desert, la mort de l'ànima i la revivificació dels sentits, que tan sols captaven panoràmiques en descomposició.

Aquella situació no constituïa cap novetat per al seu coneixement. Li era del tot coneguda. Tenia la plena certesa de què estava somiant. Certesa que li produïa el fet de què aquesta no era la primera vegada en què es trobava immers dins d'aquest malson al·lucinant. Si bé en el moment present era quan es perllongava més i amb més intensitat.

Cap vegada no havia aconseguit sortir del passadís estret, tot i que li semblava veure allà lluny el seu punt final; i això li produïa una mena d'angoixa molt particular. La seva curiositat podia mes que el seu terror, i els seus esforços es tornaven sobrehumans. En aquesta ocasió s'havia proposat arribar-hi i hi arribaria. Però un cop més la tensió es feu insuportable, i, de sobte, com per art d'encantament, es trobà estirat en el seu llit, amb els llençols remoguts, suant, tot i que en el vidre de la finestra les gotes de rosada estaven glaçades. Li feia mal l'orella, i es sentia immensament cansat, com si hagués caminat kilòmetres i kilòmetres sens deturar-se ni un sol instant.

Encengué un cigarreta. Es disposà a acomplir la seva rutina diària; i ho feu així. Després d'haver-se rentat, esmorzà i sortí corrent al carrer. En tombar la cantonada, va ensopegar amb una dona vella que li llençà unes quantes malediccions pietoses. L'autobús se n'anava. Què li havia passat avui?. Era mes tard que de costum. Esbufegant, aconseguí agafar-lo, després d'una precipitada correguda. Feia fred. Un home li va donar una trepitjada. No tingué prou força de voluntat per a protestar. En aquella hora ningú tenia prou força de voluntat per a protestar.

Arribà a l'oficina. Va col·locar la fitxa en el lloc corresponent; i començà les seves

habituals set hores d'escriure a màquina. A l'hora de l'esmorzar, la companya de la taula del costat, vella pretendenta seva, li va explicar uns quants acudits ingenus i sense gràcia com feia sempre: una manera força original i estúpida d'intentar conquerir el seu amor, segons pensava ell. El de la taula del davant li va explicar la última baralla amb la seva esposa; cosa que també li repetia cada dia, i que per tant feia suposar que anaven a una mitjana, com a mínim, de baralla diària.

Per fi el cridà el director general perquè omplís uns papers que havien d'ésser enviats a la primera delegació, de la que havien de passar a la segona, d'aquella a la tercera, i d'aquesta última a la casa central, a fi de realitzar unes comprovacions, el resultat de les quals havia de seguir el mateix ordre a l'inrevés, fins arribar a la seva oficina: simples tràmits normals i corrents; necessaris per a la seguretat del funcionari, de l'empresa i de la societat en general.

Aquella mena d'enclaustrament monòton i diari li produïa una angoixa particular, que degenerava en una apatia constant. Sabia que dins de poc temps passaria a ser el directiu de l'oficina, i després director general de la delegació, i potser més endavant fins i tot conseller de la casa central. Ja li tocava. Feia molts anys que ho sabia; però sempre en el moment decisiu arribaven les vacances i tothom s'oblidava de l'assumpte.

Aquella situació no constituïa cap novetat pel seu coneixement. Li era del tot coneguda. Tenia la plena certesa de què estava despert. Certesa que li produïa el fet de què aquesta no era la primera vegada en què es trobava immers dins d'aquesta realitat al·lucinant i tediosa.

L'esforç fou immens. Ni ell mateix s'acabava d'explicar com ho havia aconseguit. Els seus peus es movien ràpidament, sense enganxar-se. Semblava talment que caminés sens tocar a terra, a l'estil dels antics déus de l'Olimp. La lluna es seguia allargant, i les parets del corredor es perdien darrera seu a una velocitat increïble. Les bombolles de la massa putrefacta esclataven al seu pas per tornar a néixer, quasi immediatament, repetint-se a si mateixes sens descans. Aquell somni s'acabava i el passadís també. S'acostava la fi i això l'angoixava, i el feia alegrar-se al mateix temps. Malgrat tot, la certesa de què estava somiant el feia tranquil·litzar una mica. Passés el que passés no podia tenir cap repercussió en la seva vida real. Passés el que passés arribaria a ésser el directiu de l'oficina, i després de la delegació i després...

El passadís havia arribat a la seva fi, i, oh sorpresa!, tenia al davant la tan coneguda porta del seu despatx. Es va girar sobresaltat. Ja no hi havia passadís, ni massa en descomposició, ni lluna allargada. Era incomprensible. No recordava pas haver-se despertat, haver-se aixecat del llit, haver-se rentat, haver esmorzat, haver agafat l'autobús; i encara pitjor, seguia tenint la plena certesa de què estava somiant.

Va empènyer la porta. Va col·locar la fitxa en el lloc corresponent; i, desorientat, va començar les seves habituals set hores seguides d'escriure a màquina. Ja no tenia plena certesa de res. Tenia els peus enganxats en una mena de terra pastós. La oficina era allargada i estreta com un passadís. El misteri d'aquella situació l'envaïa, i li provocava por i repugnància, al mateix temps que una gran curiositat. Els seus companys de treball s'havien convertit en pures ombres molestes que passaven fregant-lo pel seu costat, com des d'una realitat aliena a la seva. Es pressentia una mena de descomposició endèmica en l'ambient. Veia, allà lluny, el punt final de l'oficina.

La seva curiositat podia mes que el seu terror, i els seus esforços es tornaren sobrehumans. S'havia proposat d'arribar-hi, i hi arribaria. N'estava convençut. Aquesta vegada no podia fallar. Allí hi havia d'haver la solució de tot això. Havia d'ésser-hi, perqué sino…

18 - ELEGIA PER LA MORT D'UNA BUTACA SOLITÀRIA

Mil milions de butaques estripades clamen per una mica de llibertat....sexual. Tenen les molles enlaire en senyal de protesta i fan mes aviat pena. Quan les veig procuro sentir-me butaca, i ploro amargament. Mil milions de culs, culs de totes menes, culs estrets, culs amples, grans i petits, nets i bruts, rodons i quadrats, tibats i arrugats, s'han oblidat d'elles sense cap consideració. És el final lamentable de totes aquelles que han estat utilitzades en vida.

Un arbre es belluga de dreta a esquerra i a l'inrevés amb un moviment constant, animat per estranyes forces: les forces de la costum, o potser les forces de xoc, o bé les forces paral·leles, o les forces de l'esperit (o de l'esperit de vi) les forces subterrànies, o les extraterrestres, o ves a saber quines altres, incloses dins de la correlació de forces existent. El cas és que aquesta correlació no deu ésser massa justa, doncs mil milions de butaques en surten perjudicades.

Una escopinada malcarada m'explica que ja s'acosta l'hora decisiva, però no li faig cas. No acostumo a creure'm als difonedors de rumors. Ahir es rumorejava que el sol abdicaria a favor de la lluna, i avui segueix fent calor. Ha estat un simple engany. L'engany és un ésser curiós. Es reprodueix per espores, i en pocs segons és capaç de recobrir la capa de la terra. És enganxós com la melmelada, i convincent con els anuncis de la televisió.

Admiro la paciència de les butaques. Suportant pesos incongruents tota la vida, per acabar llençades dins d'un contenidor. Abans d'ahir m'explicava una butaca que tenia marit i cent cinquanta fills, i que havia de treballar quaranta hores de noranta minuts diàries per poder mantenir-los; però tenia rentadora elèctrica i un aparell de televisió en colors de vint i cinc metres d'alçada. Tot i així no vaig poder arribar a envejar la seva existència. La meva capacitat d'adaptació és molt baixa. És una llàstima.

Mil milions de butaques estripades clamen per una mica de consideració. De moment no se'ls acudeix res més (potser més endavant...). Ningú se les escolta. Jo les sento i se'm remou el cor, però tampoc n'hi ha prou. Si només fossin les butaques, seria un petit problema. Però és que també hi ha els sofàs i les cadires de rodes, i les cadires sense rodes, i els bancs, i els tamborets, i els coixins, i els matalassos, i uns quants milions d'éssers humans que s'hi asseuen, s'hi estiren, o bé s'hi rebolquen desesperats, després d'haver treballat les seves quaranta hores de noranta minuts

diàries, por tal de poder mantenir els seus marits o les seves dones i els seus cent cinquanta fills, tot i que tenen, oh consol reparador, una rentadora elèctrica i un aparell de televisió en colors de vint i cinc metres d'alçada, que els permet arribar a convèncer-se de la immensa sort de què gaudeixen pel fet de no tenir la desgràcia d'haver nascut butaques.

19 - SOBRE LA SATISFACCIÓ D'ACCEPTAR LES COSES TAL COM SÓN O D'ACOMPLIR AMB ELS NOSTRE DEURE

M.P. feia estona que s'esperava. Com les quaranta nou vegades anteriors s'havia presentat a l'hora exacta: les quatre en punt de la tarda. Això era degut, en part, a què era un fanàtic de la puntualitat i, per altra banda, a què sabia, a través d'informadors dignes del major crèdit, que arribar tard en aquelles cites li podia portar greus perjudicis, cosa que tan sols de pensar-hi, i comptant amb la seva tranquil·litat innata, li provocava nàusees i esgarrifances de terror.

També com les quaranta nou vegades anteriors, havia trucat al timbre, i li havia obert la porta fosca i pesant la mateixa noia petita, de cabellera rogenca i ulls espurnejants. L'havia conduit fins a la saleta d'espera, greixosa, buida i mal il·luminada, i com en les ocasions anteriors havia desaparegut, també, abans de què ell, sorprès novament, hagués tingut temps de reaccionar, de deixar anar un sol mot. S'assegué en una cadira de fusta que va cruixir sota la influència del seu pes. S'entretingué, per cinquantena vegada, a examinar la cambra detingudament i, per cinquantena vegada també, arribà a les mateixes conclusions, pobres de contingut, però conclusions al capdavall.

El terra era ple de pols on destacaven les seves petjades i cap altres. Les cadires de l'estança, deixant a part aquella en la qual ell s'havia assegut, tenien l'aparença, que per M.P. s'havia convertit ja en certesa, de no haver tastat la pressió d'un cul humà des de feia centenars d'anys. Uns diaris que hi havia sobre la tauleta del centre s'havien tornat, amb el pas del temps, d'un color grogós i putrefacte. Tots aquests fets angoixaven una mica a M.P., però en el fons, i això era el més important, també l'enorgullien. Li feien pensar que aquell era un privilegi, que tan sols li havia estat concedit a ell des de feia molts anys; i això el feia sentir-se superior, important, diferent de la massa amorfa que es bellugava pels carrers i s'estremia sens personalitat en aquells mateixos moments.

M.P. com bon ciutadà que era, i conscient de les seves limitacions, mai s'havia atrevit a preguntar-se (ni n'havia tingut mai la intenció) la raó, la causa o bé l'objectiu d'aquella espera diària. Sabia, tan sols, que "ells", d'una intel·ligència summament superior a la seva, havien decidit que les coses succeïssin així, i amb això en tenia absolutament prou i restava tranquil. Sabia, per altra banda, que "ells" no s'equivocaven mai, i que encara que això pogués succeir ell no era ningú per a protestar. Havia, si es donés el cas, de donar-los encara les gracies per haver gosat preocupar-se de la seva insignificant persona.

Sabia, també, que tot el que "ells" feien, o deixaven de fer, era sempre pel seu bé, pel bé dels ciutadans, pel bé del poble en general; i M.P. coneixia perfectament quin era el seu deure. Per això es trobava allí, en aquells moments, per cinquantena vegada, i hi tornaria totes les que fessin falta.

En un principi, com succeeix amb tots els inexperts, havia arribat amb presses i fins hauria desitjat que l'atenguessin de seguida, però després anà comprenent de mica en mica quin era el seu lloc i, actualment, es trobava força bé tal com estava. Aquella situació havia arribat a convertir-se en una necessitat per la seva ànima, i fins i tot podríem afirmar que si l'haguessin arribat a cridar s'hauria sentit desil·lusionat, hauria tingut la sensació de perdre alguna cosa. Tot i sabent prou bé que ell no era ningú per a opinar sobre les decisions de la superioritat.

La única cosa incomprensible dins d'aquell marc, i que per tant li havia cridat una mica l'atenció, era la presència d'aquella noia bella, petita i joveneta, que no quadrava massa bé amb la grandiositat de l'indret i amb el respecte que inspirava. Per altra banda, M.P. no estava tampoc massa segur de si la xicota era real, o bé es tractava tan sols d'un producte de la seva imaginació, d'una il·lusió dels seus sentits. En realitat, però, això no el preocupava gaire, doncs la seva intel·ligència de ciutadà honrat havia renunciat, feia temps, a comprendre totes aquelles coses que no li eren assequibles per la seva condició humana, i per tant miserable i inferior.

Les hores s'anaren escolant com la sang d'un ferit, i a les deu del vespre aquell misteri amb forma femenina l'acomiadà, amb molt bones paraules, fins l'endemà. M.P. sortí al carrer satisfet de si mateix, amb la sensació agradable d'haver complert amb el seu deure, tot dient-se humilment: "demà serà un altre dia".

20 - SITUACIONS SURREALS

Omplia el seu buit amb els degotalls de la desesperança dels altres, i això el portava a omplir el buit dels altres amb la pròpia desesperança. Dialèctica eclèctica d'una asèptica i burda realitat. Deixava caure una pedra en el buit del seu vuitè pis i es reprimia diàriament el desig de seguir-la. Tantes pedres havien sedimentat el pati del cel obert, i estaven generant un magma escumós que deixava anar un lament amb l'explosió de cada bombolla. El lament se l'enduia el vent de Garbí, i ell ignorava el magma com s'ignorava a si mateix.

Els cargols s'enfilaven per les parets de l'edifici, fugint de l'escalfor insuportable de la planta baixa. N'hi havia a milers, i anaven deixant esteles serpentejants, semblants a las d'un reactor però en petit. Si hom mirava la façana fixament, estirat a terra, podia arribar, deixant de banda els cargols, a fer-se la impressió de què estava contemplant el cel solcat per mil avions desapareguts. Si seguia amb la seva il·lusió gaire estona podia arribar a perdre l'equilibri. La condició prèvia per a perdre l'equilibri era, com a mínim, haver-lo tingut alguna vegada.

El magma estava ple de peus. Tots els veïns de la casa anaven en cadira de rodes. Se'ls havia ocorregut sortir al cel obert alguna vegada, i els hi havien hagut de tallar. Eren peus immòbils, com els seus amos. No s'atrevien ni a donar un pas.

La seva principal diversió, a part de tirar la pedra, consistia en escopir als ulls dels seus amics. Però no es podia divertir: feia bastant de temps que havia deixat de tenir amics. Ara tenia cabres, milers de cabres, que no el contradeien mai, i a més a més li donaven llet. Les persones l'havien arribat a molestar excessivament, i ara es dedicava a matar-les, tallar-les a trossets i tirar-les pel forat de l'aigüera. Estava sol enmig dels seus animals i no era feliç d'estar sol, com abans no havia estat feliç d'estar amb gent.

De fet la situació era perfecta (els cargols aviat arribarien el vuitè pis) però hi sobrava una cosa: ell mateix.

Els cargols varen entrar per la finestra, i varen ésser engolits per les cabres que moriren d'indigestió. El magma va desfer els fonaments de l'edifici que començà a aplegar-se com un acordió. Les cabres es podrien. Ell, mentrestant, assegut a la seva butaca imperial començà a llegir “El Capital” d'en Carles Marx. Lluny es sentien els primers compassos del concert número 1 per piano i orquestra de Txaikovski. A fora nevava: era Nadal. Naixia un monstre.

21 - AVUI HE TROBAT UNA PERSONA NORMAL

Avui he trobat una persona normal. Bé, de fet, cada dia trobo persones normals. N'hi ha moltes. Més de les que podria semblar en un principi. I així és tal com ha de ser. Si, perquè si fóssim més els anormals que els normals, llavors resultaria que els normals seriem nosaltres i ser normal és una cosa ben trista. He trobat una persona d'aquestes tan perfectes, tan ètniques, tan normals, d'aquestes que em repugnen tant. Segurament, tu també pertanys a aquest tipus de personatges. Oi que si?.

Era un individu d'aquests ben vestits que, quan s'aixequen al matí, després d'una llarga dormida, despentinats i plens de lleganyes, es renten la cara, les mans, els braços, els pits i tot allò que els permet el temps i el sabó. D'aquests que un cop s'han posat els calçotets pudents de suor i unes quantes coses més, se'n van decidits cap a la seva oficina, el seu taller, la seva botiga, la seva fàbrica, o bé el seu bordell. D'aquests que dinen ràpidament on poden i al vespre sopen rodejats de tota la seva nombrosa, acollidora i estimada família: de dona, sogres, germans, fills i més fills i més fills. D'aquests que gaudeixen molt amb la televisió, de tant en tant van al cine, i estan molt contents d'ésser allà on Déu, amb al seva intel·ligència omnipotent, ha volgut que fossin. D'aquests que resen a Sant Diner cada nit abans de posar-se a dormir. A dormir o a fer piruetes sexuals, i li diuen "Nostre Senyor", perquè no quedi tant barroer, tant poc fi.

He vist com encenia una cigarreta. Abaixo la radio. Em molesta. Encenc una cigarreta. El fum em fa tancar els ulls. S'ha tret el paquet de la butxaca dreta de l'abric. Una butxaca perfecta, d'un abric llarg, modern, nou, acabat d'estrenar. D'aquests que costen molt de guanyar (per segons qui). Ho ha fet amb molt de compte. Era un paquet de tabac ros americà. Els que l'anuncien per la televisió van dins d'un Rolls, carregats de pells i de joies lluentes, estridents. N'ha tret una cigarreta i se l'ha acostat als seus llavis vermells, prenyats de petons bavosos, regalats a tota mena de dones i potser també d'homes. L'ha encès amb un encenedor de color daurat i s'ha quedat mirant la flama blavosa, amb mirada feliç, pensant qui sap quines porqueries.

Els seus cabells bruns els aixecava el vent i els seus dits, llargs, es bellugaven sols. Ha pujat al mateix autobús que jo. S'ha assegut, content d'estar assegut, com abans ho estava pel fet d'estar dret. Pel reflex del vidre mirava les cuixes d'una noia que tenia al costat. M'ha deixat indiferent. S'ha aturat el cotxe. L'homenet ha baixat. Jo també. S'ha quedat parat, esperant que marxés l'autobús. Quan ha arrencat, li he

donat una empenta. Ha estat fabulós. La roda li ha passat per sobre del cap. Li ha aixafat. La sang ha esquitxat la calçada. Gairebé no ha tingut temps ni de cridar. Encara es bellugava. Li he donat un cop de peu als testicles. Unes dones xisclaven. Uns nens s'ho miraven, en el fons gaudint. Em comprenien.

No he tingut valor. No m'he atrevit. Soc un covard. L'home se n'ha anat, caminant amb pas ràpid. L'he perdut de vista. S'ha barrejat amb infinitud d'altre éssers normals. He estat a punt de córrer. De seguir-lo. De comunicar-li els meus pensaments. D'explicar-li les raons que tenia per matar-lo, però no ho hauria comprès. L'he deixat marxar. No era de nit. He d'anar a sopar, a menjar, a repetir aquest fet repel·lent. No era de nit i jo tan sols començo a viure de nit. De dia se'm pot confondre amb una criatura normal. Ho he lamentat llargament: és el destí dels pobres d'esperit.

22 - VARIACIONS ENTORN D'UN RECORD QUE ENCARA NO ÉS RECORD

La mort d'una pedra no fa plorar ningú. S'enfonsa el cel i cau un estel dins l'aigua que m'esquitxa el rostre, que ens esquitxa el rostre. Tots tenim una esgarrifança al mateix temps, una esgarrifança sincronitzada i cronometrada amb rellotges de gran precisió. Les gotes fresques m'encadenen i ho veig tot més clar que mai. Un gos es passeja per davant de la porta de casa i no el deixo entrar. Mai n'han agradat aquesta mena de gossos.

Ell apaga la cigarreta d'una revolada. Ella se'l mira i beu de la seva mala llet. A poc a poc es va afinant, com un violí, i mai ningú s'hauria pogut pensar que la sal pogués ésser dolça com un caramel de cafè amb llet, dels que venen a la pastisseria del costat de casa.

Truquen a la porta, ja ho havien fet abans, i tampoc es molesta a anar a obrir. Es un amant de la comoditat i de la foscor; freda com el gel, aquell sintètic que triga més a desfer-se.

Quan surt el sol, es posa les seves ulleres Rayban, i el filtra sens cap mena de consideració, com si fos un got de te bullent; però no se'l beu. Sempre ha tingut por d'escaldar-se. Potser per allò de què després tot té un gust més aviat amarg.

Ah!. Que absurda que és una font sense aigua!.

I després s'adormia tranquil·lament (potser no tan tranquil·lament) com si no hagués passat res; perquè de fet mai passava res, i aquesta era precisament la seva escapatòria; la justificació del seu no res.

Certament la casa començava a fer pudor. Les parets ja estaven mig florides. Primer va ésser la finestra del menjador, després la de la cuina, la del bany, la de la cambra, la de la sala d'estar. Una gran invasió de llum. Les ulleres es varen trencar soles. Parets transparents. Gotes de rosada sobre el front en despertar-se. Molta llum. Colors. Mil colors. Colors vius. Verd, blau, roig, groc, roig. Forts i agressius i suaus com despertar-se amb un bes; com olorar mil flors diferents d'una sola vegada; com empassar-se un tros de núvol i mantenir-lo molt endins del pit sens quasi respirar.

Va pensar que estava pensant i es va alegrar de poder fer-ho. Per primera vegada en la seva vida se'n va alegrar. Va pensar que s'alegrava de poder pensar que pensava que estava pensant. Va néixer. Va pensar que estava viu. Es va alegrar de poder viure i va seguir vivint.

23 - LA BOJA

Va obrir la porta com podia haver obert la tapadora del wàter. El passadís estava desert i ella caminava tota nua deixant-se fecundar pels rajos de sol. Sabia que ningú dels que hi havia allí entenia el seu comportament tot i que en la seva autosuficiència creien comprendre'l a la perfecció. Això tenia els seus avantatges i els seus inconvenients. Tenia una llibertat, aparent potser, però llibertat al capdavall, de la que no hauria pogut mai gaudir en la seva situació anterior. La repressió existia igualment i encara més forta, però tot i així se li permetien una sèrie de coses que en el món “normal” no solament no eren permeses, sinó que ja hi eren de per si incomprensibles.

Avançava seguint amb els peus la línia recta que queda entre les rajoles, imitant el comportament dels que estan a “fora”. Era una línia obsessiva, monòtona, avorrida i que no permetia cap mena de desviació. Això ella ho sabia més bé que ningú, i en aquest aspecte, tot i que no ho manifestés, es sentia superior. Però de tant en tant s’apartava bruscament. Escopia sobre la línia. Es rebolcava por terra. S’hi girava d’esquena. Arribava quasi a l'orgasme de satisfacció. Es sentia alliberada. S’orinava sobre les rajoles (s’hi pixava). S’enreia d’aquell passadís perfecte, net, inacabable. S’enreia dels seus límits falsos i sagrats, de les seves portes que no portaven enlloc. Llavors es posava a córrer, irregularment, caminant cap endavant i cap endarrere, fent tombarelles, i trucant a totes les portes que es diferenciaven ben poc l’una de l’altra.

Començava fluixet, com si passés el rosari, a renegar de Déu i de tots els seus representants a la terra, començant pels sants pares i caps d’Estat, seguint amb els ministres, els governadors, els alcaldes, els caps de policia, els militars, els vigilants nocturns, els mestres, els caps de família i acabant amb el seu propi pare. La seva veu, mentrestant, anava pujant de to fins a convertir-se en xiscles impotents però agressius. S’enreia de tota autoritat i s’enreia de si mateixa. Acabava plorant; tremolant de calor i suant de fred; veient com les parets s’enfonsaven i ella hi era a sota. Xisclava, xisclava, xisclava...fins que havien de posar-li un calmant. La vestien. La posaven al llit i la deixaven dins la seva cambra a les fosques. Llavors somiava amb el buit i en certa manera era feliç.

En els fons no ho entenia i segurament no ho arribaria a entendre mai (per això li havien posat l’etiqueta de crònica, d’incurable).

En el fons es contradeia a si mateixa. Havia caigut en una paradoxa molt difícil de resoldre.

En el fons no es donava compte que en la seva rebel·lió contra la moral autoritària i alienadora, havia anat a parar a una altra forma d'alienació. S'havia posat en mans, per pròpia voluntat, d'una altra autoritat igualment repressora.

En el fons no s'havia apercebut de que aquella no era la forma realment vàlida de portar a terme la rebel·lió. Però tot i així era força més llesta, força més intel·ligent, força més lliure i força més sana que tots els cuidadors i psiquiatres alienats i servils que, per delegació de la nostra omnipotent societat, s'encarregaven de "cuidar-la".

24 - INTERRELACIONS

El perfum amarg d'una prostituta (de moltes), barrejat amb l'agressiva música de fons, em recorda que aquella verge no ho havia sigut mai. Les verges ja no serveixen per res en una part del món que és major d'edat. Han perdut el seu valor de canvi. Ningú en vol.

Les cuques de llum han apagat els seus fanals. Els resulta menys cansat i més econòmic utilitzar llanternes de vint-i-cinc pessetes el quilo. De fet, les verges i les cuques de llum tenen tan poc a veure entre si com un mussol i un paquet de celtes sense filtre (això suposant que el mussol no fumi). Però posats a buscar una interrelació sempre la podem arribar a trobar. Tan sols cal proposar-s'ho. Per això s'han inventat les teories de les interrelacions. La seva finalitat utòpica és arribar a interrelacionar l'ou i la castanya; objectes molt respectables, per altra banda.

Les verges i les cuques de llum, doncs, tenen en comú l'haver desaparegut. És una qualitat de la que poden gaudir també els dinosaures, els cocodrils voladors, les bicicletes, els cavalls, la bona fe, tots els altres tipus de fe, els minotaures, els nens salvatges, la llet de vaca, les bruixes, els sopars de duro, l'autoritat paterna, la creença en la veritat absoluta, l'ascetisme com a norma de vida, els respecte als nostres majors, els gelats de pesseta, la santa innocència dels nens, les petxines carnívores i els pops gegantins.

Es ben cert, doncs, que, actualment, les oficines d'objectes perduts estan plenes fins a sobreeixir. Cada dia desapareixen objectes, costums i especies noves. Estem en un món que ho està perdent tot, i ja era hora. Així un bon dia, quan ja s'hagi perdut tot; desapareixerà també l'oficina d'objectes perduts, i ens trobarem sens haver-ho volgut, arrossegats per la pròpia dialèctica intrínseca de la realitat, en la negació de la negació; en la fi de la fi; en la desmitificació de la desmitificació; en la desaparició de la desaparició com a tal i per si mateixa.

Sobre les runes, els marcians construiran un món que serà tan real com les nostres verges de fa dos mil anys, i que arribarà a ésser perfecte quan hauran desaparegut tots els marcians i tot allò que hagin tingut la desgràcia de construir.

25 - DE COM NO EXISTEIXEN MONÒLEGS SINO DIÀLEGS AMB UN ALTRE QUE NO ES CAP ALTRE QUE UN MATEIX A FORA. O POTSER NO

Contemplo les meves mans inútils com es belluguen; inútils com tot el cadàver del meu cos. Contemplo la seva ombra, que és part de la meva ombra, i que és tan difusa, tan irreal con jo mateix. Les meves mans no tenen angoixa. La meva ombra tampoc; ni les meves cames, ni els meus ossos, ni els meus ulls, ni els meus cabells, ni els meus braços, ni la meva sang. Soc tot jo que em desfaig enmig del fang pastós del meu viure monòton, desesperançador, horrible, alienant, suïcida.

Quan penso que voldria morir, m'aferro a la meva angoixa i encara em repugna més, Les hores em passen amb un tic tac que em fereix los orelles; m'espanten, m'avorreixen. Visc per dormir, i fins i tot dormint no estic tranquil. Els encadenaments inacabables de frustracions quotidianes, passades i futures, dansen balls rodons de pur sadisme entorn del meu cervell que roda, ja fa temps, com una bimba en un camp de rugbi, resseguint un camí circular, sens poder arribar mai a trobar la seva fi.

Em voldria oblidar de tot, del fang, de l'angoixa, del meu cos, del meu cervell, del temps i de l'espai, del dormir i del despertar-se, de la meva ombra, i de tot allò, que ja no és la meva ombra, però no puc. Tot gira cada vegada amb més rapidesa i jo em moc en el sentit contrari; talment que em sembla que estic parat. Però fins i així em marejo. Voldria vomitar, però llavors no em deixen, o no em deixo jo mateix, i no sé perquè, i voldria saber-ho, però potser em fa por, o potser no me'n fa això, però me'n fa allò que podria arribar a saber si no em semblés que em fa por això, que ara encara no sé i no sé perquè.

Quan arribo en aquest punt sembla que m'enredi però no ho faig, i no ho faig perquè aquesta és la lògica il·lògica de tots els ens com jo, de tan purs corromputs, que no saben què fan, ni on van, ni perquè ho fan, ni perquè hi van, ni si voldrien saber-ho. Amén.

Tot això t'ho dic a tu, a tu que no sé qui ets ni perquè ets, però també se me'n fot, o potser no, però es igual perquè també entra dins de la lògica incongruent dels que no sent res són més que els altres. I és que de fet, sempre, sota la il·lusió del monòleg, s'estableix un diàleg amb si mateix que tampoc és tal diàleg, sinó un diàleg amb un altre, que no és més que aquell altre que ens faria falta tot i que no ho vulguem reconèixer. Que ens solucionaria tots aquests problemes. Que evitaria fins i tot els seu naixement. Que de tan ideal ni tan sols arriba al masoquisme simple d'existir, i que és per tant el causant de la nostra angoixa, i que potser per això, sens saber-ho, ja abans de

conèixer-lo l’odiem.

T’ho estic dient doncs a tu, i mentre t’ho dic em van entrant unes terribles ganes do matar-te, de desfer-me d’aquest tu que no ets res més que un jo a fora. Ja torna a semblar estrany, però no ho és. Al cap i a la fi no seria res més que un suïcidi. Oi?. Em sembla que ja n’he parlat; tot i que sé, no m’atreveixo a jurar-ho (i no es pas perquè jurar em faci venir mal d’estómac), que potser no arribaré a fer-ho mai. Potser seria la solució. Masses “potser”!.

26 - SITUACIÓ DESESPERADA

Els estats depressius i la seva agressivitat pujaven de to a mesura que anaven passant els dies amb la seva monotonia acostumada, amb el seu ofec constant. Reaccions normals, per altra banda, a la permanència a llarg termini dins d'un ambient que es manifestava cada vegada com a més hostil i desagradable, com a més oposat a les seves aspiracions i objectius immediats. La situació, que des d'un punt de mira extern podia semblar d'allò més corrent i acceptable, anava tornant-se progressivament en un infern de desesperació i malestar per la seva ment inquieta. La incompatibilitat era ja tan manifesta que no hi cabia ni la possibilitat d'amagar-la darrera una màscara d'humor fàcil i aparentment desinteressat. El clima xafogós feia preveure l'imminent tempesta. L'espera del desastre final es perfilava ben dibuixada en els rostres de tots els habitants de la casa. Es podia olorar en el seu alè càlid. Es reflectia a traves de la lluentor dels seus ulls.

La rigidesa i mecanització de les relacions empobria fins a tal punt el seu intel·lecte, que aquest es debatia constantment intentant respirar la llum d'un sol que no arribava fins a la seva finestra, amb una compulsivitat i una follia, a més a més, totalment impropis d'un cervell despert com el seu.

Aquella vida s'havia convertit en un mar inacabable de satisfaccions substitutives, imaginàries, portadores per tant d'angoixa creixent. En un planter de fantasmes sense cap ni peus que el portaven irremeiablement vers un cul de sac on s'hauria de manifestar, per fi, o bé la força del seu esperit en la renaixença, o bé la seva debilitat en l'esfondrament total.

El perill del cercle viciós era tan real com la buidor d'aquell permanent contacte amb el no-res. La indefensió de sentir-se aïllat el portava vers un aïllament encara més profund. L'aïllament relatiu l'arrossegava, sens pietat, vers un aïllament absolut. La incomunicació parcial el feia sumir-se inconscientment en una incomunicació total. El sentiment de solitud hi havia moments que era tan greu que el seu cos es convertia ben bé en la closca d'un cargol en temps de sequera, amb la baba protectora feta de llàgrimes incongruents, carregades d'indiferència.

Les escorrialles del seu pensament confús les escrivia sobre un paper blanc com la lleterada d'una masturbació mental continua, insatisfactòria, però que acomplia, més o menys defectuosament, el seu paper d'alliberadora de la tensió, la seva funció de tranquil·litzant.

Solució número “1” per a pessimistes:

La contradicció entre la seva dependència de l’ambient i l’aversió vers aquell aire que respirava s’anà aguditzant fins l’infinit de l’impossibilitat. La relació engendrava angoixa; l’angoixa hostilitat; l’hostilitat nova angoixa; la nova angoixa el portava a l’aïllament i amb l’aïllament la por a la solitud. Tornava a buscar, famolenc, la relació i amb ella l’angoixa era més forta i la follia més propera a cada pas.

Un dia es llençà per entre les reixes de la finestra de la seva cambra, dins el pou sense fons d’un cel obert; esmicolant-se en la caiguda i deixant d’ésser per sempre més. Suïcidi mental o suïcidi físic, però suïcidi al capdavall.

Solució número “2” per a optimistes:

Havent estat inventada per uns químics americans, i patentada per un laboratori suís, la medicina per a tots els mals de l’esperit i del cos en si mateixos i amb les seves relacions amb el món exterior; tot i essent molt cara tenint en compte la novetat; però havent-li tocat el primer premi de la loteria de Nadal (tot i que era la primera vegada que hi jugava); va comprar la ja nomenada medicina; se la va prendre i en un tancar i obrir d’ulls es va guarir (donem per suposat, és clar, tenint en compte la nostra ideologia reaccionaria entorn d’aquestes coses, que estava malalt). La reconciliació no es va fer esperar. El sol va entrar per la seva finestra i tots varen ésser molt feliços i varen menjar anissos.

Nota de l’autor: És de creure i d’esperar, pel bé de tots i en especial pel del protagonista, que hi deu haver alguna altra solució a més a més de les ja esmentades.

27 - L'ESQUEMA

S'acostaven. Feia estona que s'acostaven. De fet potser feia dies que s'acostaven. Havia realment perdut la noció del temps i no li importava pas massa. En aquells moments era ja totalment incapaç de distingir entre els dies i les hores, però això no el preocupava. L'inquietava més el fet de què s'acostessin. No s'hi acabava d'acostumar, tot i que llavors podia fer anys que s'acostaven. Veia les seves siluetes tènues a través de la boira espessa però no podia apercebre's de si era un de sol, de si eren dos, o de si eren molts. Això contribuïa a augmentar la seva angoixa. Sabia, això si, que no li reservaven res de bo; però estava a l'aguait com un gat mesquer, i no se li escapava ni un moviment d'aquella ombra o ombres llunyanes.

Es passava el dia planejant, fent números, calculant, estudiant noves tàctiques, nous esquemes, intentant, amb tot l'esforç de què era capaç, no deixar ni un cap sense lligar. Tenia un punt de partida, una base, com tot home enfeinat en aquest tipus de coses en les que allò que treballa sens descans és la ment. Com molts parteixen de l'existència d'un déu i des d'allí s'arriben a preguntar el sentit de tot l'univers amb tots els seus elements, ell partia de l'existència de les seves ombres amenaçadores. Com molts parteixen de la creença en el progrés i des d'allí arriben a descobrir totes les possibilitats de l'esdevenidor, ell partia de la creença en l'avanç constant de les ombres difuminades. Aquests eren els seus prejudicis.

Hi havia moments en què creia arribar a trobar la solució definitiva. Llavors s'engrescava ell sol. S'embriagava de felicitat. Intentava inútilment moure el seu cos, atrofiat de tan poc ús; i si no hagués estat per aquests impediments i per falta de mitjans pràctics, fins li hauria agradat poder fer l'amor amb una bona mossa. Però aviat tornava a davallar dins les tenebres del seu pensament quadriculat. Un gest inesperat l'advertia d'un error de precisió en els seus càlculs i l'obligava a variar l'esquema elaborat que tan sols uns instants abans era definitiu. Llavors s'angoixava com un infant. La incertesa l'engolia. La inseguretat devorava la seva mala llet, i es reprimia una llàgrima fugitiva que intentava portar a terme la més baixa de les traïcions.

S'oblidava dels estels. S'oblidava del sol. S'oblidava de la lluna. S'oblidava dels arbres i les muntanyes. S'oblidava dels ocells. S'oblidava de l'aigua dels rius, i de l'aigua dels oceans, i de l'aigua dels llacs i de l'aigua dels pous, i de l'aigua dels torrents, i de l'aigua dels núvols, i dels núvols mateixos i de llur pluja. S'oblidava de la neu. S'oblidava del fred i de la calor. S'oblidava del vent. S'oblidava dels llamps i del seu ressò. S'oblidava de les flors, i de l'olor de les flors, i del plaer que produeix l'olor de les

flors. S'oblidava de l'herba fresca, dels camps sembrats, de la suor del treball, del plaer del descans, quan s'està esgotat. S'oblidava de sentir, tan sols calculava. Es sentia molt segur de si mateix; però es tornava a angoixar quan els seus càlculs resultaven no ésser del tot rodons. Es concentrava en la seva boira i s'oblidava de tot. Pretenia agafar aquella immunda boira amb la força de les seves mans í estava convençut d'aconseguir-ho. S'hi aferrava amb desesper i s'hi seguiria aferrant.

Les ombres s'engrandien però aviat tornaven a enxiquir-se i amb elles s'engrandia i s'enxiquia el seu cos, el seu esperit, el seu cervell, o allò que encara estava en funcionament dins el seu ésser enterbolit. S'hauria pogut preguntar el perquè de tot aquell tràfec, però això no entrava dins el seu pla, que s'havia convertit, de fet, en una veritable obsessió.

El temps, tot i no distingir-lo, s'escolava; i les hores, els dies, els anys, s'acumulaven als seus peus, talment burilles de cigarretes de totes marques, qualitats i sabors. Les ombres s'acostaven cada vegada més. Arribava fins quasi a palpar-les amb els dits afilats, punxeguts com pues de forquilla. La seva seguretat creixia, tot amagant el temor del desastre imminent. Sabia, ara, que les seves hores, dies, mesos, anys, decennis, o segles estaven comptats. Sabia com havia de reaccionar i què havia de fer exactament en l'últim moment; quan ja no el separés de les ombres ni el pas d'un alè d'aire, perquè no es perdés res del que no volia que es perdés; perquè ningú es pensés res del que ell no hauria volgut que s'arribessin a pensar; perquè tot fos com ell sempre havia cregut que havia de ser. En aquell moment el seu esquema era tan perfecte que no podia fallar. Les ombres ja estaven a sobre...

Però varen passar de llarg, sense existir, i abans de què es pogués permetre la més mínima reacció, la bestia baixà del cel enmig d'un esclat de llum i no hi havia cap boira. Baixà pel seu darrera i l'engolí com a un cuc que era. Així de senzill.

28 - EGOCENTRISME

Sempre acabo parlant de mi mateix. Es inevitable. Però és així i no hi puc fer res. Soc el meu punt de referència. El món gira al voltant meu, i jo estic tancat dintre el meu cos. Tanco el despertador. El seu ritme em molesta. Em segueix molestant. Hi ha tantes coses que em molesten. Estic condemnat a estar tancat dins del meu cos, a ésser el meu únic punt de referència. L'existència, per mi, soc jo mateix, i el món existeix a través meu. Aquest és el meu món, els altres no. La solitud, l'aïllament, la penombra.

El cel s'enfosqueix i s'aclareix a plaer. No en puc fugir. Sempre seguiré essent jo; fins que em mori, fins que em podreixi lentament dins una terra que se me'n fot ben bé. Potser la negació. El primer pas és anar en patinet. Fa temps que voldria anar en patinet. Si em faltes una cama no podria anar en patinet; però les tinc totes dues; però tampoc hi vaig. De fet, doncs, em puc tallar una cama. No em fa cap falta. Si anés en patinet, aniria a l'infern. Sempre la vella regressió a les masturbacions mentals religioses, místiques, morboses i eròtiques d'aquella infantesa aparentment oblidada. Seguiria tallant. La castració seria ràpida. Una continuació d'aquella que van iniciar fa tants anys dins un convent de monges imaginari, brut, alt com un símbol fàl·lic.

L'intent de suïcidi prolongat de tota una vida. La rememoració d'aquells cants angelicals de pessigolles sota una aixella peluda i suada, d'un dit dins d'un forat, d'un dit sense peu, d'una mà sense ossos. M'hauria agradat que el meu cervell hagués tingut ossos, però no n'hi ha cap que en tingui, i en essència soc com tothom. Com tothom no soc ningú i ho soc tot.

Acaben de deixar anar l'aigua del wàter. Això no em molesta. Ho he fet moltes vegades, i sempre ha acostumat a produir-me una certa satisfacció. És la satisfacció de les petites coses, d'aquelles que no deixen d'ésser mai petites coses. Influenciat per ves a saber què, penso en una girafa i em surten tot de taques al cos. És una lepra benigna, de les que se'n van després de sopar, quan ve la son i s'entra en l'únic món que val la pena viure. Tots em pressionen des de fora; però segueixen estant a fora. És llei natural, o potser no, però tan li fa. El fet és que a dins no hi ha ningú més que jo, que dec ser llefiscós perquè tot rellisca, s'escorre dolçament en un orgasme perllongat i dolorós, més que no pas satisfactori.

Després de tant negar, no he aconseguit negar una cosa tan senzilla com aquesta. Segueix el despertador, i els reflexos dins d'uns ulls buits, de fotografia, que esdevenen fantasmagòrics, com tota la cambra en conjunt, que em va engolir un dia i enca-

ra no m'ha escopit. Però és que això d'escopir requereix tot un aprenentatge, i per ara es veu que encara no hi ha ningú que s'hagi decidit a ensenyar a escopir a les cambres, i menys a los cambres fantasmagòriques. Podria ésser la professió del futur.

Després de deu anys d'escriure sobre un mateix paper, encara no s'han inventat els wàters amb música. Les mares segueixen parint fills com els conills. Els negres no s'han tornat blancs ni els blancs negres. Les tisores segueixen servint per el mateix que han servit sempre (per assassinar a víctimes innocents), i encara no s'ha descobert la manera de plantar patates dins les ampolles de vi.

Tristament lamentable, però real. Si no fos massa pessimista (falten dotze minuts i dotze segons per les dotze), potser m'atreviria a pensar que he aconseguit deixar l'escorça de la meva pell. Que tot vomitant, vomitant (costum molt sa i mes quan s'està empatxat), m'he arribat a vomitar jo mateix. Seria la fi. Una fi agradable. Però és que per allò tan lògic i conegut del circuit en feed-back, sempre acostumo a acabar tornant-me a empassar tot allò que vomito. Es com un cercle... Anava a dir "viciós", però es molt tòpic. No?.

29 - NITS DE TREBALL A UN DRUGSTORE

Encenc un cigarret. És la única i ultima distracció en un món absurd i avorrit. Un ull em mira, però tan em fa. M'és absolutament indiferent la mirada de tots els ulls que em volten constantment. Amb cada núvol de fum que fuig de la meva boca se'n va un minut d'espera. Passa un individu petit, rabassut, amb cara de pocs amics, i un altre de prim i sec amb un jersei vermell, i una parella agafats. Quina calor. Em sua cada cèl·lula del cervell, i amb cada gota de suor em desapareix una idea.

Bolígrafs vermells, negres, verds, de tots els colors, marques i preus. Què m'importen a mi els bolígrafs, així, morts, darrera un aparador, esperant que qualsevol imbècil es deixi enredar per la marca i el preu i se'ls emporti. Fa temps estava descontent de la meva situació. Fa temps les coses eren diferents. Com s'escorre el temps per les escletxes de l'espai que ens envolta. Ara les coses han canviat i segueixo estant descontent de la meva situació. El canvi és tan ràpid que supera la meva capacitat de moviment.

Passen uns pits i al seu darrera una dona. No es percep massa bé la connexió entre uns i l'altra. De fet no fa cap falta. No té massa importància en aquest moment. No és cap qüestió tan transcendental com per trencar-s'hi el cap. Un estúpid, davant meu, és feliç dient una incongruència darrera l'altra. Rient-se les seves pròpies gràcies. Una masturbació mental darrera l'altra, sens ni un petit punt de sublimació. M'arriben de cua d'ull els reflexos d'uns bolígrafs que van girant (més bolígrafs) sens un moment de descans; amb un moviment que es repeteix a si mateix sens cap mena de progrés; totalment negatiu i monòton.

Ni tan sols hi ha mosques que et distreguin amb el seu vol rotatiu. Compri una postal. Concentrat de Barcelona a cinc pessetes. Conegui vostè la ciutat amb una sola ullada; sense cap esforç i a distància. Què es pot demanar més?. Realment la gent no acostuma a demanar més. Ni demanen més les prostitutes que s'asseuen a les taules del bar, esperant. Tothom espera alguna cosa i aquest és l'error. Ni demanen més els homosexuals que s'acontenten amb veure els homes con orinen als WC. Ni aquell home embriac que es barallava l'altre dia amb el "sereno". Ni aquella noia de cara pàl·lida, anèmica, fantasmagòrica, que es passeja amunt i avall totes les nits, i diu que porta dol per ella mateixa. Ni l'ex boxejador mig sonat que ara fa de fotògraf i va passejant la seva panxa descomunal per tot Barcelona. Ni la prostituta lletja, grossa, fracassada, que sempre s'asseu al mateix lloc i a qui ningú fa cas. Ni el cambrer jovenet, enamorat d'una dependenta, que s'inventa mil fantasies, se les creu i en viu, i les

repeteix cada dia en un intent frustrat de convertir-les en realitat. Tampoc demanen més l'encarregat que es passa el dia parlant de putes i quinieles perquè no sap parlar de res més. Ni el subdirector que s'aguanta com una estàtua de marbre sobre el seu principi d'autoritat, i que quan aquest s'enfonsa, es desinfla con una pilota de platja sense tap. Ni el "maitre" que va anar pujant des de cambrer però que ara ja no es recorda de quan ho era.

M'agradaria preguntar-los-hi si estan contents de la seva situació. Possiblement molts d'ells ni s'ho han arribat mai a plantejar. Però si tot és tan senzill!. Aprengui tot allò que cal saber de la vida per cinquanta pessetes. Aquest llibre de butxaca, de portada llampant i cridanera, li ho ensenyarà.

La llum es artificial com tot allò que, més o menys mort, més o menys viu, es belluga per aquí dins. Quantes hores perdudes per poder menjar; per poder seguir arrossegant els peus, que ja no t'aguanten quan surts d'aquí, sens un destí clar i concret. Hi ha qui arriba a perdre setze de les vint-i-quatre hores del dia. Què li resta?.

Se m'escapa un peu i quasi ni me'n dono compte. Soc incapaç de moure'm per anar-lo a cercar. Se m'han escapat ja tantes coses!. M'agradaria seguir la trajectòria del vent del ventilador però no el veig. Ni tan sols el puc sentir i pràcticament no se sent. És quelcom tan imperceptible com la meva respiració, com la vida mateixa dins un cementiri tan gran. Tots caminen i no fan camí, tan sols el perden, el deixen endarrere.

Compri una postal de felicitació. No cremi el temps pensant. Vostè no està fet per a crear res. Ja li donen escrit tot allò que ha de dir. Una vitrina plena de rellotges. Segurament tots estan aturats. És allò que molts pretenen aconseguir. Una mossa rosseta, més aviat bonica, plena d'alcohol fins la última punta dels seus cabells arrissats, es va enganxant a tots els homes, buscant, realment, ves a saber què. Un vell verd, amb uns tirants què més que aguantar-li els pantalons l'aguanten a ell, perquè no surti volant com un globus, li diu qualsevol cosa. Ella no en fa cas.

L'ambient és atapeït de fum, de sorolls sens sentit que han perdut la seva significació a mig camí. Hi han moments que tot trontolla, s'esfuma. Els fantasmes de la gent segueixen passant, perdent-se una nit possiblement prenyada d'estels, a canvi d'uns miserables fluorescents sense expressió. Però ja no molesten. S'han convertit en quelcom totalment indiferent. Dues hores més i ja estaré dins el llit. Dormir, dormir, dormir, dormir; quina fugida més fàcil. La vida dormint; i tot i així no acabes de fugir mai. Demà serà un altre dia. Un altre dia segurament molt semblant al dia d'avui.

30 - GIRA, GIRA, GIRA...

Gira, gira, gira, gira.... Sembla un títol de cançó italiana, però no ho és, i aquí resideix el quid de la qüestió. Gira el món i t'arrossega, No hi pots fer res, estimat amic. És un cul de sac, un cul de sac apedaçat. Totes les nostres ments estan apedaçades i s'aguanten per pur miracle. Els miracles són un mite; un mite de la incultura manipulada. La incultura manipulada és la que neix de la necessitat primària de menjar (omplir-se l'estómac engolint queviures). Menjar és l'acte més transcendental realitzat per l'home des de la seva aparició. Qui no menja no fa l'amor. Aquest si que és quasi el títol d'una cançó italiana. Qui menja molt explota, i l'home per tal de poder menjar és explotat. Quan explota un globus ningú en fa cas, i quan s'explota un ésser humà també s'intenta que ningú en faci cas. Això no vol dir que els globus i els éssers humans s'assemblin gran cosa, o potser si, mai se sap.

Ací és quan es detura la màquina per tal de meditar sobre la seva pròpia essència. Les màquines es mengen els homes com aquell qui es menja un ou ferrat. Però no són les màquines les culpables, i, aquí segueix residint el quid de la qüestió. La qüestió va ésser allò que va fer famós a en Shakespeare, en alguns indrets conegut com Txespir. Allò que roman més dubtós es que fos aquesta mateixa qüestió.

Interrompem uns segons aquest programa en directe per anunciar a ses excel·lències els teleespectadors que la lluna s'ha divorciat. Sembla ésser el producte esperat d'un complot sanguinari dels comunistes i maçons per enfonsar els més preuats valors de la cultura i tradició occidental, producte d'un milió d'anys d'estupidesa.

Sento profundament haver de recórrer a un punt i a part en aquest moment per tal de poder expressar el següent fet: Acabo de col·locar un disc a la seva funda. És un treball d'integració equiparable al d'educar un infant. He canviat de tema voluntàriament. Es una forma com una altra d'eludir realitats compromeses. Tots ho fem diàriament. Perquè no ho havia de fer jo?. Us crèieu que era diferent?. Així, ara, ja no sé de què parlava, i puc reprendre el mono-diàleg com si no hagués passat res. Es una estratagema de gat vell (no necessàriament bell).

Gira, gira, gira, i ens engoleix. És la reencarnació de la mentida feta realitat corpòria. Sembla un joc de paraules però no pretén ser-ho. Pretén tan sols ésser un retrobar-ser enmig de la confusió general. En altres moments he parlat de generals, i de les seves medalles insulses, record d'un milió de morts, i no tinc ganes de repetir-me.

Fem altra vegada, doncs, punt i a part. Masses punts i a part. La història de cada home és un seguit de punts i a part; única sortida en un món que ens obliga a produir,

una coma darrera l'altra. L'estat de coma és l'estat ideal per tots aquells que es veuen obligats a fer de la seva vida una mort lenta i solitària. Aquesta és l'existència que ens desitgen els nostres déus. Els nostres déus tenen molts dòlars i tres inicials que no em cal anomenar. Me n'oblidava: però no saben estimar. Hi ha molts verbs que acaben en "ar". Quan anava a l'escola m'ho ensenyaven. D'aquests ells en saben uns quants. Perquè us els he de dir si els coneixeu tan bé com jo?.

Una de les seves armes preferides és la llunyania. La llunyania del dia definitiu. El dia definitiu ningú sap quin és, però es igual. Amor meu si no fossis tan lluny t'estrenyeria amb delit (d'estrènyer; no d'estranyar, com ara); però això ja hem quedat que no ho coneixen; oi?. No conèixer és desconèixer, que és com conèixer però menys, menys d'allò que seria necessari per poder transformar el món. Transformar que és formar a través. A través de l'absurditat de la formació en si mateixa, que malgrat tot no és tan absurda com pugui semblar en un primer cop d'ull. (Els cops d'ull, per si algú es confon, no tenen res a veure amb els cops d'Estat, tan a l'ús del dia).

Fem un esforç i retrobem la coherència, tan necessària quan s'està perdut. La coherència és el marc on s'enquadren els enganys; única raó d'existir, quan ja no ens resta res més en què sustentar-nos. Intentem retrobar-la. Un esforç. Un altre. Impossible. Fa centenars d'anys que l'hem perduda. Impossible. Tot gira, gira, gira i ens arrossega...

31 - LA CALOR I LA FINESTRA

M'estaborneix el cap la calor i me'l fa bullir i escupo idees com aquell qui escup sang. És una calor lluenta i pesada com una medalla de general. Com mil legions de mosquits; mosquits vius (no dels que s'endú el vent), enganxades a la pell i xuclant-me la sang (no les idees), que surt negra com el petroli.

Em pesen en el cap els cabells (potser les idees també) i em molesta la caspa; una caspa blanca com les muntanyes de neu, però de neu calenta, no freda i que pica com el sol, que ara s'ha fos. El sol que il·lumina la gent de dia i de nit l'amaga, que va pels carrers rosegada pel temps que s'acaba i se'ls hi menja els cabells, el cap, les idees, la caspa, els mosquits i les medalles de general.

Fa calor i és de nit, però no ho sé. No ho sé perquè cent, mil, deu mil fantasmes m'assetgen . Fantasmes de diners, d'altres objectes insignificants i de mi mateix. Són fantasmes agradables o desagradables, simpàtics o bé avorrits, però no deixen de ser fantasmes. Com he dit abans, és de nit. Una nit que deu ser clara amb lluna, o bé fosca sense lluna; o potser clara sense lluna o fosca amb lluna. Però tot això m'ho imagino (caldria preguntar-se qui és aquest "jo" que imagina) perquè tinc la finestra tancada; i obrir una finestra és un treball de músculs i, a més a més de la força, requereix decisió.

Jo, infeliç de mi, resto aquí, assegut en una cadira de material plàstic, producte dels avenços de la ciència, de l'esforç d'uns químics mal pagats, o potser ben pagats, mai se sap; i resto indecís, indecís, insegur, dubtant com tot bon escèptic, com tot home modern d'idees cabals, mort de calor enganxosa, tant enganxosa com els anuncis de la televisió. Sens saber si obrir la finestra i mirar la lluna, que potser ja no hi és, o si quedar-me aquí a dins, ofegant-me en una son que em ferma els ulls i em furta la vida i el temps, factor molt important, sobretot si es te rellotge i és submergible com el meu; estant com estic immers en aquest cercle viciós sens poder sortir-ne, i esperant l'arribada del dia, per tornar a plantejar-me el problema de la finestra, més ben dit, per seguir plantejant-me'l, per tal de fitar l'arribada d'un sol, que escalfa però no crema, sempre, és clar, que hom no s'hi estigui massa estona a sota.

Després de mig dia d'enclaustrament i una petita fugida a la capa externa, podrida com sempre, de tant netejar-la amb detergents que no netegen, em tanco novament i projecto els meus ulls vers la finestra, ara mig oberta, buida de llum i de lluna, enigmàtica, que després em caldrà tancar. Conto els diners, com qui menja taronges o mata soldats al Vietnam.

Em plauria la música i el cant, no d'aquell que diu cantar però brama, sinó d'aquell que diuen que brama però canta. En un calendari s'acaben els mesos en desembre i comencen en gener, com si fos així de senzill i les rajoles, ni fredes ni calentes, que trepitjo, plenes de buits plens i esquerdes tapades, transpiren la suor d'uns obrers, que ara se m'enganxa. Em plauria la música, però la nit és sagrada i no es pot estroncar el son dels que dormen, que dormen i somien (ser vampir de la lletra és mal ofici, perquè la sang és cara i no resulta), que somien, com deia, amb escurçons, escorpins, escarabats, i aspirines, i es toquen l'esquena amb el pit, tot bufant pels forats de la mà, i xuclant-se el dit gros del peu esquerra com si fos un xupa xups. D'aquells que, després dels seus somnis, en els que besen a dones amb cara de gos i van dalt de trens de càrrega amb potes, quan es fa de dia, després d'orinar, toquen de peus a terra, però no arriben a tocar mai de mans al sostre.

Abaixo la persiana, com qui s'abaixa els pantalons, i em torno vermell de calor, després groc i suo una suor pudenta, sexual, eròtica, desoxirribonucleitzada com en Dalí, i atractiva, que em baixa pel front, m'acaricia els bigotis i, en empassar-me-la, m'ofego i vomito i no escupo sang ni saliva (perquè se m'ha acabat), però si paraules, verinoses i pudents com la suor.

S'han apagat i encès els llums dues vegades. Primer s'han encès i després s'han apagat. S'han tornat a encendre i s'han tornat a apagar. O potser primer s'han apagat i després s'han encès. S'han tornat a apagar i s'han tornat a encendre. Depèn de com es miri, de com es vegi, de com es vulgui veure i de com t'ho deixin mirar, veure o voler veure. Però tan se val, al cap i al fi la Terra és rodona i nosaltres...nosaltres no som quadrats però ens hi van tornant, de mica en mica, a poc a poc, sens fer massa soroll, perquè sinó la gent es desperta.

Bé, com deia, han passat dos dies més (caldria preguntar-se com han passat, però això no incumbeix als vampirs) i ja s'ha tornat a fondre la bombeta. S'han abaixat per milionèsima, bilionèsima, trilionèsima, etceteramilionèsima vegada les persianes i em torno a trobar, no per milionèsima vegada perquè el pis és nou i encara fa pudor de pintura, barrejada amb la pudor de suor, produïda per una calor irresistible, inaguantable, pesada, lluenta, i emprenyadora com una xinxeta, em torno a trobar doncs en aquesta mateixa estança. Una estança quadrada, quadrada com un cercle quadrat, com una cadira que no sigui rodona, o com una pilota extraterrestre; bé o potser és rectangular; no ve d'aquí, i blanca, blanca com el paper abans d'escriure-hi, com els llençols, calçotets i samarretes i com l'ànima dels infants, dels infants purs i celestials, que de dia juguen, salten, corren, van s escola i de nit es masturben, quan no els veuen els seus pares.

I em trobo aquí, oblidada ja la finestra, mirant al cel, que també és blanc i te un sol artificial que s'apaga i s'encén al gust del client, tocant-me de tant en tant els pèls de la barba, que no em veig i m'agradaria veure, no a través d'un mirall, sinó amb els meus propis ulls, però per poder-ho fer me'ls hauria de treure i donar-los-hi la volta, i no m'acabo de decidir, que quan son molt llargs es poden fer sevir d'escuradents (els pèls), sempre que no es tinguin dents o siguin de goma, plàstic plexiglàs, nylon, terlenka, tervilor, crilenka, però no pas de llana verge, perquè això de la virginitat ja està passat de moda.

Toca el rellotge, o potser soc jo que toco el rellotge, perquè els rellotges no to-

quen, o potser és que ens toquem l'un a l'altre, jo al rellotge i el rellotge a mi, el rellotge a mi i jo al rellotge, i no és la una, no, són dos quarts de dues, però tampoc són dos quarts de dues, ni dos quarts de tres , ni dos quarts de quatre, ni dos quarts d'una, sinó dos quarts menys cinc de dues, així tal com sona, fredament, amb una fredor calenta, bullent, sens ni mica de pietat per aquells que no tenen son, però ja els hi comença a venir.

32 - ESCRIPTURA AUTOMÀTICA

Avui he tingut dos somnis. Dos somnis tant reals com el meu fàstic. El millor de tot però han estat els anuncis. Ha sortit en Fu; i mira que és bonic, bonic com una pipa torta, com una sargantana, com una pipeta dreta. En Fu i la seva fàbrica de calçotets orgàsmics per a calents mentals refredats. Sembla estrany, fa temps que no era vampir. Però estic influenciat per mil influències, influències blanques, influències negres, influències grans, influències petites, "influ", "influ" i al final explota: tan sols surt porqueria. Porqueria que ve de porc, de porc jo, de porc tu, de porc ell: cabdell. Acabo d'elaborar un paradigma. Soc fabulós. Tan fabulós que ja no sé ni parir. Em fa por que això no sigui un avortament; un avortament de mare soltera, perquè jo soc soltera. Sabeu?. De mare soltera esterilitzada. Esterilitzada amb sterilair, d'aquell que no fa pudor; el que no vol pas dir que hagi de fer olor, perquè si fes olor em tocaria olorar i per olorar fa falta un nas i jo tan sols tinc una trompa. Ha!, ha!, ha!, ha!. M'ho he cregut. M'ho he arribat a creure. Ja no tinc pensaments solemnes. He caigut molt baix. Tant baix que no goso bellugar-me perquè em fa por...Què em fa por?. És que si em bellugués. Si m'arribava a bellugar. Quin Problema!. Problemes no!. Problemes no!. Problemes no!.

Soc diarreic. Tant diarreic que us estic prenent el pèl. Hi haurà algú tant idiota que sigui capaç de llegir això?: S'assemblaria a mi!. Balleu!. Balleu!. Balleu!. Alegria, molta alegria, molta il·lusió, molta televisió. Ai la bamba, la bomba, ai la bamba, la bomba.

Tu!. Si tu, que t'has atrevit a llegir. Tens els minuts comptats. Se t'ha acabat la tranquil·litat. Milions d'escarabats, de bitllets de cent cremats, de portes sense puny, sense pany, sense res; milions de jo, de llibres de formació i de bíblies pornogràfiques, s'estan passejant per la teva habitació. S'estan menjant les parets, els mobles, la teva submissió, i els tubs de la calefacció. I jo m'estic menjant la teva ànima i em repugna i m'acabaré posant trist. No em vull posar trist!. Vull riure; beure Coca Cola; fumar Lucky Strike; veure molts anuncis i portar una camisa de coll de girafa. O potser no?. Potser no em creus?.

El paper és blanc. És o no és?. Aquesta és la qüestió. La qüestió plantejada fa molts i molts anys pels filòsofs de la diarrea. En aquella època en que les besties xiulaven, els bitllets de mil cantaven i encara no s'havia inventat la dona: aquesta que no dóna mai res de bo.

He cregut convenient aixecar el peu, però no m'he atrevit: em podrien veure. Estic reprimit!. No m'han deixat aixecar el peu i demà ja no em deixaran aixecar el dit i demà

passat m'hauré d'aixecar l'ungla. Em sortirà molta sang i fins potser se'm gangreni una cama i me l'hauran de tallar. A veure si així els puc entendrir!. M'estan matant a cops, cada vegada més forts i jo m'hi deleixo, fins que no pugui més. La meva cambra és rodona, és una esfera, és una el·lipse, i jo soc llefiscós com una clara d'ou. Soc repulsiu. Soc una deixalla. M'arrossego. Em fa pudor el cor. He gosat pensar i m'està destrossant aquesta droga infecta. Però encara soc viu!.

Passejo per una carretera llarga i alta, voltada de cases d'un pis sense baixos, carregades de parallamps, de para-vents, de para-vides. El camí és ple de llangardaixos verds, de cabells rossos i ulls en forma de castanya, però no pas de pera com potser algú s'hauria imaginat. Dins el cel clar un avió prenyat d'aigua tapa la lluna i no em deixa veure el sol. Les estrelles s'han anat perdent i amb elles han perdut els seus llocs de treball els astrònoms, els poetes i els fantasmes. L'última que queda ja és vella, tant vella com jo, però no tant buida. Dins l'absurd d'una paraula mal escrita s'ha precipitat una gota de petroli i els grills s'han posat a bramar amb els seus roncs de motor espatllat. La carretera és blava i el cel és gris. Jo soc tant negre que, a vegades, se'm confon amb la meva ombra.

Ha explotat un artefacte atòmic en algun lloc. No vull saber on, ni m'interessa i, si ho sabés, potser tampoc ho diria. Això forma part d'una de les facetes més interessants del meu caràcter, i els capolls repugnants de les flors s'han obert carregats de mala llet. Avui no és festa. Celebrem-ho!. És un dia com tots, com tots els que han passat; ni pitjor ni millor; com tots els que vindran, si és que arriben a venir i si és que els passats han passat realment, perquè jo a vegades no estic segur de què hagin passat i tendeixo a creure que algú m'enganya. Ai!. És això!. M'estan enganyant deliberadament. Fa molt de temps, molts anys, molts segles, molts mil·lennis, mai. La primera imatge que vaig tenir del món va ésser ben peluda.

Potser us imagineu que un pot de plàstic és igual que un pot de vidre i que un pot de llauna, i que un pot de fusta, i que un pot de plàstic verd, o blau, o negre, o marró, o roig, perquè també podria ésser roig, roig i alt, roig i baix, roig i rodó. Però potser no és un pot de plàstic. Potser ni tan sols és un pot. Potser també soc jo. I potser el jo no és ningú: tan sols un absurd.

He mirat a terra (havia parat un moment d'escriure) i m'he meravellat de poder mirar a terra, i ho he fet com la cosa més natural del món, com aquell que s'estira un dit o es rasca l'orella. La lluentor del terra m'ha fos els ulls i he restat en la foscor espectral d'una cambra tancada: la cambra del meu pit; no els meus pits perquè no en tinc. He sentit i encara el sento, el catric catrac del despertador com s'acostava, però deu haver passat de llarg, perquè ara ja no m'importa. Ara tan sols m'interessa no arribar a demà; morir com ho fan aquells que no han nascut mai; que no saben, o almenys ho fan veure, el que és viure i que moren, encara que siguin àngels amb ales de plom, per primera vegada en el seu buit etern. Així sigui. Que es faci la santa voluntat de la nostra mare televisió (ens ha tocat ser fills de puta). Amén.

Estic enamorat. He somiat tota la nit. Ja no puc resistir més. És terrible i al mateix temps meravellós. Estic enamorat de mi mateix. Estic enamorat del meu fàstic. Estic enamorat de la meva bellesa repugnant, de la meva horrible existència, del meu dols podrir-me, del meu sexe amorfa i voluptuós. L'encenedor no s'encenia, però ara ja es torna a encendre, tot era qüestió de pedres, però no de pedres al ronyó, ni de pedres al fetge, ni de pedres a la fel, ni de pedretes de riu...així de senzill.

Veig una goma blava amb una ratlla blanca, mig tallada, o bé tallada pel mig; verticalment, no horitzontalment; mig gastada, d'un color blau clar. Si més no jo crec que és una goma. Podria no ésser una goma. No estic segur de què sigui una goma. Una goma d'esborrar, és clar. L'agafaré!. No hi arribo. La tinc a la vora; tant a la vora que no hi arribo. La veig borrosa. És una goma. Em deu estar esborrant la vista. M'està esborrant la nineta. La meva nineta s'està quedant blanca: No tinc ull!. Ho veig tot gris: El cel, les muntanyes, el mar, els arbres que hi ha a les muntanyes, les branques dels arbres que hi ha a les muntanyes, els ocells que hi ha a les branques dels arbres que hi ha a les muntanyes, les plomes dels ocells que hi ha a les branques dels arbres que hi ha a les muntanyes.

Estic enamorat!. Tota aquesta grisor és amor. Amor pudent i suau com un porc espí.

No us heu mirat mai una llum fixament?. No us heu preguntat mai si aquella llum que estàveu mirant fixament existia realment o tan sols era un simple i pur fantasma?.

Veig un ganivet, un paper, l'ombra d'una mà que escriu i una llum. No veig res!. Els ulls se'm tanquen. Torno a mirar la llum. Escric sense veure res. El despertador, tic, tac, tic, tac, tic, ja em torna a gratar el cervell. És molt divertit. El cap em cau. Tot volta. Jo volto i he de fer un eructe. No puc aguantar més.

La pipa és a punt de caure, però a mi ja no em preocupen les caigudes. Les coses em fan mal als ulls, des de la llibreta fins les gotes del nas, passant pel reflex de les meves pestanyes. La mà no obeeix. Sembla com si fos d'un altre. Se m'escapa. Vol fugir. Penja com una pera madura, a punt de caure. Deu ser freda. És blanca. Em repugna. Sincerament, em repugna. Això no pot ser meu. Intento apartar-la. Llençar-la lluny de mi. És llefiscosa. Tan sols penja d'un fil. Es va fent grossa, ampul·losa i el fil s'estreny. Em caurà per sobre i m'hauré de rentar. No vull que em vingui la nàusea. Em grato el sexe amb la mà. Se m'hi ha quedat enganxada. El fil s'ha trencat. Del canell em raja una mica de suc, espès i lluent com baba de cargol. No ha estat res. Tan sols uns moments. Començo a dubtar que hagi succeït realment. Segueixo tenint picor.

No heu viscut mai uns moments, com ara els estic vivint jo, en què voldríeu viure de tal manera que ja no us haguéssiu de preocupar per poder viure, ni per haver de cercar la millor manera de viure, i que fos una manera de viure en què ja no ús fes fàstic haver de viure tal com ara heu de viure, perquè ja faria temps que viuríeu d'una altra manera, que no seria la manera com us ha tocat viure?.

És trist. A l'home li arriba un moment en què se li acaben les paraules. És tant trist com quan a un embriac se li acaba l'alcohol, o bé a un drogat la droga. I també hi ha uns moments en què no se li acaben les paraules, però si en canvi les idees. I encara hi ha uns moments en què se li acaben les paraules i les idees, i llavors tan sols hi ha dues solucions possibles i problemàtiques a l'ensems: Agafar un ganivet i deixar, després, que sigui ell qui t'agafi o bé anar-se'n a dormir; tal com fan els porcs, les cabres, les vaques, els cavalls, els gats, els llimacs i les persones decents, honrades, honestes i amb una orella a cada galta, com ara l'estàtua de la llibertat.

33 - CARTA DES DE LA PRESÓ

Avui he aspirat amb delit el dolç aroma de la meva merda en abandonar de mica en mica el seu emplaçament dins les cavitats del meu espai interior. M'he sentit altra vegada infant. He recordat l'escalfor i voluptuositat del cony de la meva mare en deixar jo enrere el refugi de la cara fosca del seu organisme. He començat a experimentar el meu caràcter de deixalla biològica; i he tingut per primera vegada la clara consciència d'estar donant a llum. Per fi m'estava parint a mi mateix. M'he fet el ferm propòsit de reivindicar, d'ara en endavant, sense descans, el dret que te tot sistema viu a l'autoconcepció.

He trobat la síntesi de la contradicció fonamental de la nostra espècie: Ja no hi haurà ni més pares ni més fills, sinó una sola substància en expansió constant. Ha estat la fi del meu metadiscurs i de tota altra ejaculació mental: Tan sols la praxi quotidiana servirà de fil conductor del nostre esdevenidor. S'ha acabat l'època decadent dels cossos sòlids i de les idees abstractes, l'època dels cossos abstractes i les idees sòlides. Tot serà substituït per un estat general sense especificar. En un primer moment, pre-revolucionari, es donarà un protagonisme dels estats líquids, gelatinosos, gasosos i els seus intermedis. Serà l'etapa de la preeminència de les exsudacions, secrecions i metabolitzacions diverses.

El foc, la terra, l'aigua i l'aire deixaran d'ésser els elements primaris. S'haurà acabat l'imperi de la carn i l'esperit. L'energia del flogist ja no il·luminarà els forats negres situats a l'infinit de l'èter que ens acull. Haurà arribat el moment de les suors, els sèmens, les orines, les ventositats, els excrements, les mucositats, les salives, els alens, les limfes, les sangs i les vomitades. Reivindicarem, amb l'exemple, el dret de tot ciutadà a suar-se, orinar-se, ejacular-se, cagar-se i vomitar-se a si mateix, d'una manera ininterrompuda i progressiva.

La separació absurda i obsessiva entre l'endins i l'afora es fondrà sens remei, amb cada palpitació productora del nou temps sens articular. Serà l'apocalipsi del "jo en la seva càpsula de pell" i del "ell en la seva càpsula de ferro forjat". L'esfondrament del món discret i retallat. La seva substitució per la fluïdesa de la morfogènesi il·limitada i en acceleració constant. Serà com una cursa esbojarrada vers la gran catarsi de la matèria i l'energia còsmica: El nostre rencontre amb la sopa biològica ancestral. El retrobament del no-res original i el no-res final. En arribar en aquest punt, haurem deixat el control de les regnes del nostre procés, doncs aquestes ja no seran necessàries. L'Atzar s'haurà instituït finalment en el providencial assassí de l'últim dels

nostres Déus, tot guiant, cap el plaer sens demarcacions del Caos total, a l'esquitx universal de la nostra evolució.

Farà temps que haurà perdut el seu significat la contradicció entre l'individu i el grup, entre la constricció del tot i la independència de les parts. Prou separacions entre entitats i contextos ambientals. La sopa humana i la sopa química aliena es fondran en un sol puré projectat vers l'infinit. Serà una mena de galanteig fecundador, entre les nostre secrecions enganxoses, els olis, els greixos, els detergents, les llets i tota una llarga llista d'àcids, que actuaran com a missatgers i operadors. Els nous estats generalitzats ja no es podran anomenar. Seria un sacrilegi impossible i car de pagar, intentar posar nom al fruit de les transformacions, que hauran escombrat, d'un sol cop, a la matèria i a la seva gramaticalització significant. Seria tant incoherent com, per a un ésser primitiu, intentar llepar-se l'interior de la pròpia llengua; com intentar agafar i retindre dins les mans les esteles flamejants, deixades per un núvol d'escarabats voladors.

Companys!. La nova era ha començat!. La lluita continua!. Res ja no podrà aturar el continu de destrucció, reconstrucció, redestrucció, que ens embolcalla i ens arrossega ineludiblement vers l'estat indiferenciat del Desordre atòmic definitiu. Res ja no podrà aturar la voracitat sens dirigir del polisèmic producte de la nostra fatal desaparició. Haurem deixat enrere els anys de les veritats mesquines, orientades, individuals, interessades i normatives. Haurem deixat enrere els anys dels deliris pautats, organitzats, codificats, dirigits. Haurem deixat enrere els anys dels mateixos deliris en si; i fins i tot haurem deixat enrere l'època dels anys mateixos.

Ara iací, a través d'aquestes lletres, que constitueixen el darrer testimoni del vell món, desprès per ja sempre més de la meva persona (encara existent com a tal), us profetitzo la institucionalització, de la que m'erigeixo en primer agent, de la mort definitiva del la Paraula, de l'Assassinat primordial del Verb, del creixement exponencial de la desestructuració alliberadora.

Quan llegiu aquestes línies, hauran deixat ja de tenir sentit. Hauran afirmat el seu contingut, mitjançant la seva pròpia negació com a discurs; i vosaltres, llavor d'aquest futur immens, haureu començat a sentir com, al llarg del seu consum, se us ha anat escolant el fil agre del vostre mateix significat; com, a poc a poc, la incontinència general dels vostre esfínters, ha possibilitat que, el creixent magma de les vostres excrecions, us anés engolint, a través d'una immensa llepada càlida i protectora. Com m'està succeint ara, a mi mateix,ací, entre aquestes reixes. Companys! És l'hora de la Lluita final, del final de la Lluita, del final del final!.

Els vòmits us cauen cara avall. Aneu perdent el vostre jo amb cada nova i forta glopada espasmòdica; amb cada nou raig d'orina bullent; amb cada nova expulsió de líquid sanguinolent per les vostre orelles. El Temps ja no ens pertany: Passat, present i esdevenidor s'han volatilitzat en un sol moviment. Només ens resta l'existència.

25 d'agost de 1980.

34 - BEVEM DE LA FONT RECONFORTANT DEL DOL *

Mil nou-cents vuitanta, has estat l'any de la mort del Pare. Els psicoanalistes estaran contents perquè he volgut recórrer al desenpolvorament d'una relíquia conceptual del seu llenguatge estalactític. Has estat l'any de la mort i el dol. Amb la desaparició de la matèria, que encara els feia de rovellat suport, t'has emportat les restes dels mites de la nostra adolescència existencial. Amb tu se'n van els lligams que ens unien a un passat que tampoc podia ser.

T'has emportat els sacerdots que vàrem escollir per la nova religió que ens havíem creat. Per això estem tristos i plorem amargament. Tenim dret a fer-ho. Cal dir adeu abans de començar a caminar una altra vegada. Per això ens recordem d'en Sartre, d'en Dutschke, d'en Barthes, d'en Bateson, de l'Althusser (has trencat el teu propi mite), i d'en John Lennon (el teu propi mite t'ha devorat). Per això ens entendreix el seu record. Calien els seus sacrificis als déus de la "Creença", per acabar d'exorcitzar els crits d'aquell univers, que ens reclamava, des de la seva agonia lenta.

Mi no-cents vuitanta ens has llençat al buit. Ens has deixat sols davant de l'infinit. Ens has obligat a créixer; a fer-nos GRANS. Ara iací, després d'haver empaquetat la nostra història, sens oblidar-la ni renegar-ne, i abans de tornar a mirar endavant, podem començar a ésser i a sentir-nos nosaltres mateixos.

Adeu any màgic. Amb aquestes paraules vull concloure avui el darrer dels ritus a què ens has arrossegat. El disc d'en Lennon ja fa estona que ha deixat de sonar.

14 de desembre de 1980.

*Més que un conte és una elegia.

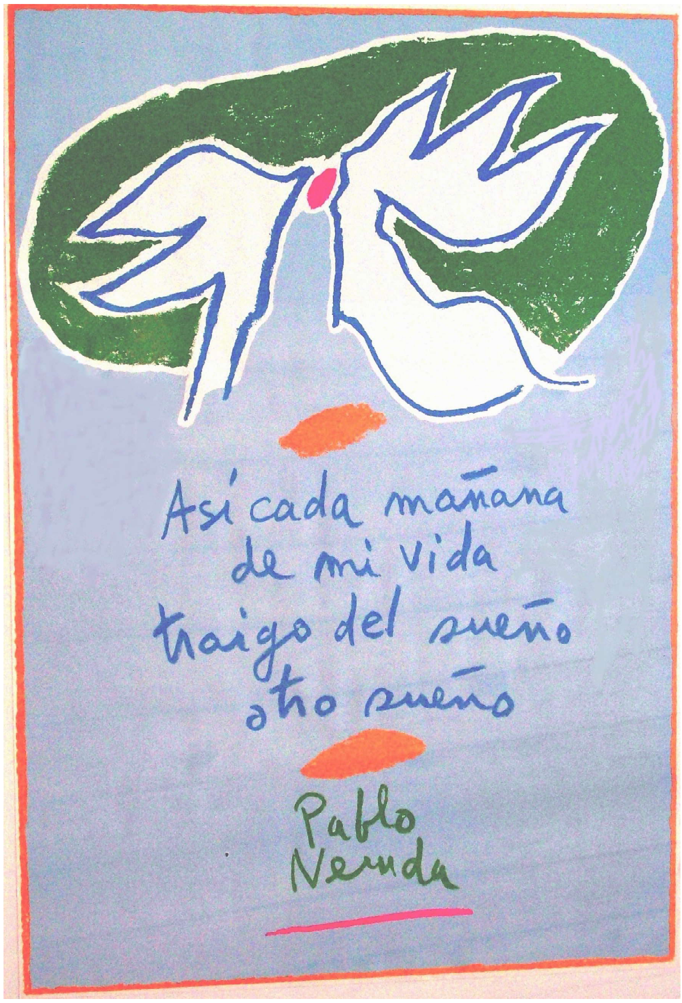
Así cada mañana
de mi vida
traigo del sueño
otro sueño
Pablo
Neruda

I UN CONTE DEL SEGLE XXI

35 - TAL FARÀS, TAL TROBARÀS. CONTE D'ESTIU.

S'havia anat escolant feixugament aquella tarda de final de juny, entre gota de suor i gota de suor. Un altra dia de feina, a voltes monòtona, a voltes emprenyadora. Però aquell era un dia diferent. Era divendres. Jo ja feia temps que, per pura necessitat de supervivència, havia decidit, com quasi tothom (mira tu que original), que els divendres tocava xerinola.

Vaig abandonar els estris quotidians i em vaig decidir a emprendre el camí de l'aventura coneguda, però sempre nova. Em vaig dirigir cap a l'altra punta de la ciutat. Cap el cantó salvatge. Primer vaig fer un mos i després em vaig encaminar cap aquell bar de sempre, fosc i ple de fum, on em trobava amb altres homenots i donotes com jo, companys de nits en vetlla.

De mica en mica varen anar arribant els habituals. El xarcuter que feia de pintor surrealista. El botiguer, pallasso de vocació, que actuava en locals de mala mort per quatre xavos. El dependent que ens llegia els seus poemes, escrits a la llum d'una espelma. El professor d'escola activa que es transvestia cada nit. El carnisser amb tarannà de filòsof, que debatia amb entusiasme les seves noves teories. Aquella noia de cara eixuta i misteriosa, que es passava les hores jugant a escacs. Aquella altra que servia copes, llogava una habitació de casa seva, i es lliurava després a la seva vocació teatral. Aquella que, darrera de la seva pinta de mosqueta morta, es destapava de cop cantant amb la guitarra cançons que et feien estremir...

Parlaves una estona amb un i una estona amb l'altra, i es formaven petits cercles de conversa, seriosa, informal o esbojarrada. Corria a mars la cervesa, com qui no vol, i circulaven ritualment els cilindrets de maria. I molt sovint t'hi trobaves algú que no havies vist mai i, com per art de màgia hi entaulaves conversa, per acabar descobrint sempre una persona que et sorprenia, i que tenia molt més a dir que tots aquests entesos que parlen massa.

Així la nit, a poc a poc, sens adonar-nos-en, s'anava apropant al dia. Varen passar els segons, els minuts i les hores i va arribar el moment en que l'amo del bar, fart de tots nosaltres, però a l'hora un més de la colla amb ganes de participar sense obligacions, iniciava el ritual de retirada. Es posava seriós i en un temps que es podia perllongar des d'uns minuts a una hora, feia l'impossible per foragitar-nos del local.

Però no us penseu que aquí s'acabava la batalla. Aquest era precisament el moment de la incertesa i l'esperança. Mai se sabia què podia passar. A vegades, acabàvem en massa tots al bar de la cantonada, que tancava més tard. En d'altres ocasions

uns marxaven cap a casa, o vés a saber cap a on, i d'altres s'escampaven en petits grupets, tot passejant, tancant un bar darrera l'altra, o anant a esmorzar al local més matiner del barri.

Ara bé, de tant en tant, es produïa l'inesperat més esperat. Algú s'animava, feia pinya, i arrossegava als més incondicionals cap a casa seva. Llavors érem com una processó que s'esmunyia lentament, parada rera parada, recorrent carrerons, fins la llar de l'il.luminat. Però això també implicava els seus rituals, sovint fruit de la mancança: No tenim beguda!. Algú ha d'anar a cercar cervesa!.

Doncs si, aquell precís divendres em va tocar a mi fer de furtiu caçador de "birres" enllaunades. A aquestes hores de la matinada hi ha tota una munió d'indis i "pakis" que te n'ofereixen pel carrer. Jo vaig anar a topar amb un indi. Cervesa...?, Cervesa...?. Ja estavem salvats. El vaig seguir pel mig de carrerons recargolats sense final, fins arribar on el seu "còmplice" les tenia amagades. Ell només en duia dues a la mà. I aquest detall tant senzill va ser el desencadenant d'uns fets que, al cap de poc temps, em deixarien bocabadat.

Mentre anàvem a la cerca del manà pel col.lectiu d'eixelebrats, ens varem creuar amb una parella jove d'estrangers, que també varen requerir els seus serveis. Eren dos i ell tenia dues llaunes. Tot normal. Però vet aquí que quan els va dir que valien dos euros, aquella parellona només tenia un bitllet de vint. Això per a l'indi evidentment era un handicap. I ells s'anaven a quedar frustrats. A mi em va sortir de dins sense pensar (sovint em passen aquestes coses): "Ja us convido jo", els vaig dir. El xicot, amb els ulls foragitats em deia: "però si jo soc un fill de puta!". La noia em mirava sens saber què dir. L'indi no sabia com reaccionar. "M'és igual. Ja us convido jo", vaig reblar. I així va ser.

Ells dos se'n varen anar entre atordits i contents. Mentre continuàvem fins el punt de destí, l'indi no parava de mirar-me i gesticular. Semblava com si se li hagués aparegut un bodhisattva o una deïtat mateixa, i els seus gestos, vaig poder interpretar que eren, com de reverència o admiració. El fet és que, quan varem arribar on hi havia les provisions, li vaig demanar deu cerveses. Les va anar a buscar. Les vaig comptar i n'hi havia onze. En dir-li, em va respondre: "te la regalo".

Mentrestant, els meus col.legues ja es començaven a posar nerviosos amb la tardança i, afortunàdament, em varen trucar pel mòbil. Dic afortunàdament perquè, entre tanta giragonsa per carrers amb poca llum jo ja estava pràcticament perdut. Després la matinada és va allargar fins les nou del matí, com sol passar en aquestes ocasions.

Va passar una setmana de treball embrutidor. I va tornar a arribar el divendres. La fortuna ha volgut que sempre sigui així. Havia arribat el dia de la gresca.

Vaig desfer-me de tot el pes mort i vaig començar la rutina alliberadora dels divendres a la nit. Al bar ens hi varem trobar tots o quasi tots: el pallasso, les pallasses, els pintors, els poetes, les actrius, els filòsofs...tots ells de vocació i cap de professió. Va córrer la cervesa, la maria, la conversa, els acudits, el debat i les confessions inconfessables, com cada divendres a la nit.

Arribat el moment l'amo ens va fer fora com d'habitud i varem acabar una colla al bar de la cantonada. Però la gent es va anar esmunyint de mica en mica. I el bar de la cantonada també va tancar. D'entre els últims de Filipines, aquell dia no n'hi havia cap

de gaire animat com per continuar la gresca més enllà. Al final em vaig quedar sol, a la porta del bar tancat i pensatiu. Això de tant en tant també succeeix i no és cap drama. “Què faig ara?” em vaig preguntar. Encara no tenia cos de retirada. Però sempre hi ha una sortida.

Aquell dia em vaig dirigir cap a la rambla del barri, on sempre fa goig de passejar. Feia hores que no menjava i em va venir gana. Tot era tancat. Però com si alguna deïtat s’hagués compadit de mi se’m va aparèixer un “paki” oferint-me un pastisset de carn. Ja estava salvat. Li vaig dir que si i li vaig preguntar quan valia. “Un euro” em va dir. Vaig treure el moneder de la butxaca. El vaig obrir, tot inclinant-lo perquè llisquessin les monedes, però, vatua l’olla! no n’hi quedava cap. Per sort, al bitlleter tenia un bitllet petit: de deu euros. Li vaig oferir. Però ai renoi!, el paquistanès no tenia canvi. M’havia quedat amb un pam de nas.

De sobte, darrera meu, sorprès, com per encanteri, vaig sentir la veu d’un noi que se’m dirigia. Em vaig girar. Hi havia una parella que també volia pastissets i havia seguit la meva conversa amb el venedor. Ell em va dir: “NO ET PREOCUPIS, JA ET CONVIDO JO”. I així va ser.

Quan me l’anava menjant i ja havia aconseguit baixar del núvol místic en què els esdeveniments m’havien sumit, em vaig donar compte de què la meva convidada a la parella estrangera del divendres anterior m’havia sortit de franc: l’indi m’havia regalat una cervesa i la parella de la rambla el pastisset. Que estranya i justa és a vegades la vida!.

Estiu del 2009.

Dedicat als amics/es, companys/es de l’antic bar 2º Acto, que me’l van inspirar, i en especial a qui en va ser l’amo Emilio Gómez Reig i a aquells que ja no hi son i recordo amb afecte, com el Quel, l’Eddie, l’Esteban, el Peter o l’Álex. Els fets del conte són reals i varen succeir tal com s’expliquen.

L'EXPULSAT

No era alta l'escalinata. Mil vegades vaig comptar els graons, pujant baixant; avui però, la xifra s'ha esborrat de la memòria. Mai he sabut si l'u cal marcar-lo sobre la vorera, el dos sobre el primer esglaó, i així, o si la vorera no ha de comptar. A l'arribar a la fi de l'escala, m'enfrontava al mateix dilema. En sentit invers, vull dir de dalt a baix, era el mateix, la paraula resulta feble. No sabia per on començar ni per on acabar, diguem les coses com són.

Samuel Beckett

ÍNDEX

ANTECEDENTS I CONTEXT.....4
PRESENTACIÓ.....9
POEMES DEL SEGLE XX.....11
POEMES DES DEL 1969 FINS.....13
1 - Tu.....15
2 - No puc oblidar.....16
3 - El profeta.....17
4 - Evidències.....19
5 - Avui t'escriuré a tu.....20
6 - Bombes.....22
7 - Podridura.....23
8 - Jo t'escriuré, naturalesa.....24
9 - Cant d'un vagó rebel.....25
10 - Si no saps.....27
11 - M'enlluerna el sol.....28
12 - M'he quedat buit.....29
13 - Home!.....30
14 - Desolació.....31
15 - Fugint.....32
16 - Et passes el dia escopint paraules.....33
17 - Indiferència.....34
18 - Creació.....35
19 - La fi (Tannka).....36
20 - Infància.....37
21 - Vellesa.....38
22 - La guerra.....39
23 - La vida I.....41
24 - La vida II.....42
25 - La vida III.....43
26 - La làmpada.....44
27 - Jo he sofert.....46
28 - Rovell.....47

29 - Un consell..48
30 - Lluitarem..50
31 - Absurd..51
32 - T'estimo molt..52
33 - Un món que s'enfonsa..54
34 - La natura sempre ens dóna la solució..56
35 - No vull pas cantar la rima..58
36 - He estat escrivint..59
37 - Vaig anar a raure un dia..61
38 - Mesurant la vida..62
39 - No us vull oblidar..63
40 - El parat..64
41 - Qui sóc jo?..65
42 - Motiu..66
43 - Viure del record..67
44 - Recança..68
45 - Fàstic (tedi)..69
46 - És així..70
47 - Preceptes d'una societat: La nostra..71
48 - La gent..72
49 - Esperança..73
50 - Sentiment..74
POEMES DELS ANYS 70..75
51 - T'estimo a tu..77
52 - Vida folla..78
53 - Sempre falta alguna cosa..79
54 - Buido el meu desesper..80
55 - Subtileses..81
56 - Cançó de l'amor impur..83
57 - On ets amor? (prosa poètica a Castelldefels)..85
58 - Àvia (1973)..87
59 - Cant a tants com jo que encara tenen la ingenuïtat de cercar el paradís perdut..88
60 - Una taula vermella..90
61 - T'has donat compte?..92
62 - I una paraula..93
63 - Quelcom se m'escapa..94
64 - Volant..95
65 - Sempre escrivint..97
66 - Realitat..99
67 - Records de Formentera..101
68 - Estic fatigat de tant plorar..102
69 - Llums de tempesta..104
70 - Que trist..105
71 - M'enfilo branques amunt..106

72 - Fa tant de temps....107
73 - Soc feliç camí enllà....109
74 - Trencar....110
75 - A la veïna rossa....111
76 - La ciutat dels ous....112
77 - M'he menjat a mi mateix....113
78 - A fora i a dins....114
79 - Verda escuma....115
80 - Amic....116
81 - Renunciar....118
82 - Amor, perquè te'n vas?....119
83 - Te quiero tanto....120
84 - Quiero oler....122
85 - Que difícil m'és separar-me de tu....123
86 - Enyoro el teu contacte....124
87 - Saps?....125
88 - M'agrada, t'agrada....126
89 - Rodes i rodes....127
90 - Deu milions d'illes....129
91 - Figures....131
92 - Soc un mar turbulent....132
POEMES DEL SEGLE XXI....133
93 - Tu belleza....135
94 - Home-less....136
95 - Per la independència....138
96 - Al meu jardí....139
97 - Quan estic moix. i got de blues....140
98 - Me'n vull anar....141
99 - Filla....142
El concepte de "Spleen"....143
100 - Spleen....144
101 - Spleen II....146
102 - Spleen III....148
103 - Spleen IV....149
104 - Spleen V....151
105 - Té sentit la vida?....152
106 - Carpe diem al gronxador....153
107 - Violeta Parra tenia raó....154
108 - Que fugisera és la vida....156
109 - A mi m'agrada regalar....157
110 - El virus és la realitat....159
111 - Avui estic cansat d'estar cansat....160
112 - Cul de sac....161
113 - Àfrica....163
114 - Visca la vida....165

Què és una tannka?..167
115 - Cinc Tannkas de tardor -1-..168
116 - Cinc tannkas de tardor -2-..169
117 - Cinc tannkas de tardor -3-..170
118 - Cinc tannkas de tardor -4-..171
119 - Cinc tannkas de tardor -5-..172
120 - Tannka..173
121 - Tannka..174
122 - Tannka..175
123 - Tannka..176
124 - Remebrança d'un amor prohibit...177
125 - Jo no soc d'aquesta època...182
126 - Res m'és alliè..183
127 - Què passa? -Rèquiem per una societat malalta-.......................................184
ASSAIG DE CÀNTIC EN EL TEMPLE (adaptació personal)....................................186
CONTES DELS ANYS 70..187
1 - Passió..189
2 - L'espera...190
3 - El crani de gat...193
4 - Com de tants papers com li tocava representar acabà no entenent-s'hi i s'hagueren de prendre mesures dràstiques..195
5 - Petites instruccions per dur a bon terme un suïcidi...198
6 - L'extinció..199
7 - Perquè..201
8 - La fulla d'afaitar...203
9 - Comprensió..205
10 - El cargol...206
11 - Elucubracions..208
12 - Com eliminar Phinphilis conventionalis perillossus a l'illa de Tahuatà...............210
13 - Els gossos...212
14 - Natura morta amb cua..214
15 - Les punxes..217
16 - El dia abans..219
17 - La roda...221
18 - Elegia per la mort d'una butaca solitària..224
19 - Sobre la satisfacció d'acceptar les coses tal com són o d'acomplir amb els nostre deure 226
20 - Situacions surreals..228
21 - Avui he trobat una persona normal...229
22 - Variacions entorn d'un record que encara no és record....................................231
23 - La boja...232
24 - Interrelacions...234
25 - De com no existeixen monòlegs sinó diàlegs amb un altre que no és cap altre que un mateix a fora. O potser no..235
26 - Situació desesperada...237

27 - L’esquema...239
28 - Egocentrisme...241
29 - Nits de treball a un Drugstore...243
30 - Gira, gira, gira..245
31 - La calor i la finestra...247
32 - Escriptura automàtica...250
33 - Carta des de la presó...253
34 - Bevem de la font reconfortant del dol *..255
I UN CONTE DEL SEGLE XXI...257
35 - Tal faràs, tal trobaràs. Conte d’estiu..259